

---

shivalIlArNavaH by Nilakantha Dikshita

श्री-नीलकण्ठदीक्षितप्रणीतः शिवलीलार्णवः

Document Information

Text title : Shivalilarnava by Nilkanthadikshita

File name : shivalIlArNavanIlkaNThadIkShita.itx

Category : shiva, nIlakaNThadIkShita

Location : doc_shiva

Proofread by : Rajesh Thyagarajan

Latest update : May 20, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

श्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीतः शिवलीलार्णवः

॥ श्रीः ॥

महाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीतः शिवलीलार्णवः ।

अथ प्रथमः सर्गः ।

पूतं स्वतः पूततरं ततो यद् गाङ्गं पयः शङ्करमौलिसङ्गात् ।

तत् पातु मातुः प्रणयापराधपादाडतैः पूततमं ततो नः ॥ १ ॥

अशाक्यमङ्गान्तरवद्विभक्तुमणुप्रमाणं करणं यदन्तः ।

सामान्यभूतं शिवयोस्तद्रेकं सानुग्रहं स्थान्मयि गर्भदासे ॥ २ ॥

अन्विष्य प्पिन्नं निगमानशेषानमी न मीनं प्रथमं स्मरामः ।

अन्विष्यमाणं निगमैरशेषैरम्भ ! स्तुमस्ते वयमाक्षिमीनम् ॥ ३ ॥

स्तन्येन कश्चित् कवयाम्भलूव ताम्भूलसारेण परो जनन्याः ।

अहं ततोऽप्युन्नतिमातुकाभः सर्वे ततोऽप्युन्नतमक्षिकोणम् ॥ ४ ॥

अर्धं तनोरद्रिसुतामयोऽस्मीत्यहं युना किं हूलमादियूना ।

गीर्वाणयोगीन्द्रमुपास्मडे तं सर्वात्मना शैलसुतात्मको यः ॥ ५ ॥

कालेन शम्भुः किल तावतापि कलाश्चतुष्पष्टिमिताः प्रणिन्ये ।

द्वासमतिं प्राप्य समाः प्रबन्धाञ्छतं व्यधादप्ययदीक्षितेन्द्रः ॥ ६ ॥

अनाडतोद्भूतमपास्तभेदमाधं शिवस्योपथिकं विधातुः ।

नादाभिधं पारगमध्वनां तदनुत्तरं ज्योतिरनुस्मरामः ॥ ७ ॥

साहित्यविधाजयघण्टयैव संवेद्यन्ते कवयो यशांसि ।

यथा यथास्यां ध्वनिरुज्जिहीते तथा तथा सार्द्धति मूल्यभेदान् ॥ ८ ॥

यावत् कवेर्मार्दवमुक्तिबन्धे यावद् धियः श्रोतरि कोमलत्वम् ।

तावद्ध्वनौ तद्यतिभेदमूले तारत्वमालङ्कृतिका वदन्ति ॥ ९ ॥

अस्मिन् मलयस्तमितान्यवेद्ये विसृत्वरे वीथितरङ्गरीत्या ।
 काव्यध्वनौ जात्रति देडभाञ्जो कर्णं विशेषुः कथमन्यशब्दाः ॥ १० ॥
 कीर्णानि घण्टापथे अवे उन्त शब्दार्थरत्नानि गिरां सवित्र्या ।
 अत्यादरादामृशतां कवीनां दृग्गोचरं कस्यथिदेव यान्ति ॥ ११ ॥
 प्रायस्तिरोभूतमलाप्रकाशाः पाषाणेष्वेतेष्विव यन्द्रकान्ताः ।
 शब्देषु शब्दा मिलिताश्चरन्ति भाग्योत्तरा अवे तु जानते तान् ॥ १२ ॥
 यानेव शब्दान् वयमालपामो यानेव यार्थान्वयमुल्लिखामः ।
 तैरेव विन्यासविशेषभव्यैः सम्मोडयन्ते कवयो जगन्ति ॥ १३ ॥
 गायन्ति वीणा अपि वेणवोऽपि जानन्ति आलाः पशवोऽपि येदम् ।
 काव्यानि कर्तुं य परीक्षितुं य द्वित्रा भवेयुर्न तु वा भवेयुः ॥ १४ ॥
 सव्यं वपुः शब्दमयं पुरारेरात्मकं दक्षिणामामनन्ति ।
 अङ्गं जगन्मङ्गलमैश्वरं तदुर्लब्धं काव्यं कथमल्पपुण्याः ॥ १५ ॥
 स्तोतुं प्रवृत्ता श्रुतिरीश्वरं छि न शाब्दिकं प्राड न तार्किकं वा ।
 भ्रूते तु तावत् कविरित्यभीक्ष्णं काष्ठा परा सा कविता ततो नः ॥ १६ ॥
 कर्णं गतं शुष्यति कर्णं अवे सङ्गीतकं सैकतवारिरीत्या ।
 आनन्दयत्यन्तरनुप्रविश्य सूक्तिः कवेरेव सुधासगन्धा ॥ १७ ॥
 पश्येयमेकस्य कवेः कृतिं येत् सारस्वतं कोशमवैमि रिक्तम् ।
 अन्तः प्रतिशयायमवेक्षितश्चेत् कोणे प्रविष्टा कविकोटिरेषा ॥ १८ ॥
 वकोक्तयो यत्र विभूषणानि वाक्यार्थबोधः परमप्रकर्षः ।
 अर्थेषु बोध्येष्वभिधैव दोषः सा काचिदन्या सरणिः कवीनाम् ॥ १९ ॥
 सदर्थमात्रगुणैः प्रतीता सर्वज्ञता सापि शशाङ्गुमौलेः ।
 प्राप्ता विक्रान्तं प्रतिभा कवीनां व्याप्नोति यद्वेत्ति न तच्छिवोऽपि ॥ २० ॥
 उल्लङ्घय तन्त्रान्तरसम्प्रदायानुत्प्रेक्षमाणान् जगदन्यदन्यत् ।
 कस्माद् भिभीमः कवयो भवामः काव्यज्ञादादाद् भिभिमस्तु कामम् ॥ २१ ॥
 तन्त्रान्तरेषु प्रतिपाद्यमानास्ते ते पदार्था ननु ते त अवे ।
 निर्बेदभीशोकजुगुप्सितान्यप्यायान्ति साहित्यपथे रसत्वम् ॥ २२ ॥
 अर्थावबोधेऽपि समे रसज्ञैरन्विष्यते सत्त्विसूक्तिरेव ।
 अपत्यलाभेऽपि समे विदग्धा इपोत्तरामेव छि रोचयन्ते ॥ २३ ॥

व्यामोडयन्ती विविधैर्वयोभिव्यावर्तयन्त्यन्यकलासु दृष्टिम् ।
 कालं मडान्तं क्षणवन्नयन्ती कान्तेव दक्षा कविता धिनोति ॥ २४ ॥
 चिन्तासु संसर्गविशेषलाभे सन्दर्भाद्ये याथ पदैः पदानाम् ।
 अर्थावबोधे च भवन् कवीनामानन्दभूमा वयसामसीमा ॥ २५ ॥
 अनायतप्राणमसंयताक्षमभ्रमययानशनादिभेदम् ।
 चित्तं मडेशे निभृतं विधातुं सिद्धः कवीनां कवितैव योगः ॥ २६ ॥
 तिर्यग्भ्रमन्व्यतिरेकतेतुर्द्वेष्या गिरामेव कटाक्षपातः ।
 प्रज्ञाविशेषास्तु परे जनानां प्रायो दृशन्ति श्रमृगालसाम्यम् ॥ २७ ॥
 न कालभेदाद्रसवर्णभेदो न जामिता वा न ऋजुषभावः ।
 सारस्वतं नाम क्वलं तदेतत् सदैकवृषं कृतिनो लभन्ते ॥ २८ ॥
 भाव्यं विदुः प्राकृतभाषितानि श्रुतिस्मृती वृद्धदशां वदन्ति ।
 साहित्यमेकन्तु गिरां सवित्र्यास्तारुण्यमुद्गाढमुशन्त्यभिज्ञाः ॥ २९ ॥
 क्वार्थाः क्व शब्दाः क्व रसाः क्व भावाः क्व व्यङ्ग्यभेदाः क्व च वाक्यरीतिः ।
 कियत्सु दृष्टिः कविना न देया किमस्ति राज्ञामियतीड चिन्ता ॥ ३० ॥
 आवर्णशक्तिग्रहमापवर्गं दुःषैकवृषा विरयय्य विधाः ।
 विश्रान्तिडेतोः कवितां जनानां वेधाः सदानन्दमयीं किमाधात् ॥ ३१ ॥
 सिद्धं पदं सिद्धतरस्तदर्थः साध्या पदानां परमानुपूर्वी ।
 तन्मात्रसारे कवितापदेऽस्मिन् कियद्विधात्रा कृतमुच्यनीयम् ॥ ३२ ॥
 तान्येव शास्त्राणि त एव शब्दास्त एव यार्था गुरवस्त एव ।
 ध्यानं विशेषः कवितापथेऽस्मिन् देव्या गिरां दृक्परिवर्तभेदः ॥ ३३ ॥
 पदानि भव्यान्यपि काव्यरीतिमस्थानदत्तानि न शोभयन्ते ।
 नासाग्रलगेन भवन्मुभश्रीस्ताटङ्कुभिम्बेन किमङ्गनायाः ॥ ३४ ॥
 साहित्यविधां पदमेकमेव सर्वानवधामपि लन्ति दुस्स्थम् ।
 दन्तावल्लिं मौक्तिकदामरम्यां दंष्ट्रेव वकाद् बडिरुल्लसन्ती ॥ ३५ ॥
 अन्योन्यसंसर्गविशेषरम्याप्यलङ्कृतिः प्रत्युत शोयनीया ।
 निर्व्यङ्ग्यसारे कविसूक्तिबन्धे निष्कान्तजुवे वपुषीव दत्ता ॥ ३६ ॥
 विद्वत्प्रियं व्यङ्ग्यपथं व्यतीत्य शब्दार्थचित्रेषु कलेर्विलासात् ।

प्राप्नोऽनुरागो निगमानुपेक्ष्य भाषाप्रबन्धेष्विव पामराणाम् ॥ ३७ ॥
 कृते युगे व्यञ्जनयावतीर्णा त्रेतायुगे सैव गुणीभूव ।
 आसीत् तृतीये तु युगेऽर्थयित्रं युगे तुरीये यमकप्रपञ्चः ॥ ३८ ॥
 द्विष्ट्याधिरुढाः कविताधिराज्यं धीरा रमन्ते न हि शब्दयित्रे ।
 स्वर्गोऽपि गत्वाप्सरसां निवासे काशैव किं कापि गवेषणीया ॥ ३९ ॥
 मत्वा पदग्रन्थनमेव काव्यं मन्दाः स्वयं तावति येष्टमानाः ।
 भञ्जन्ति भाला ध्रुव पाणिपादप्रस्पन्दमात्रं प्लवनं विदन्तः ॥ ४० ॥
 कालाद् भडोः कान्यपि दृष्यदानि लब्धानि मन्दः परितो विकीर्य ।
 छिद्राणि लोष्टैरथ पांसुभिश्च सम्पूरयन् विस्मयते विलज्जः ॥ ४१ ॥
 अद्यैकमेकं कुधियः परेद्युरन्येद्युरेकं य पदं निबध्य ।
 शुक्तं क्वचित् पर्युषितं क्वचिच्च कोष्णं क्वचिच्च्यारयन्ति पद्यम् ॥ ४२ ॥
 आपूर्य वक्त्रं लशुनैर्विधाता किं निम्नसाहैः कुधियामसिञ्च्यत् ।
 न येत् कथं वाचि ततः क्षरन्त्यां स पूतिगन्धः स य तिक्तभावः ॥ ४३ ॥
 लभेय निन्दापि सत्कवीनां सव्यङ्ग्यसौरभ्यरसैर्वयोभिः ।
 न तु प्रशंसापि दृष्टवीनां दुर्गन्धिभिर्वीतरसैरमीभिः ॥ ४४ ॥
 विवक्षितार्थप्रतिपादकं ये विन्यासभेदं न विदुः पदानाम् ।
 दुःभावलोडयः स्फुरितोऽपि तेषां दौर्भाग्यभाजामिव पुत्रलाभः ॥ ४५ ॥
 दुर्मधसः शुष्कतरां कटोरां दुर्गन्धसान्द्रां गिरमुद्गिरन्तः ।
 कालं चिरं छन्त कथं व्यथन्ते श्रोतुर्दशातरस डियत्तमोऽशः ॥ ४६ ॥
 शृण्वन्तु ते दृष्टवितां परेषां श्रोत्रेषु तमं जतु यैर्मिषिक्तम् ।
 शब्दार्थयोर्दृष्टविवक्त्रभाजोः किं दृष्टुं स्यादवधारयन्तु ॥ ४७ ॥
 श्राम्यन्ति यावत् क्वचः परेऽपि श्राम्यन्ति तावच्च ततोऽधिकं य ।
 गर्भोद्भववादिः प्रसवावतानः क्लेशो हि दृष्टुत्रसुवाग्य तुल्यः ॥ ४८ ॥
 दाक्षिण्यदानिर्जगतां विधातुर्द्वेष्या गिरां दुर्भरणात्य योगः ।
 पापं जनात्येति य सर्वमेतत् समाहृतं दृष्टवितानिदानम् ॥ ४९ ॥
 आभ्रज्ज्मवातादधशोधनानि स्मरन्ति ये ते परमर्षयोऽपि ।
 यावत्तदात्मान्वयिताधियैव न सस्मरुर्दृष्टवितासु शुद्धिम् ॥ ५० ॥

स्वोक्तिं मुषित्वा पुरतः पठन्तं स्वस्थैव पश्यन् कविसाडसाडुम् ।
प्राज्ञो जनः किं प्रतिपद्यतां तमाडन्तु वा स्वोदरभोडतां वा ॥ ५१ ॥

निन्दन्तु वायं मधुरां कवीनां नन्दन्तु य स्वां गिरमेव भूर्भाः ।
नाथां स्वरीत्या रसयन्तु जातु नान्त्यां पठन्तु स्वरतोऽपि पार्श्वे ॥ ५२ ॥

डिसा पशूनां डतुमध्यलगा स्वर्गे यथास्ते क्षण्डुभडेतुः । (यथास्तेऽक्ष्य)
डिञ्चिश्छुभं पातकमव्यलत्रं तथा मुद्दे स्यादपि दुष्कवीनाम् ॥ ५३ ॥

प्रायेतसव्यासमुष्पाः कवीन्द्राः प्राञ्चोऽपि किं दुष्कविभिर्विरक्ताः ।
काव्यानि कर्तुं शतशः क्षमात्ते कथं न येदासत काकवन्ध्याः ॥ ५४ ॥

स्थूलाभिरव्युल्लिभितानि धीभिः स्थूलानि मन्ये कुकवेर्वयांसि ।
कथं न येत् कर्णपुटं प्रवेष्टुमेतानि यत्नादपि नोत्सलन्ते ॥ ५५ ॥

वायं डतो यद्यपि ते तथापि न मूकता दुष्कवितैव दोषः ।
आद्या यदेकत्य विवाडडेतुः प्राज्ञोपरोधाय परा बडूनाम् ॥ ५६ ॥

वायं विपञ्चीमिव वाडयन्ति कर्णामृतेन ध्वनिना कवीन्द्राः ।
भूर्भाः स्वमेधामुसलप्रडारैर्विनाशयन्त्येव विचेष्टमानाः ॥ ५७ ॥

शक्यं सुभं ग्रन्थयितुं प्रवन्धान शक्यस्तु न श्रोतृजनानुरोधः ।
श्रान्ते सति क्वापि कवौ यदेष सर्वस्वनाशाडिव भेडमेति ॥ ५८ ॥

अयुम्भितोल्वेभपडप्रवृत्तानसम्प्रदायेन कवीन् क्षिपति ।
पथा प्रवृत्तान् प्रडतेन भूर्भाः पश्यन्त्यवज्ञामुकुणीकृताक्षाः ॥ ५९ ॥

रसं रसज्ञाः कलयन्ति वाचि परे पदार्थानपरि पदानि ।
वस्त्रं कुविन्दा वणिजो विभूषां वृषं युवानश्च यथा युवत्याम् ॥ ६० ॥

पाठप्रकारैः पद्योजनाभिस्तात्पर्यदुर्निश्चयतश्च मन्दैः ।
आयास्यमानां गिरमात्मनो ये कर्णो न कुर्वन्ति त अवे धन्याः ॥ ६१ ॥

अेको डि दोषः परकीयतैव पद्येषु सर्वेष्वपि दुर्जनानाम् ।
तस्मिन् पुरस्थेऽपि डिद्यद्यतन्ते वृथैव ते दोषगवेषणाय ॥ ६२ ॥

आनन्दयुर्भ्रमविदां यदेकस्ते व्यङ्ग्यलाभेषु शतं कवीनाम् ।
अते सडस्रं पुनरर्भुदं वा परोक्तिदोषभ्रुरणो भलानाम् ॥ ६३ ॥

प्राचीनपद्यभ्रमतः प्रवृत्ताः स्तोतुं भलाः प्रेक्ष्य कविं पुरस्तात् ।
येनान्यथाकर्तुमिदं गतन्ते क्लेशेन तेषां डि स अवे दण्डः ॥ ६४ ॥

दोषः क्वचित् कश्चिदिति प्रतीतः प्रायामलङ्कारविदां प्रवादः ।
 सर्वप्रबन्धानुगतस्तु मन्ये कर्तुः कवेर्ज्वनमेव दोषः ॥ ६५ ॥
 मुधैव वाङ्मयेषु पदेष्वधीतं मुधैव दीर्घं कवितापथेऽपि ।
 आवश्यकं यत्किल पामराणामावर्जनं तन्न किमप्यधीतम् ॥ ६६ ॥
 निसर्गतो निर्गुणमुक्तिगुम्भं समर्थयन्ते सगुणं बलाद्यै ।
 ते कञ्चुणीसन्नङ्गोन्नतेन लम्बस्तनेनापि मुद्गं लभन्ते ॥ ६७ ॥
 पाण्डित्यलोभो यदि पामराणां कामं विद्धिसन्तु कलास्त्रिषष्टिम् ।
 करतेऽपराधः कविते! गृहीतः किमस्ति ते किञ्चन पूर्ववैरम् ॥ ६८ ॥
 वाचं कवीनामुपलाणयन् यां भुङ्क्ते रसज्ञो युवतिं युवेव ।
 तामेव भुङ्क्ते ननु तार्किकोऽपि प्राणान् उरन् भूतं ध्रुव प्रविष्टः ॥ ६९ ॥
 अर्थेष्वलङ्कारविदः प्रमाणां शब्देषु नः शब्दविदो मुनीन्द्राः ।
 के तान्त्रिकाणां कवयो भवन्ति के वा कवीनामपि तान्त्रिकाः स्युः ॥ ७० ॥
 घट्टोपविष्टानिव वाग्भिरर्थैः काव्यागमज्ञानुपसान्त्वयामः ।
 आप्लुत्य भल्लूकवदापतन्तः कथं नु जय्या षड् गौतमीयाः ॥ ७१ ॥
 अन्यन्तिकस्थैरविभावनीयः सूक्ष्मः प्रकृत्या मृदुसूक्तिजन्मा ।
 कुतर्कविधाय्यवनोपजातेः कोलाहलैर्न ध्वनिरेष वेद्यः ॥ ७२ ॥
 गुणान् न गृह्णन्तु भलास्ततः किं गृह्णन्तु दोषानपि वा ततः किम् ।
 अपि व्यतित्तामुभयं ततः किं गुणोऽपि दोषो यदि द्रुस्सहं तत् ॥ ७३ ॥
 क्व ब्रह्मलोकः क्व गिरां सावित्री क्व भूमिभागाः क्व वयं वराकाः ।
 दिष्टयोपलब्धामपि देवतां तां विक्रीणते वृत्तिकृते विमूढाः ॥ ७४ ॥
 दृष्ण्डिताराधनदुःभशीलात् कष्टाद्यमुष्मात् कविताधिकारात् ।
 वरं जगत्यामिड मूकभावो वरं य तिर्यङ्गुणगुल्मभावः ॥ ७५ ॥
 प्रायो जडा मत्सरिशश्च लोका दोषोत्तरं मृग्यगुणं वयो नः ।
 गुणैकलुब्धोऽपि जनः क्वचित् स्यादित्याशयैवायम्भियान् प्रयासः ॥ ७६ ॥
 'वेदाहमेतं पुरुषं मजान्त' मित्यामनन्तो निगमाः सगर्वम् ।
 भ्रानः कृता येन स भवे देवो वाऽर्थः कथं वाऽमनसातिवर्ती ॥ ७७ ॥
 शब्देषु चार्थेषु परं यतिष्ये तथा तथा मां गुरवो विनिन्युः ।

यमत्कृतिं तत्र कथं विधास्ये न मत्कृतिर्यत् कृमते तदंशे ॥ ७८ ॥

क्वाळं क्व काव्यं क्विराजसाध्यं क्वाळं क्व शम्भुर्निगमैरगम्यः ।
निश्शङ्कमेवांविदपि प्रवर्ते निर्लज्जते देवि! तव प्रसादात् ॥ ७९ ॥

दत्ते त्वया वाङ्मयरत्नकोशे विक्रीय भुक्तं किल भुक्तमेव ।
शिष्टं त्वदङ्घ्र्योः पुनरर्पयेयं दयम्ब मीनाक्षि ! पुरैव मध्यम् ॥ ८० ॥

शब्दा यद्भदनं प्रपद्ये मृदुतामाशासतेऽन्यादृशी-

मर्था यद्विषयाप्रवालपतनाद्विच्छन्ति जिज्ञास्यताम् ।

यत्कीर्तिस्मृडया शिवोऽपि निगमान् ग्रन्थाति सर्गादिषु

प्रायस्तान् कवितापितामहपदाद्गुहान् कवीन् प्रस्तुमः ॥ ८१ ॥

ॐति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे प्रथमः सर्गः ।

अथ द्वितीयः सर्गः ।

अस्ति क्षितेराभराणायमानः पारेसमुद्रं स हि पाण्ड्यदेशः ।

आशागमगस्त्याध्युषितां गतोऽपि सर्वोत्तरो यो जगति प्रतीतः ॥ १ ॥

आस्थाय वैराग्यमनुत्तमं यस्त्रैलोक्यलक्ष्मीं न तृणाय मेने ।

यदाधिपत्यस्मृडया स अवे देवो दधे सुन्दरपाण्ड्यरूपम् ॥ २ ॥

सुदुष्करं यत्प्रतिसर्गमेव पश्यन् मुनिः प्राग् विरराम सर्गात् ।

न शुष्क्या सान्त्वगिरा सुराणां किं गाधिसूनोरपि शान्तिरस्ति ॥ ३ ॥

मन्दानिलोऽसौ मलयानिलोऽसौ गन्धानिलोऽसाविति यं युवानः ।

सम्भावयन्ते थलितैः शिरोभिः स कोऽपि यत्कोलाभवः समीरः ॥ ४ ॥

आकारिता यत्र मधेषु विप्रैरालोकयन्तो विबुधाः समृद्धिम् ।

युष्मान् यजामो वयमर्पयध्वे युष्मत्पदं येदिति सान्त्वयन्ते ॥ ५ ॥

तपोवनेऽन्यत्र तपश्चरन्तो दिवं भजन्ते यदि युक्तमेतत् ।

ततोऽधिडे यत्र तपस्यतां हि तत्रैव युक्तः सुचिरं निवासः ॥ ६ ॥

मृत्पिण्डरूपो जनको यदीयः पितामहो यत्य कुलाल अवे ।

स कुम्भजन्माजनि सूत्रकारः कोणो वसन् क्वापि चिरं यदीये ॥ ७ ॥

सौभाग्यलक्ष्मीं नवयन्तानां मन्दानिलानामपि मौक्तिकानाम् ।

अथातयामामभिनिर्विशन्ति प्रायेण कौमारलरा यदीयाः ॥ ८ ॥

यत्रोभयानुच्यतरान् रसालानालक्ष्य विन्ध्यस्मयभङ्गदक्षान् ।
तपस्यति न्यस्तभरः सुभेन तेष्वेव मैत्रावरुणिर्महर्षिः ॥ ८ ॥

उपत्यकामण्डलनिर्विशेषे देशे छि यस्मिन् मलयायलस्य ।
उदेति मन्दं व्यजनानिलोऽपि यमत्कृतश्चन्दनसौरभेण ॥ १० ॥

पदेपदे चन्दनकाननत्थैः कृष्णधरैर्यत्र निपीयमानः ।
जातः प्रभूतोऽपि अलिः प्रसर्पन मन्दः किलैवं मलयानिलोऽभूत् ॥ ११ ॥

मन्दानिलं मन्मथमूलकन्दं यत्रोपयोक्तुं मुनयस्त्रसन्तः ।
वैयाघ्रयर्मव्यजनोपजातैर्वातैर्द्रतं डेयन वर्तयन्ते ॥ १२ ॥

अयत्नलभ्यान्ययमद्भुतानि शरासकाण्डानि शरानसङ्ख्यान् ।
यत्रैव पश्यञ्जगदेकवीरः स्थिरं मनोजः शिबिरं यकार ॥ १३ ॥

ताम्रातरङ्गानिलताडितासु माकन्दवाटीषु मनोजवीरे ।
यत्रावतीर्णो मडता अलेन तद्भाङ्गुमात्तरुणा रमन्ते ॥ १४ ॥

वर्षोपला यत्र छि भौक्तिकानि काष्ठानि गन्धद्रुमकाण्डभण्डाः ।
कस्तेन विस्पर्धितुमुत्सङ्घेत देशः शिलाकण्टकपूरितोऽन्यः ॥ १५ ॥

स्वर्गं नवं स्रष्टुमना मुनिः प्राङ् ससर्ज यत्सम्पुष्यदेशे अवे ।
तन्मारुतस्यन्दनमात्रतोऽपि स्वर्भोग्भाग्यं सुखलं विजानन् ॥ १६ ॥

अन्या विशन्त्यः सरितः समुद्रमापूरयन्ते जलजन्तुभिः स्वैः ।
रत्नापगा यत्र तु सम्पतन्ती रत्नाकरत्वं रमणस्य दत्ते ॥ १७ ॥

यत्सङ्गमादेव भवन्ति मुक्ताः सा जाह्नवी सर्वजनीनमेतत् ।
ततो विदुर्दक्षिणजाह्नवीति तादृग्विधां यत्र छि ताम्रपर्णाम् ॥ १८ ॥

दत्ते सुतां स्वामिव यां समस्तैरलङ्कृतां रनगणैरगस्त्यः ।
सरस्वते गोत्रैमहत्तराय यतो गृहीता हरिणापि वेदाः ॥ १९ ॥

अभ्यापतन्तीमनुवासरं यामगस्त्यगोत्रप्रभवति सिन्धुः ।
विकीर्य पुष्पैरिव भौक्तिकौवैः प्रत्युद्गजन् प्रापयते किमन्तः ॥ २० ॥

स्रोतोमुपैरभ्युनिधिं प्रविष्टं स्वैर्भावतः स्वादु यदीयमम्भः ।
निर्मथ्य लब्धं त्रिदशैः कदाचिदात्वाद्यतेऽद्यापि सुधा सुधेति ॥ २१ ॥

क्षारोदकास्वादलवं विपाकमपाकरिष्यन्निव कुम्भजन्मा ।
जडाति शैलं मलयं न जातु पातुं प्रकृत्या मधुरं यदम्भः ॥ २२ ॥

यां सर्वरत्नैकभनिं विहाय गङ्गामघात् केन गुणेन शम्भुः ।
 का प्रीतिरर्कं सति कैतकेऽपि न लीश्वराः पर्यनुयोज्यशीलाः ॥ २३ ॥
 वैदूर्यनीलोपलमौक्तिकानि यदादिमध्यान्तसमुद्भवानि ।
 सा ताम्रपर्णी सरिदेव यत्र साधरणी कायन सारणीव ॥ २४ ॥
 तस्मिन् विशाले तरुणेन्दुमौलेरावासभूतं पदमद्भुतानाम् ।
 वनं जगत्यावनमस्ति किञ्चिन्नीपद्रुमाणां निकषा वृषाद्रिम् ॥ २५ ॥
 अज्ञाततिग्मांशुकरावमर्शा छाया यदीया तमसां विडम्बनी ।
 वातेरितं पुष्परजो यदीयं निशेषमुन्मार्ष्टि रजः प्रजानाम् ॥ २६ ॥
 अन्तनिलीनभ्रमरैः प्रसूनैराभाति यद् बद्धरजोभिरिषत् ।
 सत्त्वेन निर्जित्य रजस्तमश्च सम्मूर्च्छितेनेव समन्ततोऽपि ॥ २७ ॥
 यत्राभिषिञ्च्यन्ति मधु क्षरन्तो वृक्षा भुवं मूर्तिनिवाष्टमूर्तेः ।
 ङ्कुर्वते कर्णरसायनानि सामानि गायन्त एव द्विरेकः ॥ २८ ॥
 वक्राणि यस्मिन् मुनिपादपानामाभाति पुष्पाण्यतिनिर्मलानि ।
 समाहृता मुक्तिजुषां प्रदातुं शशाङ्कभाण्डा एव शङ्करेण ॥ २९ ॥
 सम्भूर्यमाणात् प्रतिपौर्णमासं शाभाग्रसङ्घट्टनतोऽवधूतात् ।
 मृगाङ्गुलिभ्रमाद् गलिता एवोर्ष्या मृगाः शतं यत्र परिभ्रमन्ति ॥ ३० ॥
 प्रत्यर्थिनो यत्र भडेश्वरस्य तत्तत्क्षणेऽन्तवियारणाय ।
 थारा नियुक्ता एव मन्मथेन यरन्ति भृङ्गाः सममन्यपुष्टैः ॥ ३१ ॥
 प्रागम्बयाथ प्रमथाधिपेनायध्यासिते यत्र कदम्बमूले ।
 माकन्दजम्बूवटपादपानां मन्दाक्षमन्दानि कुलान्यभूवन् ॥ ३२ ॥
 शाभासु शाभासु कृलानि यत्र भ्रान्तीव नाना परमार्थतस्तु ।
 सर्वागमानां इलम्बेकमेव सन्दृश्यते तस्य कदम्बमूले ॥ ३३ ॥
 तृणीकृते यत्र वसद्भिरार्यैश्चारायरेऽस्मिन् पशवश्चरन्ति ।
 वैकुण्ठवासोऽपि तृणीकृतस्तेर्न येत् कुतोऽसौ ढरिणामृतः स्यात् ॥ ३४ ॥
 पुष्पाय वृक्षाग्रपदाविड्ढान् पुत्रान् मुनीनामुपलालयन्तः ।
 व्याजेन देवास्तपसोऽभिसन्धिं पृथ्यन्ति नित्यं परिशङ्कमानाः ॥ ३५ ॥
 रोमाञ्चसान्द्रा एव कुम्भलौघैरुदश्रुपूर्णा एव शीथुवृष्टया ।

भस्मानुलिप्ता एव पुष्पधूत्या दृष्ट्वा मुनीन् यत्र भवन्ति नीपाः ॥ ३६ ॥

यस्मिन् मलेशानकराश्रयेण केनापि कुल्येन कृतावलम्बाः ।

मृगा निरातङ्गलवाश्वरन्ति मृगादनैः प्रत्युत सेव्यमानाः ॥ ३७ ॥

व्याडन्यमाना मृगायासु यस्मिन् व्याघ्राः शिवत्वं प्रतिपद्ये सद्यः ।

अस्मद्गुलीनोऽसि मडानसीति उन्तृन्किरातानुपसान्त्वयन्ते ॥ ३८ ॥

दृष्टेष्विवानुश्रविकेषु यस्मिन्धीरा वितृषण्णा इति नाद्भुताय ।

स्वर्गाधिडे धामनि संवसन्तः स्वर्ग्याणि कर्माणि किमाद्रियेरन् ॥ ३९ ॥

पाणौ मृगं पार्श्वतले किरातीं पर्यङ्गुभन्धे य गजं मडान्तम् ।

सम्मानयन्नेव यरत्यराण्ये पञ्चाननः कोऽप्यधुनापि या मन् ॥ ४० ॥

यद् द्वादशान्तैकविभावनीयं त्रयन्तदृश्यं कथमस्तु तत्रः ।

धृत्यध्यवस्यैव तदावसन्ति भ्रमर्षयः पाशुपता मडान्तः ॥ ४१ ॥

वल्ल्यो यदीयाः कठवल्किडाद्याः शाष्पाश्च माध्यन्दिनकाण्वमुभ्याः ।

सर्वागमस्तोममयस्य तस्य शक्नोति को वर्णयितुं प्रभावम् ॥ ४२ ॥

तस्मिन् कदम्बद्रुममूलसीम्नि तपःपरीपाकङ्कलं जनानाम् ।

आस्ते जगन्मङ्गलमङ्गलजारेर्लिङ्गं दयाविग्रहवत्त्वलिङ्गम् ॥ ४३ ॥

यद् गूढितं वाग्विभरकृत्रिमाभिर्धेद् द्रष्टुकामा मुनयो यतन्ते ।

नाम्ना य रुपेण य सुन्दरं तत् प्रत्यक्षमास्ते प्रियकस्य मूले ॥ ४४ ॥

पाण्ड्यार्पिता भात्यधुनापि यस्मिन्नुज्वायता वेत्रनिपातरेष्वा ।

नानारहस्यागमबोधनीयां नादात्मतामस्य विवृण्वतीव ॥ ४५ ॥

समस्तदिव्यागमसम्प्रतीते तारात्मके तत्र मलेशलिङ्गे ।

अर्धेन्दुरर्धेन्दुतयैव दृष्टो बिन्दुस्तु सिन्धुः स्तिमिता जटात्रे ॥ ४६ ॥

मूलज्य मौलिज्य विवेत्तुकामौ यस्याङ्गमेतां विधिरथ्युतश्च ।

तन्मूलमेतत्तरुमूलगम्यं तन्मौलिरेतत्तरुमौलिवेधः ॥ ४७ ॥

छन्नं प्रसूनैः स्नपितं मरन्दैरलङ्कृतं भोगिभिरापतद्दृभिः ।

धृत्यं स्वयं पूजितमस्ति नित्यं स्वायम्भुव सुन्दरनाथलिङ्गम् ॥ ४८ ॥

अेक किल भ्रम यदद्वितीयं वक्तुं यतस्रः श्रुतयोऽपि नालम् ।

तादृग्विधान्येव भजन्ति तस्य भ्रज्माणि पञ्चावयवत्वमुद्राम् ॥ ४९ ॥

तस्मिन्नडम्पूर्विकया विशद्विभिरपान्तबन्धरधुनापि श्रुवैः ।
सम्बाधदुष्टैरजनिष्ठ लिङ्गे सार्वत्रिकी दन्तुरतेति शङ्के ॥ ५० ॥

शिद्रूपमानन्दमयं य वेदाः शैवं वपुः शाश्वतमामनन्ति ।
ध्यामयं तेऽपि विदुर्न जातु दृष्टं तदत्रैव कदम्बमूले ॥ ५१ ॥

गूढं भवाभीत्यभिमानमात्रं गूढं परं ज्योतिरिदं कथं स्यात् ।
यन्मूर्धनि प्रत्युत यन्द्रेषा तेनैव तत् प्रैक्षि कदम्बमूले ॥ ५२ ॥

प्याताः कला यद्यपि तत्र लिङ्गे पञ्चैव सिद्धाः शिवशासनेषु ।
तथापि तेनाध्युषिते तु देशे कलाश्रुतुःषष्टिरपि स्फुरन्ति ॥ ५३ ॥

कृष्णार्जुनाभ्यां परिपूज्य लिङ्गमासादिताः सिद्धयं धृत्यवेत्य ।
कस्तूरिकाभिर्धनसारकैश्च विम्वन्ति लोकाः जलु लिङ्गमेतत् ॥ ५४ ॥

यत्पीठिकाधस्पदमात्रलग्ना वाणी बलिर्न क्वमते कथञ्चित् ।
तत् कारणेशत्रितयातिवर्ति लिङ्गं कथा वर्णयितव्यमुक्त्या ॥ ५५ ॥

सदाभिषिक्तं विबुधस्रवन्त्या सदा समभ्यर्चितमिन्दुना य ।
लिङ्गं तदैशं विजने वनेऽपि लोकत्रयक्षेमकरं बभूव ॥ ५६ ॥

दृष्टसु वन्येषु विडङ्गमेषु गायत्यु याज्जलगायनेषु ।
प्रीतिं दधौ तुल्यवदेव देवः कस्तदृशा तेषु भवेद् विशेषः ॥ ५७ ॥

विनोद्यते यः किल योगिवृन्दैर्विद्याधरैरप्सरसां गणैश्च ।
व्याधैर्मृगैः पक्षिभिरध्यरस्त स देवदेवाश्चिरमत्र लिङ्गे ॥ ५८ ॥

अन्तर्हितावस्थितमत्र लिङ्गे तमारराधुस्तरवः प्रसूनैः ।
शङ्खगारकण्डूयनतः कुरङ्गा निर्मोकपट्टार्पणतो भुजङ्गाः ॥ ५९ ॥

सन्ध्यासु सन्ध्यासु गणैरदृश्यैरारात्रिकं साधितमस्कुटे यत् ।
यङ्के जरजम्बुकवक्त्रलज्जैर्वलाद्भरेतज्जवलनैः प्रकाशम् ॥ ६० ॥

वन्यद्विपेष्वन्यतमो गणेशो व्याधाभङ्गेष्वेकतमः कुमारः ।
साऽप्यादिशक्तिः शबरीषु कापि भूत्वा विजङ्गुः सविधे पुरारेः ॥ ६१ ॥

इत्थं परिभ्राम्यति कालयङ्के प्रणश्यति प्रोद्यति य प्रपञ्चे ।
देवेषु योगिष्वपि केऽपि केऽपि शनैरबुध्यन्त रडस्थमेतत् ॥ ६२ ॥

प्रत्यगृशा प्राक्तनपुण्ययोगादाभोपदेशैरनुमानतश्च ।
कमाद् धुलोके बललीबभूव कदम्बकान्तारकथाप्रसङ्गः ॥ ६३ ॥

दूरात् प्रणोमः कतिचिद् वनं तदारात् परे नीपतरुनपश्यन् ।
 विचिञ्चयुरेके तदनुप्रविश्य धन्याः परे तद् ददृशुश्च लिङ्गम् ॥ ६४ ॥
 आनन्दजैरश्रुभिरभ्यापेज्यन्नानर्थुरप्यक्षिभिरेव कुल्वैः ।
 न्यवेद्यन्तापि निकामधौतमात्मानमानन्दसुधाप्लुतं ते ॥ ६५ ॥
 गृहत्सु युष्मास्वपि गूढमेतद्रुद्रस्यमद्राक्ष्म वयं डिलेति ।
 अनुश्रवान् केचिदुपालभन्त केचिद्विधिं केऽपि शिलादसूनुम् ॥ ६६ ॥
 वागीश्वरा वाग्भिरपूजयन्त ध्यानाध्वनीना लृष्टि दध्युरेनम् ।
 बाढ्यार्थनामात्रपरायणास्तु सामग्र्यलाभादलभन्त भेदम् ॥ ६७ ॥
 अत्रापगावारिभिरभ्यषिञ्चन् सुधान्धसः सुन्दरनाथलिङ्गम् ।
 तत्रासमर्था मुनयो मडीस्थास्तस्तम्भिरे केवलमश्रुपूर्णाः ॥ ६८ ॥
 आलक्ष्य पूजाव्यवसायमेषामपामभावात् परमं य भेदम् ।
 दीनानुकम्पानिघिरिन्दुमौलिर्दिव्यं सरस्तत्र विधातुमैच्छत् ॥ ६९ ॥
 स दक्षिणत्यां दिशि बाणपाते सरो विधात्यन्नमृतांशुमौलिः ।
 सकृद्विलासादिव निर्भिभेद तीक्ष्णेन भूमि त्रिशिष्याञ्चलेन ॥ ७० ॥
 आविध्य शूलं भुवि सद्येव पादाङ्गदं पश्यति सुन्दरेशे ।
 भक्ततय ते न क्षतिरस्ति जातु शेषः सुष्पोत्याड सुता डिमाद्रेः ॥ ७१ ॥
 आविध्यमानात् त्रिशिष्याभिघातैरधःकपालाज्जगदण्डभित्तेः ।
 अम्भो यदण्डावरणायितं तदुद्धुङ्कुर्दं तत्क्षणमुद्ध्रुव ॥ ७२ ॥
 त्रैविक्रमे कर्मणि शाडिणापि प्रवर्तितं यत् किंल पूर्वमम्भः ।
 अधोगतिं प्राप तदेव लेभे शिवास्त्रयोगाद् गतिमित्यमूर्ध्वम् ॥ ७३ ॥
 द्दिदृक्षमाणेन मडाद्भुतं तच्छिवेन यावन्नमितो न मौलिः ।
 तावत् सरस्तकृतमुत्तरङ्गं ततः अवनत्या विबुधस्रवत्या ॥ ७४ ॥
 सरस्त्रिशूलप्रभवं पुरारेस्तथात्यगाधं तदभूत् क्षणेन ।
 यथात्र देवोऽवतरन् प्लवेत त्रिविक्रमः कान्तजगत्रयोऽपि ॥ ७५ ॥
 नौर्वात्र रामात्र य कुम्भलोनेर्यस्यास्ति भीतिस्तदवेक्ष्य तीर्थम् ।
 आश्वासमाज्जग्मतुरर्णवस्थौ शश्वत्तमौ तावपि कूर्ममीनौ ॥ ७६ ॥
 आविर्भवन्तीः सखिले समन्तादम्भोजिनीरुत्पलिनश्चि तस्मिन् ।

दृशौ पिबन्त्यौ परमस्य धाम्नः प्रीतिं परां प्रापतुरर्क्यन्द्रौ ॥ ७७ ॥
 त्रैगुण्यरुपं त्रिशिषं छि शम्भोर्धारा जगत्कारणामामनन्ति ।
 तत्सम्प्रसूतेऽपि सरस्यमुष्मिन् का उेतुयिन्ता कमलोत्पलानाम् ॥ ७८ ॥
 शैवालनीलं बहिरम्बुजाभमन्तर्घटैरुद्गमिष्यमाणमरुधम् ।
 त्रैगुण्यरुपं त्रिशिषोद्भवं तदम्भो निजान् उेतुगुणान् व्यनक्ति ॥ ७९ ॥
 प्राचीनमञ्जं परिलुत्य सद्यो जग्राड् भानुर्जलजं तदीयम् ।
 अत्रैव लक्ष्मीः स्थितिमाबभन्च यतुर्भुषोऽतश्चक्रमे प्रसूतिम् ॥ ८० ॥
 आयामत स्वात सरस्यमुष्मिन्नत्याम्भसा मामभिषिञ्चतेति ।
 देवान् मडर्षानपि यान्वगृह्णाद् वाया भगिन्या विभुरागमानाम् ॥ ८१ ॥
 भ्रातं शूलशिष्याञ्चलेन सलिलैः पूतं जटातीर्थजैः
 प्रत्यक्षेण य शाम्भवेन विधिना प्राप्तं परां ग्राह्यताम् ।
 तीर्थं तत् प्रतिपद्य तापसगणा भागीरथी तत्यजु-
 र्भन्द्ं यादरमादधुः सुरगणा मन्दाकिनीस्रोतसि ॥ ८२ ॥
 एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे द्वितीयः सर्गः ।

अथ तृतीयः सर्गः ।

अथ जातु पुरन्दरः सुधर्माभिधितिष्ठन् सड् सप्तभिर्द्विगीशैः ।
 अविज्ञेयमनुक्षाणोपचित्या विमतं वृत्रममन्त्रयद् विज्ञेतुम् ॥ १ ॥
 यतुरङ्गमिदं मडद् बलं नश्चतुरं गन्तुमखो न यत्सभीपम् ।
 न बल भुजयोः कमेत तस्मिन्नवशादञ्जलिबन्धशिक्षितौ यौ ॥ २ ॥
 अमृताशनजातिमात्रज्ञेतर्षलमस्त्राणि न तत्र दैवतानि ।
 परिवृत्य पतेयुरासुराणि प्रबलं यूथपतिं तमेत्य सद्यः ॥ ३ ॥
 निकृतिं शरणं वृणीमहे येन्नियमादापदियं क्षमा तरीतुम् ।
 निरृतिं परिपृच्छतामुमर्थं स छि नः पुण्यजनेतु सम्प्रतीतः ॥ ४ ॥
 असुरा छि भवेम युध्यमानाः उपटेनेति यद्वि त्थितं मतं वः ।
 असुरत्वमपोक्षितं चिरान्नः सुरभावादतिगार्डितादमुष्मात् ॥ ५ ॥
 स छि सम्प्रति सागरान्तरीपे क्वचिदालम्ब्य निराश्रयं समाधिम् ।
 अविशङ्कितमास्थितस्तपस्यां सुभज्यो यद्वि रोचते भवब्धः ॥ ६ ॥

ॐति वादिनि वल्लभे सुराणामनुजङ्घुर्दरिदीश्वराः सदर्षम् ।
 प्रकृतिर्धर्यपये रुचिः प्रजानां किमुत स्वामिनि तादृशेपि लब्धे ॥ ७ ॥
 स छि यत्र तपश्चकार वृत्रस्तदनुप्राप्य तपोवनं मछेन्द्रः ।
 परमेण समाविनोपविष्टं पविना तं विनिपातयाम्बभूव ॥ ८ ॥
 कृतकृत्यमभुं निवर्तमानं डियद्यप्रतिसन्धधानमेनः ।
 विकृता वपुषा विकीर्णकेशी सममेवानुससार वृत्रडत्या ॥ ९ ॥
 पुनरेत्य यथापुरं सुधर्मा पुरुडूतः स्तुवतो विसृज्य देवान् ।
 अवरोधमभीप्सुरालुलोके विशतीं स्पेन सडैव वृत्रडत्याम् ॥ १० ॥
 अवकीर्यं पविं विकीर्यं केशानसमालोच्य य कृत्यमाप्तवर्गैः ।
 स तयानुगतः पलायत द्राक् समरेष्वप्रतिमल्लसाडसोऽपि ॥ ११ ॥
 अपयं तदभीक्ष्णमादृतं यैरपि साक्षाद्गुपदिष्टमादितश्च ।
 जडसुः प्रथमं त अेव शकं प्रकृतीनां प्रभवत्स्वयं स्वभावः ॥ १२ ॥
 विपिनाद्विपिनं गिरिं गिरिभ्यो जलराशेर्जलराशिमन्ततश्च ।
 जगतो जगद्ययं प्रधावन्मुमुये नैव तया धियेव ज्ववः ॥ १३ ॥
 निपुणं स पुरन्दरो विलिव्ये सरसि क्वापि सरोजनाणतन्तौ ।
 शतशः समुपात्तसमतन्तोस्वलम्भाय बभूव कोऽपि तन्तुः ॥ १४ ॥
 अवलोक्य तदन्तरं चिकीर्षन् नडुषो नाम नृपोऽधिकारमैन्द्रम् ।
 अनियन्तृकताविषादमग्नैरनुमेने कथमप्यमर्त्यलोकैः ॥ १५ ॥
 अयथावदनुष्ठिताश्वमेधः डियता यैत्र दिवं गतः शुभेन ।
 प्रभुतामपि वर्तयन् सुरागां प्रकृतिं स्वां न जडौ तमःप्रधानाम् ॥ १६ ॥
 पृथिवीमनुशासतः पुरा ये रिपवस्तत्य मडीभुजो बभूवुः ।
 अधुना विषयेष्वसावमीषामशिषद् वारिमुथो न वर्षतेति ॥ १७ ॥
 अडमस्यभिवर्षुडः प्रजानां यजनीयश्च ततोऽडमेव तासाम् ।
 ड धमे डविषो मपे नराणामिति सर्वानयमाक्षिपत् सुधाशान् ॥ १८ ॥
 सवनोपनतं डविः समस्तं मयि संवेद्य मद्गुडीतशेषम् ।
 प्रतिपाद्य तस्य तस्य पश्चादिति मूढः प्रशशास डव्यवाडम् ॥ १९ ॥
 उद्येः सुरसिन्धुतोयपूणार्ण्डुदपधन्त यदद्भुताः पदार्थाः ।
 तदियं निपुणं विशोधनीयेत्यभिलं गाङ्गमवाडिरत् स तोयम् ॥ २० ॥

अवनेर्दिवमागतान् स्वयूथ्यानसकृत् तेषु य शीलितस्वभावान् ।
 स छि मूलबलं समग्रहीत् स्वं न विशश्चास निसर्गद्वैतानि ॥ २१ ॥
 भङ्गुभित्तुरगैर्गजैश्च भाव्यं धुतरेण यायत यधमी न दधुः ।
 विनिपातयतेति वीतशङ्कुं वनपालान् प्रशशास वैधवेयः ॥ २२ ॥
 अवितीर्णकृला उपासिता अप्यवनिस्थेन पुरात्मना सुरा ये ।
 द्विगुणं त्रिगुणं य निर्दयैस्तान् दनुजैरेव स दण्डयाम्भभव ॥ २३ ॥
 अमरैः प्रतिमासमधमानं कुलकूटस्थमवेक्ष्य भेदितोऽसौ ।
 अवनाथ समादितेश भृत्यान् सितपक्षात्यय एव शीतमानोः ॥ २४ ॥
 स स मित्रमभूदमुष्य यं यं पुरुषुतो विरुदोघ दानवेषु ।
 कथयन्ति कथाममुष्य ये ये कुपितोऽयं ज्वलति स्म तेषु तेषु ॥ २५ ॥
 शयितुं परिवर्तितुं य बिभ्यन्नयनैर्निर्निमिषैः स सर्वगात्रे ।
 नयनानि विभज्य निर्जरा मे प्रतिगृह्णान्तिवति सन्दिदेश मूर्धः ॥ २६ ॥
 मृगपक्षिसरीसृपा मनुष्याः पशवो ये निडतास्त्वयाम्रमेधे ।
 त एमे वियरन्ति ङन्तुकामा एति तं शश्र्वदभीषयन्त देवाः ॥ २७ ॥
 एयमेव शयीति दर्शयन्तो गणिकां कामपि निर्जराः सुराणाम् ।
 अतिसन्धधरे सुप्नेन मूढं प्रभुता का प्रकृतेरसम्मतस्य ॥ २८ ॥
 शिबिकामधिरुड्य जातु गच्छन् स मदर्षान् विनियुज्य तत्र धुर्यान् ।
 असकृन्नजगाद सर्प सर्पेत्यपि तं कुम्भभवभ्रता भवेति ॥ २९ ॥
 अशनिर्जसमास एव भोगे पतितो मूर्धनि तस्य शापवृषः ।
 अत एव पतन्नपि क्षमायां नडुषो न त्यजति स्म भोगिभावम् ॥ ३० ॥
 शिरलुमकथे मघोनि तस्मिन्नपि तस्य प्रतिवृपके प्रनष्टे ।
 अधिगन्तुमनाः प्रवृत्तिमैर्द्री युयुजे योगदृशा गुरुः सुराणाम् ॥ ३१ ॥
 सरसीरुडनाणतन्तुलीनं सरसि क्वापि समेत्य योगगूढः ।
 प्रतिबोधयति स्म देशिकस्तं करणीयं करुणाप्लुतैर्वयोभिः ॥ ३२ ॥
 यडितः समयं डियन्तमम्भिन् सरसि स्थास्यसि भेद्यन्नमर्त्यान् ।
 न छि सम्यगनिष्कृतं तदेनः प्रणये प्राकृतिडेऽपि मुञ्चति त्वाम् ॥ ३३ ॥
 सकलाघनिर्बर्द्धो समाधौ वसतस्तस्य वधे तु कः समाधिः ।

यरणं परिहृत्य यन्द्रमौलेः शरणं संसरतां यदाविरिञ्च्यत् ॥ ३४ ॥

यर पाशुपतप्रतं यरन् सन्नवनावायतनानि शाम्भवानि ।
अनुयास्यति केवलं न तु त्वामधिकुर्वीत शिवाज्ञया तदेनः ॥ ३५ ॥

विशतस्तव यत्र सम्प्रसीदत्यमृतेनेव विशोषितोऽन्तरात्मा ।
करुणावरुणालयो मलेशः कलुषं तत्र निवारयिष्यतीति ॥ ३६ ॥

स तथेत्यभिनन्द्य शासनं तत् कलितस्वस्त्ययनश्च देशिकेन ।
अधिरुड्य सुरद्विपं प्रतस्थे विविधान्यायतनानि विश्वमूर्तेः ॥ ३७ ॥

स गिरीन् डिमशैलकन्दरादीन् सरितो जनुसुताकलिन्दजघाः ।
विपिनानि य नैमिशालिमानि व्ययरत् पाशुपतप्रती मलेन्द्रः ॥ ३८ ॥

स तपोवनदर्शमध्युवास प्रयतः सन्निभमज्ज तीर्थदर्शम् ।
द्विजवेदमत्पर्ययद् धनौघैर्प्रतवेदं नियतः समायथार ॥ ३९ ॥

त्रिविधान्यपि शाम्भवानि विङ्गान्ययजद्भस्तुभिरान्तरैश्च बाढ्यैः ।
लभते स्म न शान्तिमात्मनोऽयं क्वचिदध्येषु कुतो डि पातकस्य ॥ ४० ॥

स तपांसि बलूनि तप्यमानः कलुषेणानुयतानुतप्यमानः ।
भवबन्धनिराकारिष्णुशाभापवनं नीपवनं समाससाद ॥ ४१ ॥

उपलारमनुत्तमं पुरारेवतंसोत्पलसौरभं हरन्तः ।
अभिजग्मुरिवानिलास्तदीया अतिथिं स्वामिनमागतं यिराय ॥ ४२ ॥

स कदम्बवनीपरागलेशैः शिवगङ्गोदकशीकरानुविद्धैः ।
पवनोपहृतेः पतिः सुराणां परमां कामपि निर्वृतिं जगाले ॥ ४३ ॥

प्रससाद मनः प्रसेदुरक्षीण्युपजज्ञे बलमुद्भूय शौर्यम् ।
स डि सन्नियकर्ष यावदित्थं कलुषं विप्रयकर्ष तावदस्य ॥ ४४ ॥

अतिहृष्टमनाः स तैर्निमित्तरनुसन्धाय गिरं पुरोधसस्ताम् ।
परिनिश्चिनुते स्म तत् त्रिलोक्यां परमं धाम हरिः परस्य धाम्नः ॥ ४५ ॥

सकलाद्भुतधाम्नि सीम्नि तस्यां सलसैवायमवाप्लुतो गजेन्द्रात् ।
प्रयतः प्रविवेश काननं तत् सल सर्वैश्च विना तदेकमेनः ॥ ४६ ॥

स ददर्श हृष्टातपत्रगुमान् नकुलानातपतापितानडीनाम् ।
अपि दृस्यरत्तरक्षुदंष्ट्रामुभकण्डूयितलोयनां कुरङ्गीम् ॥ ४७ ॥

स लतां कमपि द्रुमं प्रपन्नां सविधस्थान्यतःपुण्ड्रगूलमीत्या ।
प्रतिसंभृतपल्लवामपश्यत् परिकृष्टामपि कौतुकात् किरातैः ॥ ४८ ॥
उपहृत्य यलद्रुमप्रवालान् कदलीरिक्षुलता मृणालिनीश्च ।
नमतः शतशो लरेः समक्षं न विषेडे वनकुञ्जरान् सुरेभः ॥ ४९ ॥
पथि वीक्षितवद्भिरादरेण प्रमथैः पाशुपतैर्मंडर्षिभिश्च ।
सविधं तपसातिनिर्मलोऽयं समुपानीयत सुन्दरेश्वरस्य ॥ ५० ॥
अविश्विन्यमदृष्टमश्रुतं य त्रिषु लोकेष्वपि दिव्यलिङ्गमेतत् ।
विकथैर्नयनोत्पलैर्बिडौजा विचकार प्रथमोपलारुहेतोः ॥ ५१ ॥
प्रमदाश्रुपरिप्लुतैस्तदानीं नयनैराचरणाग्रमाललाटम् ।
द्रवतां प्रतिपद्य भक्तियोगाद् दृष्टे वाशिमयीव तस्य मूर्तिः ॥ ५२ ॥
अथ दण्डवदानतस्य शम्भौ दृष्टे दृष्टिमयी तनुर्मुघोनः ।
उपलारुहते पुरो विकीर्णा विकथेन्द्रीवरमालिकेव दिव्या ॥ ५३ ॥
सगणं सवृषं सनन्तिकेशं ससुतं साम्भमपि प्रभुं तमाधम् ।
परिपूजयितुं यकाङ्क्ष शङ्को मडतामेव मनोरथोऽपि तावान् ॥ ५४ ॥
स्मृतसन्निहितोऽथ विश्वकर्मा सड दिव्येन पुरोधसा तदानीम् ।
शिरसा प्रतिगृह्य भर्तुराज्ञामयतिष्ठायतनाय चन्द्रभौलेः ॥ ५५ ॥
विधृतं करिभिर्विमानरुपं विपुलं प्राकप्रतिहारमेकभूमम् ।
शिपरोत्प्लिभिताम्भरं स शिल्पी विदधे गर्भगृहं शुभे विलम्बे ॥ ५६ ॥
अतिसुन्दरमर्धमण्डपं य प्रतिहारत्रयभावितान्तरेण ।
मडता मण्डिमण्डपेन सक्तं विदधे विश्वशुभाय विश्वकर्मा ॥ ५७ ॥
प्रतिमाः परिवारदेवतानां विविधान्यायतनानि तत्र तासाम् ।
परितः परितोऽपि पञ्च सालानकरोद्गुन्नतगोपुरोपगूढान् ॥ ५८ ॥
शुभवास्तुनि शूलपुष्करिण्या रुचिरे रोधसि पश्चिमे स शिल्पी ।
भवनं मण्डिशित्रितं भवान्या गणनाथस्य य कल्पयाम्भभूव ॥ ५९ ॥
अपरानपि मण्डपप्रभेदानमितश्चोत्सववीथिका विशालाः ।
असृजत् स मरुत्वतोऽनुरूपान् प्रभुताभक्तिविवेकपाटवानाम् ॥ ६० ॥
प्रहसद्भदनं प्रसन्ननेत्रं द्विभुजं दक्षिणतो धृतोत्पलं य ।
करकोपलवद् धनीभवन्त्या दययेवाङ्गत विग्रहं स देव्याः ॥ ६१ ॥

अधिकाणि ममेत्युर्निशं यैर्मघवा शोचति लोचनैः समन्तात् ।
 अवलोक्य स विश्वकर्मकर्माण्यलमेतानि किमित्यशोचद्रेभिः ॥ ६२ ॥
 दधितस्य द्दृक्षतेऽपसव्यं वपुरेषा किल वामभागेति ।
 कृतमिद्गुणितवेदिना मघोना पदमस्याः किमु दक्षिणेन शम्भुम् ॥ ६३ ॥
 अतिथारुमशेषलक्षणाढ्यं ललितं भिम्भमिमं स्वतो विविक्षुम् ।
 उरिरर्थयते स्म शक्तिमाधां गुरुरावालयदन्वमंस्त शम्भुः ॥ ६४ ॥
 अभिलं जगदात्मसम्प्रसूतं परिपुष्पाति दृगेव यत् किलास्याः ।
 अभिधामपि मीनलोचनेति व्यदधादिन्द्रपुरोहितस्ततोऽस्याः ॥ ६५ ॥
 नियतां कनकारविन्दपूजां दिविजैः कर्तुमना हरिः सरोजैः ।
 पवनं प्रजिघाय देवदूतं स्वयमस्नादथ शूलपुष्करिण्याम् ॥ ६६ ॥
 कृतनित्यविधौ विलम्बमाने शिवमभ्यर्थयितुं क्षणं सुरेशे ।
 कमलैरुदभाविवि जातद्वपैः कमलिन्यामतिसौरभैरमुष्याम् ॥ ६७ ॥
 स्वयमाउरदर्थनाथ शम्भोः सुरभीण्यम्बुरुडाणि काञ्चनानि ।
 कनकाभ्युज्जिनीति नाम तस्याः कलयन् विस्मित अेष सस्मितश्च ॥ ६८ ॥
 क्व नु काञ्चनता क्व सौरभं तद् दिवि सङ्कल्पभवेषु पङ्कजेषु ।
 प्रभवत्यभिलं छि निर्जराणां ध्रुवमाध्यासिकतत्तदर्थवन्नः ॥ ६९ ॥
 सलिलैरतिपावनैस्तदीयैः कमलैरप्यतिसौरभैर्महेन्द्रः ।
 परिपूज्य शिवौ गुरुक्तरीत्या प्रणिपातैः परितोषयाम्भूव ॥ ७० ॥
 अपि गद्गद्या प्रमोदभाष्पैरपि सारोज्जितयातिसम्भ्रमेण ।
 पितरौ प्रियकप्रियौ सुरेशः स गिरानर्थ वयःपथव्यतीतौ ॥ ७१ ॥
 भुवि सुन्दरमास्पदं तवैतच्छिवलिङ्गं तु ततोऽपि सुन्दरं ते ।
 अपि सुन्दरमेव सुन्दराणामभिधानं वचनामृतं त्वदीयम् ॥ ७२ ॥
 समसेविषि मन्दरे छिमाद्रौ कलधौतायलकन्दरेऽपि य त्वाम् ।
 विदितन्तु परं न विश्वपारं किमु तत्रैवमसीति कापि शङ्का ॥ ७३ ॥
 न मध्वैर्न जपैर्न डोमदानैर्न तपोभिर्विविधैश्च लभ्यते यत् ।
 तद्विदं तव सन्निधानभाग्यं तरुभिः कैरपि भुज्यते निरीडैः ॥ ७४ ॥
 निडता दनुजा जिता त्रिलोकी त्रिदिवे याधिकृतं ततः किमासीत् ।

छड ये मृगपक्षिणो न डीमानपि नीराज्य विमोक्तुमर्हता मे ॥ ७८ ॥
 अपवृज्य किमीश! साधयेयं भवदानन्धमवाप्नुयां तदाडम् ।
 किमितोऽप्यधिकः स यो ममासावुद्यितः स्वाम्भुपलम्भजः प्रमोदः ॥ ७९ ॥
 जडमेव जगत् तव स्वमासीदजडाः डेयन मादृशोऽपि शुवाः ।
 अतिवाडममनसं भवन्तमेव प्रतिपन्नास्तु वयं प्रशासितारम् ॥ ७७ ॥
 वयनावसरो न लभ्यते नस्त्वयि मीनाक्षि ! शिवाविनाकृतायाम् ।
 छति देवि! पृथङ् कृतासि किञ्चित् तमिमं मा कुरु मानसेऽपराधम् ॥ ७८ ॥
 गिरिराजकुमारिकामपि स्वं विपिनेष्वद्रिषु यानुवर्तमानाम् ।
 भवतीं प्रियकप्रियेऽनुरोद्धुं स्वयमध्यास्त शिवः कदम्भमूलम् ॥ ७९ ॥
 जगतो जगदीश्वरस्य य श्रीर्भवती यद्यपि सर्वतोऽस्ति पूर्णा ।
 करुणामयमुत्सडे न डातुं तव मीनाक्षि ! तथापि रुपमेतत् ॥ ८० ॥
 डरयस्त छमे मडावनेऽस्मिन्नयमिन्द्रद्रुस्रावपीन्द्रवल्की ।
 मम नामशुषः स्थिता यदृते मम सेवेयमिति प्रतीश्र मातः! ॥ ८१ ॥
 कति सन्तु न वेधसः कतीन्द्रास्तव मीनाक्षि ! तरङ्गितैरपाङ्गैः ।
 किमधश्च्यवते मया विना धौः इषाणं मां घटयस्व किङ्करेषु ॥ ८२ ॥
 व्यगलद् दनुजेषु मत्सरो मे विरराम त्रिदिवोपभोगरागः ।
 स्थगिता भडिरेव वृत्रडत्या भवतोरध मयि प्रसादवेशात् ॥ ८३ ॥
 छति तं प्रणिपत्य संस्तुवन्तं प्रथमं भक्तिमतां पतिं सुराणाम् ।
 अनुगृह्य दयोर्मिलैरपाङ्गैरगडिष्टामिदमादिभौ युवानौ ॥ ८४ ॥
 आधस्त्वमेषामसि पार्षदानां कुमारयोश्चाभ्यनयोस्तृतीयः ।
 जानीवडे ते परमां य भक्तिं विद्राविता सा तव वृत्रडत्या ॥ ८५ ॥
 वासन्तिकप्रथमपर्वसु वासव! त्वमित्थं समेत्य सकलैरनुयायिवर्गैः ।
 आविश्वपारनगराभिमुभात् प्रयाणादभ्यर्थ नौ कनकवारिरुडैरमीभिः ॥ ८६ ॥
 छत्युक्ते सति जगदादिदम्पतिभ्या-
 मिन्द्रस्तद्रुरितरेऽनुयायिनश्च ।
 प्रस्थानप्रणतिपरम्पराभिरेता-
 वन्योन्याभ्यधिकदयामयौ वितेनुः ॥ ८७ ॥
 आमन्थ द्विरदेन्द्रवडमसकृत् सम्प्रार्थ्य नन्दीश्वरं

सम्मान्य प्रमथान् निवेद्य सकल यष्टेश्वरं शाश्वतम् ।
 आशीर्षिः प्रतिनन्दितो मुनिगणैरापृच्छ्य वायस्पतिं
 द्वियेन द्विरदेन निर्मलतरो देवः प्रतस्थे पुरीम् ॥ ८८ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे तृतीयः सर्गः ।

अथ चतुर्थः सर्गः ।

निवृत्ते वासवे तस्मिन् निवृत्तं यान्तरे मनोः ।
 धन्दाञ्चकार कोऽप्यन्यो वृन्दारकनिकेतने ॥ १ ॥
 अन्नमातङ्गमारुह्य विन्नमाद्यमेश्वरः ।
 संवृतः सकलैर्देवैर्निजगाम पुराद् बलिः ॥ २ ॥
 सर्वासामपि सिद्धीनां दुर्वासा निधिरदृष्टुतः ।
 समगच्छत तेनास्त्रे स ङि गच्छन् यद्दृश्यया ॥ ३ ॥
 परिपालयितुं शैर्द्रीं प्रतिसर्गाधिकारिताम् ।
 तस्य न ज्वलति कोधो यस्यैका जगदाडुतिः ॥ ४ ॥
 अञ्जगारगते तस्मिन्नाडूतागताः स्वयम् ।
 सन्दर्शयन्ति स्वात्मानं देवा आवाहनक्षणे ॥ ५ ॥
 नानुगच्छति तस्याग्निर्न विष्यन्दयते उविः ।
 नापक्षयति सन्त्रस्तो न निर्मथे विणम्भते ॥ ६ ॥
 अतपत्तपनाकारमज्वलज्ज्वलनोपमम् ।
 दृष्ट्वैव तं मुनिं देवास्तत्रयुस्तत्र सुस्थिताः ॥ ७ ॥
 पाणिभ्यामप्रमत्तोऽसौ प्रसादं पद्ममैश्वरम् ।
 गजस्कन्धगतायापि ददौ राजेति वञ्जिते ॥ ८ ॥
 अनादृत्य स तं मोहान्निदधे मूर्ध्नि दन्तिनः ।
 शुण्डया सोऽप्युपादाय निष्पिपेष निसर्गतः ॥ ९ ॥
 आभुज्य स भ्रुवौ किञ्चिदावर्त्य कपिले दृशौ ।
 प्रज्ज्वालेव कोपेन मुनिः प्रस्फुरिताधरः ॥ १० ॥
 पश्यन्ते न सडस्रांशुस्तस्तम्भे मारुतस्तदा ।
 यकम्पे सार्णवा पृथ्वी विव्यने केवलं नभः ॥ ११ ॥

स उस्तिउस्तिपकयोः शापं धोरमवासृजत् ।
वज्रं वज्रिआण दूर्वारमङ्कुशं च निरङ्कुशे ॥ १२ ॥
मौलिं भेत्स्यति पाण्ड्योऽस्य मदान्धस्य द्विवस्यते ।
सञ्चरत्ववनावेष कुञ्चरः क्षुद्रदन्तिवत् ॥ १३ ॥
दत्तशापतया डिञ्चिद् दग्धेन्धनमिवानलम् ।
प्रशाम्यन्तममुं देवाः प्रणिपातैरसान्त्वयन् ॥ १४ ॥
सम्भ्रमोद्वेगकार्पण्यस्तम्भप्रणतिसान्त्वयैः ।
प्रसादाभिमुपस्तेषां प्राड माडेश्वरो मुनिः ॥ १५ ॥
पाण्ड्यो भिनत्तु तर्ज्यस्य मौलिं मकुटलक्ष्णम् ।
सुन्दरेशार्थान्तश्च शापः स्वर्दन्तिनोऽस्तिवति ॥ १६ ॥
मडेन्द्रसविधावासवासनारसिकश्चिरात् ।
मडेन्द्र एव शैलेन्द्रे जन्म लेभे मुराद्विपः ॥ १७ ॥
आमूलमग्रदन्तः स जेलासु भिभिदे लुवम् ।
धर्तुकाम एव स्कन्धे तामेवोद्धृत्य सार्णवाम् ॥ १८ ॥
मदगन्धेन धावन्ति येषामन्ये मतःङ्गजाः ।
कर्णानिलेन ते तस्य कलभस्यापि दृद्रुवुः ॥ १९ ॥
स सिंढान् शुण्डयादाय चिक्षेप तृणपूलवत् ।
पादैरेव मडात्राडान् भेकमर्दं ममर्दं च ॥ २० ॥
त्राडा ग्रसन्ते डर्थक्षा घ्नन्ति गृह्णन्ति मानवाः ।
धृत्युच्यमानं कण्ठैराश्चर्यमिव सोऽशृणोत् ॥ २१ ॥
सरित्सरांसि पीतानि सङ्कटाङ्घ्र्य शुण्डया ।
मदधारापदेशेन मन्ये तस्य प्रसुप्तुवुः २२ ॥
स मत्तः सञ्चरन् पृथ्वीं यरौरेपयस्करे ।
लघूकरिष्यन्निव तां दिग्गजानुजिघृक्षया ॥ २३ ॥
अजानिव गजानन्यानादायादाय चिक्षिपे ।
स एव पुङ्गवस्तत्र वशास्तस्याभवन् परे ॥ २४ ॥
स जेलेन् सागरस्याम्भः क्षिपन् मन्दाकिनीं प्रति ।
दयया चिरविश्विष्टौ दम्पती तावथोजयत् ॥ २५ ॥

पश्यन् मध्यमलोकस्य रामणीयकमद्भुतम् ।
 पांसुभिः स करोद्ध्रुतैश्चकारेव दिवं भुवम् ॥ २६ ॥
 विद्रवद्भिर्वने तस्मिन् व्याधव्याघ्रमृगाधिपैः ।
 मृगाणां रक्षाणादासीन्मृगेन्द्रः सोऽद्भुतः क्षितौ ॥ २७ ॥
 मछेन्द्रादेष मलयं मलयादपि ददर्शम् ।
 सञ्चरन् जातुयित् प्राप कुञ्जरो नीपकाननम् ॥ २८ ॥
 मद्यगन्धाशया प्रामैर्भधुपैर्विपिनात् ततः ।
 सम्प्रदर्शितवर्त्मव स यथौ डेमपद्मिनीम् ॥ २९ ॥
 गणेशमदनिष्यन्तगन्धसर्वस्ववेदिनः ।
 उपेक्षां भ्रमराश्चक्रुन्मदास्तन्मदात्मसि ॥ ३० ॥
 स पतन्नेव सरसि क्षीरोद ध्रुव मन्दरः ।
 कल्लोलैः प्लावयामास कदम्बविपिनान्तरम् ॥ ३१ ॥
 मलिनो निर्ममज्जस्मिन्नुन्ममज्जाथ निर्मलः ।
 प्रागभूत् केवलो भौमः सार्वभौमोऽथ दन्तिनाम् ॥ ३२ ॥
 उत्तीर्य अडिरन्तश्च नीरजा नरिजाकरात् ।
 अतीयाय स तं शापमधीयाय मुनेर्गिरः ॥ ३३ ॥
 गाङ्गैः शैवगाङ्गैः कमलैः कमलास्यदैः ।
 अेकदन्तं यतुर्दन्तः सिन्धुरं सिन्धुरोऽर्ययत् ॥ ३४ ॥
 पुष्करैरभिषिच्येशौ पुष्करोपलुतैरथम् ।
 पुष्करैरेव चानर्थं पुष्करं गाढितुं पुनः ॥ ३५ ॥
 सितं छि काञ्चनं पुष्पं शिवस्यैवाभवन्मुद्रे ।
 पिशाङ्गं तु तदानीतं प्रीतये शिवयोरभूत् ॥ ३६ ॥
 मुक्तशापो गजः पृथ्वीं मुदा यद्यथभ्रुवे ।
 गजतीर्थमिति प्यातं तद् अब्रूव मलत् सरः ॥ ३७ ॥
 अौरावतेश्वरं लिङ्गमौरावतविनायकम् ।
 स तीरे सरसस्तस्य स्थापयित्वाभ्यापूजयत् ॥ ३८ ॥
 पुरन्दरेश्वरं नाम पूर्वतः सुन्दरेशितुः ।

स्वामिनामाङ्कितं लिङ्गं स्थापयामास थापरम् ॥ ३८ ॥

प्रहितः सुन्दरेशेन स हि तत्र चिरं वसन् ।

पुनर्जगाम स्वं धाम पुरुडूतेन यादृतः ॥ ४० ॥

कदम्बविपिनात् प्रायि कल्याणनगरे ततः ।

कालेन मलता जज्ञे कश्चिद्देश्यो धनञ्जयः ॥ ४१ ॥

अस्त्राय गत्वा देवेन कृतयुद्धं गतम्पुलः ।

कौरव्यमत्यशेतायमूरव्यस्तु धनञ्जयः ॥ ४२ ॥

तस्य भूमिस्पृशो भक्तिं तरुणेन्दुशिषामाणौ ।

भक्तिरागन्तुकान्येषां कथं वानुकश्चिति ॥ ४३ ॥

(दशैकादशिकाः!) प्रायो वलिजश्वतुरा अपि ।

अेकं दत्वेल सोऽमुत्र तत्सलस्रमुपार्जयत् ॥ ४४ ॥

परक्षेत्रपरामर्शपरिशङ्गी धनञ्जयः ।

नोत्ससर्ज बलिर्जातु स गोषङ्गवमात्मनः ॥ ४५ ॥

वृत्तिः सा हि विशां यत्तु भुवमुल्लिष्य जुवनम् ।

स तु तत् कर्म तत्याज दिवमुल्लिष्य डेवलाम् ॥ ४६ ॥

अकीर्णीतैव पुण्यानि व्यकीर्णीत न जल्वपि ।

समथेषूपयोगाय सर्वमेव जुगोप सः ॥ ४७ ॥

स बलूनं विषयान् गत्वा वालिज्याय धनञ्जयः ।

निवृत्तो नीपकान्तारसमीपं सायमायथौ ॥ ४८ ॥

अदृश्यत सलस्रांशुरस्तभूधरमस्तडे ।

मन्देडयुद्धलब्धासृक्षुडुद्विघ्ठ ववारुणः ॥ ४९ ॥

अर्कमस्तं गमिष्यन्तमुपेत्यानुयराः कराः ।

अन्वगन्वगलम्बन्त दृदुवुर्ये पुरः पुरः ॥ ५० ॥

निन्दन्तो रजनीं कोका नन्दन्तस्तां यकोरिकाः ।

यञ्चूयञ्चवि सायाह्ने सर्वतः सम्प्रजङ्घिरे ॥ ५१ ॥

प्रयुक्तुशुद्धिजाः डेयिदपरे मौनमास्थिताः ।

असङ्घातो द्विजनामित्यासीत् तथ्यं तदा वयः ॥ ५२ ॥

प्रतीख्यां दृष्टे रागः स स्थास्यति डियञ्चिरम् ।
 प्राख्यां दृष्टयरो ल्येष भास्वतो भ्राम्यतः सदा ॥ ५३ ॥
 प्रनष्टे मडसां राशौ प्रादुर्भूतं छि तारकैः ।
 तमसाभ्यावृते लोके तावद्भिरपि किं कृतम् ॥ ५४ ॥
 त एव भानवो भानोस्तारकावपुषा स्थिताः ।
 तथाप्येकः स नास्तीति तमांसि विजृम्भिरे ॥ ५५ ॥
 प्रायो जात्यनुरोधाय पद्ममात्रे निमीलति ।
 भानुदस्तगतेनापि पङ्कजेन निमीलितम् ॥ ५६ ॥
 तथा सान्द्रोभवन्ति स्म तमांसि हरितां मुषे ।
 व्यापुवन्ति छि तान्येव विडम्बन्ते यथा मिथः ॥ ५७ ॥
 शैवलोत्पलभृङ्गाणां सरसीषु निशामुषे ।
 स्पर्शसौरभकूजाभिः स्वं स्वं रूपमभुध्यत ॥ ५८ ॥
 निष्पपातेव गगनं निस्ससारैव सागरः ।
 आववारेव निश्शेषमविद्या मडती तदा ॥ ५९ ॥
 अयश्शङ्खपलवत् ङष्टुमाडर्तुं तृणपूलवत् ।
 आश्यानपकवच्छेतुमासीच्छक्यं तदा तमः ॥ ६० ॥
 अनिभ्योऽर्षेण मनसाप्यनाव्येन य रंभसा ।
 स्रोतसेवान्धकारस्य स निन्ये नीपकाननम् ॥ ६१ ॥
 सोमवारोपवासेन सोऽध्वपेदेन तावता ।
 विप्रयोगेण सार्थाञ्च विव्यथे केवलं तदा ॥ ६२ ॥
 नोन्नतानि न निम्नानि न नम्रा न य पादपाः ।
 सर्वमेकमभात् तस्य सान्निध्यादिव शाम्भवात् ॥ ६३ ॥
 अश्रौषीदश्रुतयरममृतस्येव निर्जरम् ।
 गानमातोद्यसम्भिन्नं गन्धर्वाणामदूरतः ॥ ६४ ॥
 स तच्छब्दानुसारेण सम्प्रसर्पञ्छनैः शनैः ।
 द्यया देवदेवस्य दिव्यं यक्षुरधारयत् ॥ ६५ ॥
 स दिव्यलिङ्गमाभितः सन्ददर्श सुरानृषीन् ।
 ध्यायतो गायतः सामान्यर्थतश्चाभिषिञ्चतः ॥ ६६ ॥

ननृतुः प्रमथाः क्वापि जगुः सामानि सामगाः ।
 ननृतुर्देवसुदृशो जगुरन्यत्र किन्नराः ॥ ६७ ॥
 कमलैः कनकाब्जिन्या विमलैरुभयैरपि ।
 स सूरैः सार्धमानर्य शर्वाणीचन्द्रशेखरौ ॥ ६८ ॥
 प्रभातायां य शर्वर्या प्रवृत्ते जनयङ्कमे ।
 स यत्रैक्षिष्ट देवर्षीस्तत्रैक्षिष्ट तदनु मृगान् ॥ ६९ ॥
 स तु तेनाद्भुतेनैव निर्वृत्तामृतपारणः ।
 प्रताङ्गं पारणां कर्तुं प्राप नेदीयसीं पुरीम् ॥ ७० ॥
 द्रमिडान्वयमूर्धन्यो द्वितीय एव वासवः ।
 प्रशशास मर्डी यत्र पार्थिवः कुलशेखरः ॥ ७१ ॥
 सङ्गम्य बन्धुभिः सार्धं विश्रम्य य यथासुभम् ।
 वृत्तं विज्ञापयामास राज्ञे सर्वं स्वमद्भुतम् ॥ ७२ ॥
 स जातु पुरुषं कञ्चिच्चन्द्रयूङ्जटाधरम् ।
 निद्राणोऽन्तर्दृशाद्राक्षीवृपतिः कुलशेखरः ॥ ७३ ॥
 नन्वस्ति नगरादस्मात् पश्चिमं नीपकाननम् ।
 वन्यैर्मृगागणैः सार्धं वसामोऽत्र यिरं वयम् ॥ ७४ ॥
 तद्भनं नगरीकृत्य तदेवाधिवसन् स्वयम् ।
 कुलमुद्धृत्य वत्स! त्वं कुरु नामेदमर्थवत् ॥ ७५ ॥
 धृत्युक्त्वान्तर्हिते तस्मिन्निन्दुयूरे दयानिधौ ।
 प्रत्युबुध्यत संदृष्टः प्रत्युषे कुलशेखरः ॥ ७६ ॥
 अद्भुतं स्वप्रवृत्तान्तमाप्तेषु य मडत्सु य ।
 आवेद्यन् नृपः प्रातरभ्यनन्धत तैरपि ॥ ७७ ॥
 निश्चित्यानुग्रहं शम्भोर्निर्मित्सुर्विपिनं पुरम् ।
 सम्प्रतस्थे महीपालः सावरोधः सभान्धवः ॥ ७८ ॥
 प्रस्थितस्याग्रतो वामं प्रवृत्तस्तस्य भञ्जनः ।
 कटाक्ष एव भीनाक्ष्याः कलयन् भावि मङ्गलम् ॥ ७९ ॥
 स कदम्भवन् प्राप्य सन्दर्शं मडाद्भुतम् ।

डैमप्राकारसम्बाधमैन्द्रं धाम मलेशितुः ॥ ८० ॥
 स दृष्ट्वा साम्बमीशानं सम्प्रार्थ्य य गण्णाधिपम् ।
 न्ययुङ्क्त शिल्पिनो दक्षान्निर्मित्सुर्नगरं नृपः ॥ ८१ ॥
 सर्वे ते विश्वकर्माणिः सर्वे कुशलतामयाः ।
 समेत्य मन्त्रयाज्यकुः शिल्पिनः पुरकर्माणि ॥ ८२ ॥
 स्वस्तिकं सर्वतोऽभद्रं मण्डलं दीर्घवृत्तकम् ।
 निर्मित्समाना नगरं ते विप्रावादिषुर्मिथः ॥ ८३ ॥
 शिल्पिष्वेक एवागत्य सिद्धः स्वप्रेक्षितः पुरः ।
 एतिकर्तव्यतां तेषामुपादिक्षत् प्रभोः पुरः ॥ ८४ ॥
 स्वप्रदर्शनसंवादिः तद्रूपं तस्य चिन्तयन् ।
 यावद् ददर्श नृपतिस्तावदन्तरधत्त सः ॥ ८५ ॥
 पश्यन्ननुग्रहं शम्भोः स्वप्रजागरयोः समम् ।
 उत्सेहे स तु भूयोऽपि पार्थिवः पुरकर्माणि ॥ ८६ ॥
 अपि तद्विपिनं सान्द्रमङ्गातालोकसङ्घथम् ।
 शासनात् पाण्ड्यनृपतेर्जातं जाङ्गलवत् क्षणात् ॥ ८७ ॥
 तपनेन्दुकरालीढे तस्मिन् दिष्टया वनोदरे ।
 ब्रह्मचर्यं जडुश्चका दृढिर्भिक्षं य यकोरिकाः ॥ ८८ ॥
 यरन्तो जन्तवो यत्र जाता वनयराः पुरा ।
 तदेवासीद् वनयरं तत्क्षणां तस्य शासनात् ॥ ८९ ॥
 षण्णामयध्वनामन्ते शाश्वतं पदमैश्वरम् ।
 एति श्रुत्वैव सिद्धान्तमध्वान्तं तदयं व्यधात् ॥ ९० ॥
 अप्यान्तरतमो ङितुर्भाङ्ये तमसि का क्षमा ।
 लाभोऽयं यस्त्रिवादारोऽयन्तं कालमास्त तत् ॥ ९१ ॥
 धातङ्घातमिड व्याघ्रान् ग्राहङ्ग्राहं शुभास्त्वयः ।
 अडरन् वस्त्रदुर्भिक्षं डिङ्गरास्तस्य शाङ्करम् ॥ ९२ ॥
 संवर्ते तत्र सत्त्वानां समगृह्यन्त कुञ्जराः ।
 सर्वे अेव शुभः कालः स्वरूपं यद्वि सुन्दरम् ॥ ९३ ॥

सालमल्लङ्घं यङ्कुः सालं छित्वा सलस्रशः ।
 किं साध्यं बलुभिः क्षुद्रैर्वरभेको मलोच्छ्रितः ॥ ८४ ॥
 वप्रक्षियासु निर्मग्नैर्दन्तैरमरदन्तिनाम् ।
 शृङ्गेषु तस्य सालस्य गवाक्षा विप्रतेनिरे ॥ ८५ ॥
 परिभां भनतस्तत्र प्रविष्टानारसातलम् ।
 के यूयं सगराणामित्यन्वयुञ्जत पन्नगाः ॥ ८६ ॥
 परिभारन्तस्तत्र पातालाज्जालवीजलम् ।
 जलयन्त्रादिवोत्तस्थैः भूम्यन्तं भूतलायुतम् ॥ ८७ ॥
 भग्नीं भागनीशं य द्रष्टुं प्राकारकैतवात् ।
 उन्मज्जन्ते मैनः परिभासागरात् ततः ॥ ८८ ॥
 राजसिद्धैर्नरव्याघ्रैः पूरितं भटकुञ्जरैः ।
 पुरं यथापुरं जज्ञे का तस्यान्योपमा भवेत् ॥ ८९ ॥
 छिन्दद्भिस्तद्भनं तत्र शेषितं यत् क्वचित् क्वचित् ।
 तान्येव तस्योधानानि सर्वतः प्रयकाशिरे ॥ ९० ॥
 वीथिका उत्सवार्था या विडिता विश्वकर्मणा ।
 यतुर्णामपि वर्णानां ता अवासन् पृथक्पृथक् ॥ ९०१ ॥
 पाण्डुरैर्भवनैः पूर्णैः प्राकारे धाम शाम्भवम् ।
 मध्येमौक्तिकताटङ्गं रेणु रत्नमिवापिताम् ॥ ९०२ ॥
 दिशि योत्तरपूर्वस्थां देवदेवस्य मन्दिरात् ।
 निर्मलं भवनं राज्ञो निर्ममुस्तस्य शिल्पिनः ॥ ९०३ ॥
 प्रासादः शुशुभे तत्र भवने धरणीपतेः ।
 भक्त्या मलशितुर्वृद्धः प्रसाद एव निर्मलः ॥ ९०४ ॥
 द्विव्यैः सुधामयैर्मवेर्दवो ज्जुमूतवाडनः ।
 नगरं सेययामास नवीनं त्रीण्यडानि सः ॥ ९०५ ॥
 मधुरोदकसंसिक्ती मधुरेयं मलापुरी ।
 एत्यश्रूयत तत्रत्यैर्दिव्या वागशरीरिणी ॥ ९०६ ॥
 दुर्गाणेशवटुकेश्वरमातृवर्गै-
 रध्यासितां सुविहितेषु निजस्यदेषु ।

सधः प्रवर्तितमडेशमडोत्सयान्ते

पाण्ड्यो विवेश नगरी मधुरां प्रहृष्टः ॥ १०७ ॥

अर्थैरर्थिजनाञ्छ्रुतैः श्रुतवतः सम्माननैर्बान्धवान्

सेवाभिर्मडतो निसर्गकरुणावत्या स भृत्यान् दृशा ।

आत्मानात्मविवेकतो गिरिशमध्याराधयन् मेदिनी

भूपालः कुलशेभरोऽत्र बुभुजे समापूर्वीवेष्टिताम् ॥ १०८ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे यतुर्थः सर्गः ।

अथ पञ्चमः सर्गः ।

स एत्थमाराधितयन्द्रशेभरप्रसादसम्पत्परिपाकसम्भृतम् ।

कुलावतंसं कुलशेभरो नृपश्चिराय लेभे मलयध्वजं सुतम् ॥ १ ॥

स पांसुकुलीष्वपि शङ्करालयान् प्रकल्पयन् ब्रह्मपुरीश्च सर्वतः ।

प्रपञ्चमातामडतापदोषितं नरेन्द्रसूनूर्व्यडरन्म डायशाः ॥ २ ॥

अथोपनीतोऽधिजगे नृपात्मजस्त्रयीं मुनेः कुम्भभवत् पुरोधसः ।

समं मडास्त्रैर्धनुरागमं पितुः स्वतश्च भक्तिं शिवयोरयञ्चलाम् ॥ ३ ॥

अशेषविद्यानिधिमात्तयौवनं कुमारमेनं कुलशेभरो नृपः ।

युयोज दारकियया कुलार्डया श्रियेव धर्म क्षमयेव विक्रमम् ॥ ४ ॥

नृपस्य काञ्चीपुरनेतुरात्मजा मडाशया काञ्चनमालिकाभिधा ।

नरेन्द्रसूनूर्गुडिणीषु वल्लभा बभूव तारास्विव रोडणी विधोः ॥ ५ ॥

पुरा डि विश्वावसुनामशालिनो बभूव गन्धर्वपतेरियं सुता ।

प्रसाधे गौरीं जगद्रेकमातरं ममैधि कन्येत्यवृणीत या वरम् ॥ ६ ॥

सुशीलतां सुन्दरतामिवोज्ज्वलां दयार्द्रतां भृत्यजनेषु ते एव ।

दधे पुनस्ता एव भक्तिभीश्वरे मनस्विनी काञ्चनमालिका तदा ॥ ७ ॥

सुतानिव स्वान् परिपुष्पाती जनान् सभाजयन्ती श्वशुरौ शिवाविव ।

पतिं तु पूर्वैद्युस्त्रिवापरेद्युरय्युपायर्द्द्वैवतञ्जविताधिकम् ॥ ८ ॥

पतिव्रता धर्मपथप्रवर्तिका सती य भर्तुर्वपुर्धमेव सा ।

शरीरमात्मा हृदयं य ज्जवितं दृशौ य जज्ञे दयितस्य सा पुनः ॥ ९ ॥

मडत्सु कार्येष्वमडत्सु वा ययोः कदापि वैमत्यकथापि नाभवत् ।

अभूत् तयोरेव मिथोऽनुरागिणोरनङ्गमूलः कलङः स डेवलम् ॥ १० ॥

स युक्तदाम्पत्यमुनिर्वृतं सुतं स्वतो विनीतं गुरुभिश्च सर्वतः ।

त्रिलोकरक्षाक्षमबाहुविक्रमं जनेश्वरः प्रेक्ष्य चिराय निर्ववौ ॥ ११ ॥

धृतां चिराय त्रिजगद्धरन्धरे धुरं धरायास्तनयेऽवरोपयन् ।

स्वतः स्थितं धर्मपथेऽपि तं पुनः शशास धर्मं सुतवत्सलो नृपः ॥ १२ ॥

मडत् कुलं नस्त्वमवैषि विश्रुतं मडेशयूडामणिसम्भवं शुचि ।

अनक्षत्रिर्भिमनसापि दुर्भरामवैषि वत्स! त्वमिमामपि क्षमाम् ॥ १३ ॥

नवोढ्यापि प्रकृतिप्रगल्भया श्रियैव तावत् प्रथमं विमोडिताः ।

न जन्ते किञ्चिदसाधु साधु वा निसर्गतस्तात ! नृपालसूनवः ॥ १४ ॥

प्रसङ्गयन्ति प्रथमं विमार्गांस्ततः क्रमेण स्तुवते य तान् पुनः ।

प्रवर्तयन्त्यथपथे शनैः प्रभुं भलाः स्वकार्यैकपराः समीपगाः ॥ १५ ॥

उपक्षिपन्तश्चकिता एवाहितो निषिध्यमाना एव कैश्चिदन्तरा ।

सुभेन दीर्घं द्रढयन्ति साधुषु स्तुवन्त एव स्वगिरा दुराशयाः ॥ १६ ॥

परं कृतज्ञा एव पण्डिता एव प्रभोडितैकप्रवणा एव स्वतः ।

जगत्तटस्था एव राशि बालिशे जनाः स्वमर्थं घटयन्त्यसाधवः ॥ १७ ॥

स्तुवन्त्यमित्रान् सुदुर्दं प्रतिक्षिपन्त्यवेक्षितुं भर्तुरगाधमाशयम् ।

अडून् विवादानिव कुर्वते मिथो न जातु भिन्दन्ति रडस्थितिं भलाः ॥ १८ ॥

एतं उद्युपादेयमिदं तु उद्यमित्युभे विविञ्चन् निजयैव मेधया ।

भलान् निगृहीष्व तदुज्जिवागुरागृहीतवन्भुग्धवदाचरन् भलिः ॥ १९ ॥

जना जिडासन्ति नृपालभूषणं तिरश्चिडीर्षन्ति मृदुन्निसर्गतः ।

अतोऽप्रमत्तस्त्वमनुष्णशीतलो भव प्रजानां शरदीव भास्करः ॥ २० ॥

अलोलुभानात्मविदो जितस्मयान् परीक्षितांश्च व्यसनेषु भूयसा ।

मडाकुलीनान् मडतो अडुश्रुतान् गृडाण मन्त्रेष्वपिलेषु मन्त्रिणः ॥ २१ ॥

प्रसादकोषैर्भवति क्षमापतेरतिप्रवृत्तैरधरोत्तरं जगत् ।

अतः प्रवर्तस्व जनेष्वतन्द्रितो विचारधाराविशटेन येतसा ॥ २२ ॥

अडुश्रुतो न त्वमिवापरोऽधुना न दीर्घदर्शी न य मन्त्रयोगवित् ।

प्रशासनीयस्तदपि स्वयं भवान् प्रशासितारस्तव सन्तु मन्त्रिणः ॥ २३ ॥

अजातशत्रोरभिलार्थविदिनः प्रजानुरागैकपदस्य धीमतः ।
 तव प्रकृत्या गुरुवृद्धसेविनो मयोपदेश्य डिमिवात्र वर्तते ॥ २४ ॥
 तथापि डिञ्चिद् दिगियं प्रदर्शिता श्रुता बहुभ्यो बहुधार्यया मया ।
 परस्तु भावो मम तात! वर्तते कुरुष्व तं येतसि मा स्म विस्मरः ॥ २५ ॥
 निजावतंसप्रसवोद्भवे कुले न्यधाधि लक्ष्मीरियतीयमीदृशी ।
 मउेश्वरेणेति विदन्न जातुषिद् ममत्वमस्यां कुरु राजयसम्पदि ॥ २६ ॥
 यजाम देवान् जुडवाम पावके ददाम विप्रेष्वपि वा कथं कथम् ।
 शिवस्वमादाय भुवीति चिन्तयन् शिवं समाराधय सर्वकर्मभिः ॥ २७ ॥
 शिवं यजाग्नौ शिवमर्थ भास्करे शिवं स्मरान्तः शिवमेव कीर्तय ।
 शिवं द्विजेषु प्रतिपूजयानिशं शिवैकनिष्ठो भव तात! सर्वथा ॥ २८ ॥
 शिवात् परं नास्ति यथा तथैव नः शिवोऽपि नान्यो मधुरेश्वरादिति ।
 सुनिश्चितालम्बितसुन्दरेश्वरः सुभं मर्डी पालय शाश्वतीः समाः ॥ २९ ॥
 षति क्षितीशः प्रतिभोधयन् सुतं प्रयुज्य यास्मिन् प्राणते जयाशिषः ।
 समाः सडस्राणि षडात्मना धृतां धुरं स गुर्वीमवतार्य निर्ववौ ॥ ३० ॥
 ततः स योगेन तनुं प्रजेश्वरो विसृज्य नाज्या डिल मूर्धलग्रया ।
 अतीत्य मायाभुवनानि सर्वतो जगाम शुद्धेऽध्वनि धाम शाश्वतम् ॥ ३१ ॥
 उदकमीदेष यदा तदा प्रभृत्युपेत्य विज्ञानकलाग्रण्यताम् ।
 अभूत् सहायः करणीयपञ्चडेऽप्यनन्तरुद्रस्य धिया विशुद्धया ॥ ३२ ॥
 विदन्नित्यं जगदेव जन्मवद् विदन्नपि श्लाघ्यतरां गतिं पितुः ।
 मनोऽमितमं मलयध्वजो नृपः शशाक न स्थापयितुं वशे वशी ॥ ३३ ॥
 कथञ्चिदालम्ब्य निजं स धीरतां गुरोरशेषा निरवर्तयन् क्रियाः ।
 तथाविधानां तनयाश्चरन्ति यत् तदर्ड्वां केवलमात्मभूतये ॥ ३४ ॥
 पुरोधसा सिन्धुपिबेन योगिना स मन्त्रिवृद्धैः सभित्तिश्च बन्धुभिः ।
 शुभे मुहूर्ते धुरि सुन्दरेशितुः सितेन झाले भासतेन लाञ्छितः ॥ ३५ ॥
 स्वतश्श्रुतं लिङ्गशिरस्यदात् सुभं पुरः स्फुलिङ्गानपि दीपनिस्सुतान् ।
 प्रशस्यमानं शकुनं मडर्षिभिः प्रणाम्य मूर्ध्ना जगृडे मडीपतिः ॥ ३६ ॥
 प्रदक्षिणीकृत्य पुरं पुरन्निभिः प्रवर्तितारात्रिकमङ्गलो नृपः ।
 प्रविश्य राज्ञो भवनं परिष्कृतं द्विजान् प्रभूतैर्द्रविणैरतोषयत् ॥ ३७ ॥

सुभद्रपीठे सथिवैर्निवेशितः सभाजयामास नृपोऽनुश्रुविनः ।
यथोचितं वाडनभूषणाम्भरैः कटाक्षमन्दस्मितभाषितैरपि ॥ ३८ ॥
भुवं भुजे भूतदयां हृदन्तरे कथां पुरारेगपि कर्णयोर्द्धयोः ।
अधत्त भूषामनपायिनीमसौ परास्तु सोऽवत्त पुनर्यधत्त य ॥ ३९ ॥
यशःप्रतापैर्दरितोऽस्य भूषिताः कुलं त्वनेनैव विभूषितं विभोः ।
अयं तु धृत्या दयया य भूषितः शिवे तु भक्त्या सकलं विभूषितम् ॥ ४० ॥
यशोभिरस्यावददुर्विसृत्वरैरपि द्विरेकद्विपकाककोकिलाः ।
स्वतोऽवदातानि तु पूर्वभूभृतां यशांसि सद्यो मलिनानि जङ्गिरे ॥ ४१ ॥
तदीयविश्राणनपोषितद्विजप्रवर्त्यमानाध्वरुडव्यभोजिभिः ।
सुधाशवर्गैः परिपोषिताः कथं सुरद्रुमा भिन्नति तेन तुल्यताम् ॥ ४२ ॥
तदीयदानोदकपूरितोऽर्णवस्ततो निपीयाम्बु दिशान्ति वारिदाः ।
तदम्बुपुष्टौषधिवल्लभः शशीत्यदःप्रसादादपिलस्य दातृता ॥ ४३ ॥
समृद्धिमद्भिर्वरया समृद्धया द्विजातिभिस्तद्विषये निवासिभिः ।
धृता कथञ्चित् तदनुगुलेच्छया तदीयदानेष्वपि सम्प्रदानता ॥ ४४ ॥
न कोऽपि तस्यातिथयार राष्ट्रगः स यत्र दण्डं विनिपातयेन्नृपः ।
नयापि दण्ड्यः स्वयमात्मनोऽभवात्रिवृत्तिशीलैः करणैर्निसर्गतः ॥ ४५ ॥
विनेतरि स्वामिनि वीतकल्मषे विनिन्चिरे तद्विषये प्रजाः स्वतः ।
तपोधने हृन्दजयिन्यवस्थिते तदाश्रमम्या षव लिंश्रजन्तवः ॥ ४६ ॥
विद्यक्षाणोऽस्मिन् व्यसनान्यपोषितुं तटस्थवृत्तौ सरले छितैषिणि ।
अपि प्रजाः स्वान् कलडान् गृहेगृहे निशिक्शिपुन्यांसमिवाविशङ्कितः ॥ ४७ ॥
अकृष्टपथ्यैः कलमैरलङ्कृता न वृष्टिमाप्यस्य यकाङ्क्ष मेदिनी ।
स्मरन् उविः स्वीडियमाणमध्वरे ववर्ष कालेषु तथापि वासवः ॥ ४८ ॥
अनिच्छतान्तःकरणेन निर्गमं विना शिवाराधनमन्यकर्मसु ।
स्वराज्यतन्त्रं सकलं य केवलैश्चकार बाल्यैः करणैर्महीपतिः ॥ ४९ ॥
धरा समस्ता द्विजदेवसात्कृता द्रिवं द्विषभ्योऽपि ददौ सलस्रशः ।
अपि स्वमात्मानमदत्त शम्भवे डिमप्यदेयं ददृशोऽस्य न प्रभोः ॥ ५० ॥
अनुस्मरन्नक्षरमक्षरं गुरोः स पार्थिवेन्द्रश्चरभौपदेशिकम् ।

अवाललम्बे भृशमम्बिकापतेः पदं समस्तामरसम्पदां पदम् ॥ ५१ ॥
 तपांसि तेपे युयुजे मनो दृढं ददावियाजाषिजगे जुडाव य ।
 नृपो निशश्वास भिमेष यान्ततः शिवं यजामीति धियैव नान्यथा ॥ ५२ ॥
 प्रपञ्चसर्गस्थितिभङ्गोत्तुतापरम्पराविश्रमभूमिमादिमाम् ।
 उरीन्द्रवेधोडरमातरं शिवां विशिष्य वप्रे शरणां जनेश्वरः ॥ ५३ ॥
 मृगाङ्गुयूडामणिमीनलोचनं दयामयं दर्शितमुन्दरस्मितम् ।
 उदारभूषाशतमुत्पलाङ्गितं वपुस्तदेवास्य मनस्यवर्त्तत ॥ ५४ ॥
 जगत् समस्तं स जडाजडात्मकं ददर्श देवो निमिषन्मिषन्नपि ।
 उपात्तनीलोत्पलमुन्नतस्तनं उसन्मुपं डारकिरीटभूषितम् ॥ ५५ ॥
 निमेषनिश्वासवदप्रयत्नतः स राजयतन्त्रं सकलं य वर्तयन् ।
 भल्लूव वाया मनसापि कर्मणा शिवैकसंस्थो मलयध्वजो नृपः ॥ ५६ ॥
 अदृश्यमश्राव्यमयिन्त्यमदृभुतं निरञ्जनं नित्यमनुश्रवाश्रवम् ।
 अडङ्गुण्डेणान्तरयिन्त्यनृपः पराङ्गतद्वैतकथं परं मडः ॥ ५७ ॥
 परस्परेणानुपमर्दितं भजन् त्रिवर्गमित्थं समयं विभज्य सः ।
 कदाचिदन्तःपुरमास्थितो नृपः प्रयकमे काञ्चनमालया कथाम् ॥ ५८ ॥
 कुलं डिलैतद् विपुलं मुधानिधेः प्रसक्तविच्छेदमिवान्तरा मया ।
 अतः कथं स्याच्छिवदाससन्ततेरभङ्ग इत्यस्ति सयिन्तता मम ॥ ५९ ॥
 न नः कुलेऽस्मिन् शिवदीक्षयामले सुतान्निवापः पितृभिर्जिधृक्षितः ।
 मडन्मडेशानुयारार्पणप्रतं तथापि मा लोपि मयेति यिन्त्यते ॥ ६० ॥
 इदं छि मर्त्यामृतमित्युदीरितं प्रजायते यन्मनुजः प्रजामनु ।
 अतः प्रसाध्यैव डिलापराभृतं परामृतायोपनमेदिति श्रुतिः ॥ ६१ ॥
 शिवापिताशेषभरा निराशिषः शिवार्थनामात्रपराधिकारिणः ।
 कथं नु यायेमहि लोकमातरं कथं न यायेमहि वा कुलक्षये ॥ ६२ ॥
 इति स्वतोऽनध्यवसायमुद्भ्रितं पतिं विषीदन्तमियं पतिप्रता ।
 जगाद वाक्यैर्दृष्टयानुरञ्जिभिर्जगत्तपस्यापरिपाकजन्मभिः ॥ ६३ ॥
 भवान् प्रमाणां विशये विपश्चितां भवन्तमस्मिन्ननुशास्तु कोऽपरः ।
 विवेक्तुमत्रार्हति मीनलोचना तथाविधः कोऽप्यथ वा तदाश्रितः ॥ ६४ ॥

अनावृतज्योतिषि तेजसां निधावनागतातीतभवद्विवेचिनि ।
 तदत्र तिष्ठेमहि कुम्भसम्भवे स भव्तिष्ठामुत्र य नः प्रशासिता ॥ ६५ ॥
 एति प्रियाया लृष्टयङ्गमं वया निपीय देवो निभृतेन येतसा ।
 जगाम सधः शरणां पुरोधसं स य स्मृतः सन्निरधे तपोधनः ॥ ६६ ॥
 तमर्घ्यपाद्यादिकया सपर्यया सभाजयन्तौ प्रणिपत्य तावुभौ ।
 निवेश्य पीठे नवरत्ननिर्मिते निषेदतुस्तत्सविधे तदाज्ञया ॥ ६७ ॥
 कृताञ्जलिं पार्थिवमग्रतस्थितं तथाविधां काञ्चनमालिकामपि ।
 दृशानुगृह्णन् करुणार्द्रया मुनिर्गिरं प्रभावानुगुणामुदाडरत् ॥ ६८ ॥
 मडत् डिवेदं शिवयोगिनां कुलं न यत्र शक्यं जनितुं पृथञ्जनैः ।
 तदत्र भीमांसितमद्भुतं त्वया श्रुतम्य शीलस्य कुलस्य योचितम् ॥ ६९ ॥
 प्रवृत्तिधर्मं कतिचित् क्वचिद्विदुर्नवृत्तिधर्मः सुतरामगोचरः ।
 अमुं किलार्थं विमृशन्त आसते मदर्षयो ब्रह्मसदस्यदर्निशम् ॥ ७० ॥
 न नित्यनैमित्तिककर्मशीलता कदापि नैष्ठर्भ्यविरोधमर्हति ।
 पतेदिमां प्रत्युत सन्त्यजन्निति स्मरन्ति शिष्टाः स्वयमाचरन्ति य ॥ ७१ ॥
 ऋणार्थवाटैरधिगत्य नित्यतामपत्यवेदाध्यनाग्निर्कर्मसु ।
 समं प्रवृत्ता गृह्णन्तपोधना निवृत्तिनिष्ठा अपि गौतमादयः ॥ ७२ ॥
 रडस्यमध्यत्र चिराय गोपितं तवोपदेश्यं लुटि तात! वर्तते ।
 समाधिनिर्धूतमलेन येतसा गृहाण कालोऽयमुपस्थितः शुभः ॥ ७३ ॥
 एयं छि पत्नी भवतः पुरा चिरादुपान्त देवीमिड मीनलोचनाम् ।
 जगज्जनन्या जननी भवेयमित्यपि प्रपेदे वरमन्यदुर्लभम् ॥ ७४ ॥
 पतिस्त्वमस्यै शिवयैव कल्पितः समुल्लिखन्त्यावतरं निजं क्षितौ ।
 एदं तु चिन्त्यं निपुणं कथं पुनः परात्परं वस्तु तदाविरस्त्विति ॥ ७५ ॥
 छिद्यावतामग्निमुपाश्रिता सती ददाति या नैकविधान् मनोरथान् ।
 अतोऽद्य वैतानिकडव्यवाडनादुद्वेत्तु सेति प्रतिभाति भूयसा ॥ ७६ ॥
 एतीरिते तेन विनेदुरुच्यैरुनाडता दृन्दुभयो द्विवौकसाम् ।
 नृपस्य देव्या अपि दक्षिणोतरे विलोचने प्रास्कुर्वतां य तत्क्षणम् ॥ ७७ ॥
 प्रदक्षिणीकृत्य स विन्ध्यमर्दनं पतिः क्षितेः काञ्चनमालया समम् ।
 प्रज्ञाम्य रोमाञ्चितविग्रहोऽभवत् प्रमोदभाष्यस्थगिताभिरुक्तिभिः ॥ ७८ ॥

क्व सा सिदानन्दमयी जगत्प्रसूः क्व किम्पया नौ भगवन्निमौ जनौ ।
अडो भवत्पादरजःप्रमार्जनप्रभावसम्पत्परिपाक ईदृशः ॥ ७८ ॥

तवास्मि सूनुस्तव तात! डिङ्करस्तव स्वभूतोऽस्मि सडानुबन्धिभिः ।
यथानुगृह्णासि तथाचरेयमित्यसावियानेव मनोरथो मम ॥ ८० ॥

एति प्रपन्नं मलयध्वजं नृपं शताश्वमेधावभृताप्लुतं मुनिः ।
स भाविकर्मण्यघिकारसिद्धये शशास भूयो ह्यमेधकर्मणि ॥ ८१ ॥

एत्थं प्रसादविडिताशिषि कुम्भयोनी
याते तपोवनपदं पुनरेतुकांमे ।
आराधयत् क्षितिपतिः शिवमश्वमेध-
सम्भारसम्भरणसम्भ्रमतोऽपि तावत् ॥ ८२ ॥

एति श्रीमडाकविनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे पञ्चमः सर्गः ।

अथ षष्ठः सर्गः ।

आलर्तुं ययुमभितो ययुर्नियुक्ता मर्त्या ये डिल मलयध्वजेन राज्ञा ।
लब्ध्वा ते क्वचिदथ सोमपात्मजं द्रागाजङ्घुः स्वयमपि सोमपं तुरङ्गम् ॥ १ ॥

विस्तीर्णामथ तपनीयपङ्कजिन्या व्यातेनुभ्तटभुवि तस्य यज्ञशालाम् ।
आराधयवनिभुञ्जं मलोपकार्या निसङ्ख्यानुटजगण्णांश्च तापसानाम् ॥ २ ॥

आनीते तुरगवरे समाहृतायां सामञ्चामतिथिसभाजनोचितायाम् ।
आगच्छत् सड मुनिभिः परावरज्ञैर्ब्रह्मर्षिश्चुलुडितसागरः सशिष्यैः ॥ ३ ॥

आराध्य प्रमथपतिं मलोपहारैर्मानाक्षीमपि मलयध्वजः सदारः ।
आरेभे सवनमनुज्ञया मुनीनामागस्त्यं चरणयुगं प्रणाम्य सधः ॥ ४ ॥

स्वायत्तामपि दुरतिक्रमात् प्रतापात् सङ्गृह्णन् भुवि जनतां स साङ्गडणया ।
मुक्ताश्वो धृतनियमः पटेऽस्य डोमं कुर्वाणः समवसदञ्चगार अवे ॥ ५ ॥

स्वच्छन्दं ह्यमभितोऽपि सञ्चरन्तं सङ्गुमं नृपपुरुषैः शनैश्चतुर्भिः ।
रोधुं यधपि न शशाक राजलोकः शक्तोऽभूत् पुनरपिलोऽनुरोधुमेनम् ॥ ६ ॥

डीत्यांविष्कृतसरणिं प्रतापगुमं पश्यन्तस्तुरगमितस्ततश्चरन्तम् ।
तद्भव्यगण्डारसार्द्रतालुमूला वर्षान्तं विवुधगणाः प्रतीक्ष्य तस्थुः ॥ ७ ॥

सर्वैरप्यधिगतवाजिभेधकाण्डैः सम्पूर्णे डिल विषयेऽस्य वाजिरक्षाः ।
 वृत्त्यर्थं क्वचन किमप्यनादधानाः स्वैः स्वैः स्वैः कथमपि वर्तयाम्बभूवुः ॥ ८ ॥
 अश्रुत्थे क्षणमवबद्ध्य तं तुरङ्गं सम्पूर्णे शशिनि समेत्य तिथ्ययोगम् ।
 आवृत्तं नगरमभि प्रयोद्यन्तो निन्युस्तं नृपपुरुषा डिमावसाने ॥ ९ ॥
 आयाता धरणिभुजो यदासमुद्रादायाताः सकलकलाविदश्च लोकाः ।
 आयास्थन्त्यमरगाणाश्च उच्यतेतोस्तेनायान् स्वयमपि कौतुकी वसन्तः ॥ १० ॥
 निश्शेषोपरतरसालपल्लवाशानिर्विण्णैर्वैनभुवि कोडिवैस्तदानीम् ।
 आसेरे शिशिरदिनान्तसुप्तबुद्धराकाशाख्युत एव पञ्चमो निनादः ॥ ११ ॥
 प्रमाना धरणिरुडः स्वतः प्रसेदुर्निष्कान्तो मलयगिरेभडिः समीरः ।
 वीरश्रीर्विषमशरस्य बाहुकाण्डे विश्रान्तिं स्वयमभिरोययाम्बभूव ॥ १२ ॥
 मालिन्यं दधति मधीविलेपनेन प्रावण्यं युवतिषु घोषयन्ति यूनाम् ।
 अङ्घ्रुर्वद्वृभ्रमरनिभेन मीनकेतोः सञ्चैरुर्बडिरिव शासनाक्षराणि ॥ १३ ॥
 कूजन्तो मदनपुरोडिता द्विरेङ्गाः पुष्पाणि ध्रुवमभिमन्त्रयाम्बभूवुः ।
 स्वस्थानस्थितिमपरित्यजन्त अते विध्येयुः किमितरथा शराः शरव्यम् ॥ १४ ॥
 आनङ्गं निगममजस्रमुद्गिरन्तो लैक्षेण प्रतितरुवीथि वर्तयन्तः ।
 निर्निद्रास्त्वडनि निरन्तरं द्विरेङ्गा आचार्ये वटव एवावसन् वसन्ते ॥ १५ ॥
 अध्वर्युं मलयसमीरमन्यपुष्टे डोतारं वनभुवि सामगं द्विरेङ्गम् ।
 ब्रह्माणं मधुमपि सादरं वृणाना आजह्नुर्मदनमडाध्वरं युवानः ॥ १६ ॥
 मोडाधे जगति विपश्चितो यतः डेऽप्यग्नीनादधुरयजन्त यास्तशङ्कुः ।
 तन्मूलं ध्रुवमयशो दृशो दशापि प्रावारीदसमशरस्य भृङ्गादम्भात् ॥ १७ ॥
 आमूलादविरणमाशिते प्रवाणेश्रूतेऽपि प्रययुरतोषमन्यपुष्टाः ।
 सर्वाणि त्रिसितुमिमानि यत्र शेकुः स्थातुं वा यदपि न शाभिकामपश्यन् ॥ १८ ॥
 डे भृङ्गाः क एव पिकाः समीरणः कश्चन्द्रः कः क एव मधुर्मनोभवः कः ।
 दौर्भाग्याद्विरडिजनस्य दूर्विभेदं उन्तासीत् कथमिदमैकमत्यमेषाम् ॥ १९ ॥
 आयूः कुसुममया मघोः प्रसादाद् वासन्तीविचडिलयूतयम्पकाधाः ।
 धुस्तूरेष्वपि य निरीक्ष्य तां समृद्धिं मन्दाक्षादिव नतमौलयो बभूवुः ॥ २० ॥
 उन्मीलन्मधुमदतुन्दिला द्विरेङ्गा उद्गमस्तबकपरिष्कृता लताश्च ।
 अन्योन्यं यद्विड न किञ्चिदत्यजानन् सा सम्पत्सुरभिकटाक्षवीक्षणानाम् ॥ २१ ॥

आकम्ब्य क्षितितलमावृतं तुषारैस्तद्भार्तामपि न मधुर्यदा विषेले ।
 शीतांशौ छिमवति च द्रयोस्तदान्नीं लब्धं तैरभयमितो उतावशिष्टैः ॥ २२ ॥
 आ द्बन्दादपरिगृहीतदेडभेदादा कीटभ्रमरपिपीलिकोद्भिजेभ्यः ।
 न क्वापि प्रतिष्ठितैस्त्रिंशुश्रुवे वा तत्कालं कुमुमशरासशासनस्य ॥ २३ ॥
 आस्तां तद्रतिपरिणेतुराधिपत्यं मन्देऽस्मिन्नपि भ्रुवु मारुते प्रवृत्ते ।
 कत्यन्वङ् कति पुरतश्च सम्प्रथेनुर्माद्यन्तः शुक्पिकशारिकाद्विरेङ्काः ॥ २४ ॥
 आरामे किसलयमक्षिण शीथुरागः कान्तानां कमलवनेषु केसराणि ।
 धृत्योभिः प्रकटितविश्वरूप अेव प्रायेण व्यजयत मान्मथः प्रतापः ॥ २५ ॥
 सङ्गोप्य भ्रमरशशाङ्कुकोडिलेभ्यः सम्प्राप्ते तमसि मल्यधिजयधन्वा ।
 अेकाकी रतिपतिरित्वरीरनैषीत् सङ्केतं भुवनभयङ्करे निशीथे ॥ २६ ॥
 कान्तानां नभलिभनैर्दृढोपगूढान् सीत्कारान् दशनपदैश्च साधयन्तः ।
 प्रेयांसः पुनरुभयानिमानतीतानस्मार्षुर्लिभसमयेष्वयत्नलभ्यान् ॥ २७ ॥
 दुर्दान्तं मदनमवेक्ष्य निर्ममे किं वर्यैकं युवसु वधूमयं विधाता ।
 यद्योगे मदनशराः प्रसूनमात्रं यत्यागे कुलिशदशाममी वलन्ति ॥ २८ ॥
 सम्पश्यन् गिरिशतपोविलोपकोपव्यापन्नं सुदुष्टमनन्यजं वसन्तः ।
 शुश्रूषामकृत शिवार्यने मुनीनां प्रत्यत्रैर्दण्डसुसुमैर्वनद्रुमाणाम् ॥ २९ ॥
 आशीतायलमभिगम्य सन्निवृत्ते धन्येऽस्मिन् धरणिभुजस्तुरङ्गवर्षे ।
 उडल्लहाभरभरिता एवोत्तराशामासेदुः स्वयमलिमत्विषस्तुरङ्गाः ॥ ३० ॥
 सम्पूर्णे नियमभरेण वत्सरेऽस्मिन् सम्प्राप्ते स छि सड वाजिना वसन्ते ।
 आदृष्टः स मुनिभिरश्वमेधकर्मण्याराधुं गिरिशमदीक्षित क्षितीशः ॥ ३१ ॥
 अध्वर्युः समजनि तत्र कुम्भजन्मा डोटुत्वं प्रतिगतमाश्रलायनेन ।
 औद्गात्रं समधृत जैमिनिर्मुनीन्द्रो ब्रह्मासीद् बहुविदरुन्धतीसडायः ॥ ३२ ॥
 प्रागन्तःकरणममुष्य केवलं ये प्राजानन् भुवि नवनीतनिर्मितं ते ।
 अब्यक्तं नवनवनीतयर्थिकाभिस्तं विज्ञा बहिरपि तन्मयं विजङ्गुः ॥ ३३ ॥
 आबाल्यादातीथिषु मुक्ताडस्त अेषः क्षमापालः किल मलयध्वजः प्रकृत्या ।
 तज्जानन्नपि निष्पिबं निबद्ध्य मुष्टिं दीक्षामु क्षणमपि नासितुं शशाक ॥ ३४ ॥
 अध्वर्यो भगवति तत्र कुम्भजन्मन्यायज्ञं धरणिपतित्वमश्रुवाने ।

दूर्भिक्षं शिथिलमजायत द्विजनाभाषाढाजिनतृणामुष्टिविष्टरेषु ॥ ३५ ॥
 नीवारान् वपत कुशान् प्रवर्धयध्वं सिञ्चध्व ऋष्टिपलाशभिल्वपोतान् ।
 सधः सञ्चिनुत मूढूनि वल्कलानीत्यादिक्षन् नृपपुरुषानगस्त्यशिष्याः ॥ ३६ ॥
 तस्मिन्नप्यददति पार्थिवे निषेधाद् यद् भुक्तं वसितभुपार्जितं य विप्रैः ।
 दातारः स्म षति कृताग्रहाः समस्ताः शक्ताः किं शततममंशमत्र दातुम् ॥ ३७ ॥
 भुञ्जानानपरिमितान् भङ्गान् पदार्यान् भृष्टवानधिसवनं निरीक्ष्य देवाः ।
 भागं नः क्तुषु विधाय विप्रलेभे पापीयान् विधिरिति मन्त्रयाम्भभूवुः ॥ ३८ ॥
 तस्याग्रे धरणिभुजः क्षियान्तराणेष्यातेनुः स्वयमृषयो भङ्गान् विवादान् ।
 न्यायानुश्रवपदसाङ्ग्ययोगतन्त्रप्रस्थानप्रवचनदेशिका मडान्तः ॥ ३९ ॥
 यथात्यन्तिकसुभङ्गभङ्गानिर्गुणं डैवत्वं कथमशपद् भवानडल्याम् ।
 तादृक्षामुपलदशां श्रयेति कोपादित्यूयुः कतियन गौतमं मुनीन्द्राः ॥ ४० ॥
 कं दौषं कथयत सम्प्रसक्तदुःभव्यावृत्तिं ह्वलमुपगच्छतां पुरो नः ।
 अज्ञानक्षतिरुपले तवापि किं नेत्यायव्युः प्रतिपदमक्षपादाशिष्याः ॥ ४१ ॥
 अज्ञानाद्यदि परिकल्पितं जगत् स्यादज्ञानां प्रथमगण्डेय षश्वरः स्यात् ।
 निस्सीमा तव छि मतेऽस्य मूढतेति व्यासं प्रत्यङ्घ्रत डेऽपि पूर्वपक्षम् ॥ ४२ ॥
 अज्ञानं प्रकृतिमपेक्ष्य विश्वमेतत् सर्वज्ञे सृजति भवेऽपि यत् त्वयोक्तम् ।
 अज्ञानं तद्विदमनङ्कुशं तवैवेत्यायव्युः सदासि तु भादरायणीयाः ॥ ४३ ॥
 जातिश्चेद् भवति पदेषु साधुभावो भाषायां श्रुतिषु य स द्विधा कथं स्यात् ।
 गेहे गौर्वनभुवि गर्दभः किमु स्यादित्युच्चैरपजडसुः परे पदज्ञान् ॥ ४४ ॥
 अन्येऽन्ये श्रुतिषु जगत्सु यापि शब्दास्तद्विदं निपुणमजानतां कृते वः ।
 अस्माभिः स्फुटमनुशिष्टमात्तमौना वर्तध्वं पदपदवी दवीयसी वः ॥ ४५ ॥
 अस्मद्व्याधकारणगुलीतशक्तियोगानस्मासु प्रथममिमान् प्रयुज्य शब्दान् ।
 युक्तादीयत गुरुदक्षिणा किलेति प्रत्यूयुः प्रथमविपश्चितो विपक्षान् ॥ ४६ ॥
 छिंसातो यदि दुरितं ऋतुष्वपि स्यात् पुण्यं किं न भवति पारदारिकाशाम् ।
 उत्सन्नं किल कुलमुद्धरन्त्यमीति व्याजङ्घुः कपिलमते कण्डुभेडे ॥ ४७ ॥
 शास्त्रं येत् किमपि तथास्ति साधयामो दृष्ट्यैरपि सुकृतानि कात्र भीतिः ।
 यूनं देवरवरणे यथा गुणीतेत्याहुः स्म प्रतिवचनानि तत्त्वनिष्ठाः ॥ ४८ ॥

योगाभ्यं वदसि यमङ्गिनं समाधिं तं ब्रूषे ननु कथमङ्गमष्टमं य ।
 अङ्गाङ्गिव्यतिकरदृष्टिस्थितं मतं ते को गृह्णात्विति जगद्गुः परे कृष्णीन्द्रम् ॥ ४८ ॥
 सामान्यं किमिह कं षष्ठ्यते विशेषः को योगः कं षष्ठ्यते समाधिरित्यबुद्ध्या ।
 अर्वायां व्यवहरतामयं प्रलापः साधीयानिति जलसुः पतञ्जलीयाः ॥ ५० ॥
 आयास्यन्त्यनुपपद्यते उच्यतेतोर्नन्वग्निन् मडति मणे सुराः समभताः ।
 तान् सर्वानपलपितास्यहो कथं वेत्याश्रय्युः कतियन जैमिनिं मुनीन्द्राः ॥ ५१ ॥
 ये ह्युच्यन्त्यावयमवजानते प्रपञ्चं मिथ्येति त्रिभुवनदेशिका मडान्तः ।
 तस्मिन्ना वयमपि शक्तितो वदामेत्याहुस्तां प्रति यतुरास्तु पूर्वतन्त्रे ॥ ५२ ॥
 तत्रेत्यं द्विजसदसि प्रवृत्तजल्पे स्थेयत्वं स्वयमवलम्ब्य भाषमाणः ।
 दीक्षादानुपसदहानपि व्यतीतः सौत्येऽहन्वततरति स्म पार्थिवेन्द्रः ॥ ५३ ॥
 ये षट् त्रिः षट्शरपलाशविल्वरुपा यो योद्मन्वरतरुजौ सराज्जुदालौ ।
 ते यूपा अवतरता दिवः सुराणां निश्रेणयो भुवि निडिता षष्ठ्यते व्यराजन् ॥ ५४ ॥
 अत्रिष्टे समुपनिबद्धय राज्जुदाले सन्नद्धं कुशरशनागुणेन गाढम् ।
 सम्प्रोक्षन् उच्यतेमिहो मडत्विजस्तं सिद्धार्थैरपि विधिगौरवेण मन्त्रैः ॥ ५५ ॥
 आलभ्ये शमित्त्रिराश्रमेधिडेऽश्वे यन्द्राप्यं कलशभयः प्रगुह्य मेदः ।
 शाभायां क्षणमुपसाद्य वेतसस्य स्त्रौवाग्नादभिलमवधति स्म होतुम् ॥ ५६ ॥
 आश्राप्य स्वयमृषिराश्रमायिनीये याज्यान्ते उच्यतेजुहोत् सुयो मुपेन ।
 यज्ञेशे भगवति भावनाप्रकर्षाद् भूपावो जगद्गुहोत् स तन्मुपेन ॥ ५७ ॥
 अप्यन्तस्तिमिरुदरं शरीरभाजामप्राप्यं जनुषि पुरातपोविडीनैः ।
 सौरभ्यं उच्यते उच्यते समुज्जिह्वानं व्याजिघ्रन् सदसि विपश्चितो मडान्तः ॥ ५८ ॥
 बिभ्यस्तसु श्रुतिमतिलङ्घय सम्प्रदातुं उच्यं ततदभिमतं द्विजर्षभेषु ।
 पौरुडाशिकयरुपाशुकादिभागान् स्वीयङ्कुः स्वयमपमित्य देववर्गाः ॥ ५९ ॥
 यन्त्रे तु ज्वलनहुते उच्यते तस्मिन्नासन् ये सलिलमुयस्तदयिधूमात् ।
 वर्षन्ति स्वयमधुनापि मौक्तिकानां व्याजात् ते तमिव कण्ठीकृतं वमन्तः ॥ ६० ॥
 आगाता डिल यजमानकामनानामुद्गीथावयवसमष्ट्युपासनज्ञः ।
 उद्गानं व्यतनुत जैमिनिभ्तदानीमाकाङ्क्षन्नवतरणं जगज्जनन्याः ॥ ६१ ॥
 प्रत्यक्षं विबुधगणेष्वदल्लु उच्यं साकृतम्मितमवलोकितः सदस्यैः ।
 सिद्धान्तं स दिविषदामविग्रहत्वं व्याश्रयोः कलउविपर्ययं मडर्षिः ॥ ६२ ॥

द्र्या भूरिड भलु दक्षिणेति शास्त्रं सर्वा भूरपि यतुरर्णवीपरीता ।
 दत्ता नः क्षितिरमण ! त्वयेति लुष्टा आशीर्भिः सद्यसि तमृत्विजोऽभ्यनन्दन् ॥ ६३ ॥
 निष्क्रीय द्विगुणधनैः पुनर्धरित्री रक्षायामनधिकृतेर्द्विजैर्वितीर्णाम् ।
 भूयोऽपि द्विजकुलसाय्यकार सर्वा वां लक्ष्मीमपि मलयध्वजो नृपालः ॥ ६४ ॥
 राजर्षेरवभृथकर्म वाजिमेघे म्हातारः सडमुनयो वसिष्ठमुष्याः ।
 तीर्थं तु त्रिशिभभवा सरोजिनी सेत्यकैकं त्रिभुवनपावनं तदासीत् ॥ ६५ ॥
 तौ मित्रावरुणमुतौ मिथो विमृश्य ब्रह्मर्षी विदितसमस्तवेदितयौ ।
 अम्बाया अवतरणाय काञ्चिद्विष्टिं पुत्रीयां त्वरितमथोपयङ्गमाते ॥ ६६ ॥
 सङ्कुल्यं व्यधित नृपः स यावद्विष्टौ तावद् भुव्यवतरितुं शिवापि यङ्के ।
 वैतानाद्दुदयमुपेधि पावकादित्याद्विष्टा स्वयममृतांशुशेभरेण ॥ ६७ ॥
 सम्प्राप्तुं त्रिभुवनमातरं कुमारीं सन्नद्धो ननु यजमान एव पत्न्या ।
 धृत्यग्रीदेवदुपांशु शासितारं पत्नीसन्नद्धनविधौ प्रयोधमानः ॥ ६८ ॥
 प्रासीदज्जगदम्बिलं प्रदक्षिणार्थिः स्वीयङ्के उविरनलः सुवर्णवर्णः ।
 उत्तस्थौ नवलवलीविपाकपाण्डुधूमोऽपि स्फुरदरविन्दगन्धसान्द्रः ॥ ६९ ॥
 तद् द्विव्यं त्रिभुवनधाम धाम शैवं डोटत्ये उविषि विभावयन् मडर्षिः ।
 उद्बोध्य क्षितिपमुदञ्जुम्भः स तिष्ठन् वैताने ज्वलति जुडाव उव्यवाडे ॥ ७० ॥
 आज्याडुत्यम्बिपतनप्रवर्धमानादग्नेस्तत्क्षणाभुदियाय कापि कन्या ।
 उन्मीलत्कुवलयदामकोमलश्रीर्लावण्यामृतलडरीविवर्त्तमूर्तिः ॥ ७१ ॥
 यूडासङ्घटितसुवर्णपद्मदामव्यामिश्रग्रथितविलम्बिमाङ्गिकौघा ।
 प्रालम्बाकनिकरान्तराललक्ष्यव्यावल्गच्छङ्करविलोललोचनश्रीः ॥ ७२ ॥
 कर्णाभ्यां मदनकराङ्गुलीयकामं ताटङ्गं मणिप्रथितं विभूषयन्ती ।
 अव्याजस्मितभणितान्तरालदृश्यप्रत्यग्रप्रसुमरदन्तकुन्दपङ्क्तिः ॥ ७३ ॥
 वङ्केन्दुव्यतिषज्देणामीतिडेतोर्वैयाघ्रं नभमाधिकन्धरं धधाना ।
 त्रातुं त्रीनिव तनयान् विधीशविषगूस्त्रीन् वक्षोरुडवलयान् समुद्धन्ती ॥ ७४ ॥
 अत्यग्रोन्मिषदमरुद्रुपल्लवाभे कुर्वाणा कुवलयकन्दुकं कराग्रे ।
 सौवर्णाभ्रवरविलसन्नितम्बाम्बिम्बव्यालम्बिस्फुटमणिमेभलाकलापा ॥ ७५ ॥
 अम्बाभ्रेत्यमृत रसं गिरा डिरन्ती मञ्जोरकवणितमनोडरं यरन्ती ।

सा आला स्वयमभजन्पालपत्याः पर्यङ्कुं श्रुतिशिखरैः कृताभ्यसूयम् ॥ ७६ ॥
 आलिङ्गन्त्यसकृदनुक्षणं स्पृशन्ती युम्भन्ती मुष्कमलं मुहुर्मुहुश्च ।
 पश्यन्ती विकसितपक्ष्मभिः कटाक्षैस्तां आलामभजत निर्वृतिं न माता ॥ ७७ ॥
 आनन्दत्रुटितविशार्णिकञ्चुकान्ताद् वक्षोजाद्य मलयध्वजप्रियायाः ।
 अन्वस्यन्त मधुरं पयः प्रभूतं भिन्नत्यास्त्रिभुवनमातरं कुमारीम् ॥ ७८ ॥
 प्रेयस्या सविधमुपेत्य दीयमानामुत्प्लुत्य स्वयमुपगूढितुं पतन्तीम् ।
 कन्यां तामभूतमयीमिवाद्यनः कैवल्यं धरणिपतिस्तृणाय मेने ॥ ७९ ॥
 मार्जन्तावसकृदुपर्युपर्युद्यञ्चद्वाष्माभ्रःप्रकरतरङ्गितानपाङ्गान् ।
 अव्याजस्मितमधुराक्षरं कुमार्यां द्रष्टुं तन्मुष्कमलं न शेकतुस्तौ ॥ ८० ॥
 न स्मर्तुं प्रमथपतिं न कर्मशेषं निर्वोढुं न य मडतो मुनीन् प्रणन्तुम् ।
 नान्योन्यं वदन्मवेक्ष्य नन्दिन्तु वा दम्पत्योश्चतुरतया तयोर्बलूवे ॥ ८१ ॥
 पश्यन्तावुरसि कुयाङ्कुरत्रयं तौ आलायाः किमपि समाकुलौ यदास्ताम् ।
 पर्जन्यस्तनितगभीरमन्द्रघोषा वागेका नभसि तदा समुज्ज्वल्लभे ॥ ८२ ॥
 तटातकां नाम तवात्मजामिमां पतिर्भविष्यन्नवलोकते यदा ।
 तदा तृतीयं कुयमण्डलं विदं निमग्नमन्तर्नियतं भवेदिति ॥ ८३ ॥
 श्रुत्वा सुधारसकिरं गिरमभृतां तां
 निर्वर्त्य सर्वधनदक्षिणामध्वरं य ।
 पाणौ दिशन् कुलगुरोः परदेवतां तां
 तत्पाद्युग्ममुपसञ्जगृहे सदारः ॥ ८४ ॥
 उस्ते गृहीतां कलशोद्भवस्तामध्यात्मविद्यां मुनिमण्डलाय ।
 आनन्दवाष्पैः पुलकाङ्कुरैरप्यनक्षरं केवलमायक्षे ॥ ८५ ॥
 प्रशियिलकलुषं प्रशान्तमोडं प्रमदतरङ्गपरम्पराधिरुढम् ।
 जगदभिलभलूढभूतपूर्वं मनुजकुलावतरे जगज्जनन्याः ॥ ८६ ॥
 एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे पद्यः सर्गः ।

अथ सप्तमः सर्गः ।

अथ कलशभवः शिवस्य मेधाविभवविवर्त्तमयीमिमां कुमारीम् ।
 मधु मधुरमपाययत् स मेधासमुपजनाय सकाञ्चनं सगव्यम् ॥ १ ॥

उच्यितमुपनिवेशिताङ्कुदेशे सुकृतिनि काञ्चनमालया सुता स्म ।
 अपरिच्यितयरीं प्रवृत्तिमाधामलभत मातृक्यामृतोपयोगे ॥ २ ॥
 समजनि सुभिता कुमारिका सा सङ्गुपधाय भुषं स्तने जनन्याः ।
 वदनसरसिञ्जं दृशा पिबन्ती न तु दुहितुर्जननी जगाम तृप्तिम् ॥ ३ ॥
 अकृतकवयसा नभोविभागात् भव्यमुदितेन कृतं तटातकेति ।
 क्षितिपतिरतनिष्ट नाम तम्यास्त्रिभुवनकर्णरसायनाक्षरं तत् ॥ ४ ॥
 कनकरजतशङ्कुषलावभङ्गे मणिशयनीयतले मङ्गलतल्ये ।
 मृदुनि समुपवेश्य तामगायत्रवनिपतेरवरोधगास्तुरुष्यः ॥ ५ ॥
 प्रयलति यमपेक्ष्य भारतेऽस्मिन् सकलमिदं शुभकर्म भूविभागे ।
 अजनि मङ्गिभृतस्ततः किलेयं परमङ्गिमालयतो यशोवदातात् ॥ ६ ॥
 ध्यममृतमयी शरीरभाजां भङ्गिरभङ्गिर्भवतापतापितानाम् ।
 कलमधुरविराविणी य वाणी करकमलोपगृहीतवल्लकीयम् ॥ ७ ॥
 विडरसि यद्वि देवि! जाग्रतीत्थं जगदभिलं कुशलं प्रकाशते नः ।
 निमिषसि यद्वि निष्क्रिया भवामः प्रलय एवैष निमज्जति प्रपञ्चः ॥ ८ ॥
 धति शिशुजनलाहितानि गीतान्यवनिपतेरवरोधसुन्दरीणाम् ।
 अनुजगद्गुरिवाभरा निगूढाः प्रतिनिनटैः परमात्मभावदृष्ट्या ॥ ९ ॥
 समधृत वलयानि सा कुष्ठमारग्रहपरिहारकृते मङ्गीमयानि ।
 परिचयमिव कुर्वती भुजेन क्षितिवलयं सकलं सुभेन वोढुम् ॥ १० ॥
 विडृतिषु पितरौ सपात्रहस्ताप्यतनुत सा भुञ्जिना विनैव तृप्तौ ।
 कथमिव भवति क्षुधा तृषा वा सङ्गदनुसन्धतां तथाविधां ताम् ॥ ११ ॥
 विद्यति विधुकलां प्रदृश्यमानां निभृतमवेक्ष्य नितान्तकौतुकेन ।
 शिरसि कुसुममेतदर्पयेति प्रतिमुडुरालपति स्म बालिका सा ॥ १२ ॥
 व्यजयत पदकिङ्किणीरवोऽस्या मणिभवनेषु ततस्ततश्चरन्त्याः ।
 पदमिदमभितो विचिन्वतीनामुपनिषदामिव उर्षजः प्रणादः ॥ १३ ॥
 अवददियमनन्विता एवार्थैरनुपछिता एव याः कथाः सप्तीभिः ।
 कथमपि परमोपदेशदृष्ट्या जगुर्गुरिमां मुनयः सुराश्च गूढाः ॥ १४ ॥
 कति कति कृतिनः कुरङ्गपोता विडरलासाधनतामवापुरस्याः ।
 तरुषु पशुषु वा ध्रुवं जनिष्ये तदहमहो समयः पुनर्व्यतीतः ॥ १५ ॥

कतुरवनिपतेरयं स तस्या यदुपजहार विहारसाधानानि ।
 स य परमजपो यदन्ववादीत् कलमधुराणि मुडुस्तदीरितानि ॥ १६ ॥
 भवनविनिहितेषु भक्ष्यभोज्येष्वडरत सा कपटेन यत् कुमारी ।
 नवनवमपरिक्षयं य भूत्वा प्रकटमजायत सूक्ष्मदर्शिनां तत् ॥ १७ ॥
 कतियन किल कन्तुका मडान्तो गुणसमुदायमया निसर्गशुद्धाः ।
 अजनिषत कुतूहलाय देव्या निगमपथे यरतां निदर्शनाय ॥ १८ ॥
 श्रुतिषु निहितदृष्टयोऽन्यविधा भगवति शूलिनि ताः स यादृशक्तौ ।
 क्वचिदपि किल कन्तुके तु सापीत्यजनि मनागपि योगिनामसूया ॥ १९ ॥
 कतिपयदिवसैः कथासु गीतेष्वजनि पटुर्धुटिकामु कन्तुकेषु ।
 एति रडसिं कथा बभूव पित्रोर्दुहितरि विश्वविधानमातृकायाम् ॥ २० ॥
 विद्वृतिषु नयने पिधाय तस्याः स्वयमभितश्चरितुं कृतोद्यमानाम् ।
 त्रिजगति तिमिरावृते सप्तीनामपि यलितुं स्वपदान्न शक्तिरासीत् ॥ २१ ॥
 अथ कुलगुरुमादिदेश मित्रावरुणसुतं मलयध्वजो नृपालः ।
 दृढितुरभिलवोकमातृकाया विरययितुं किल मातृकोपदेशम् ॥ २२ ॥
 निभिलजनिमतां सदा लिभन्ती निटिलतलेषु शुभाशुभाक्षराणि ।
 अलिभदपरिजानतीव वाला कथमपि सा भुवि वर्णमेकमेकम् ॥ २३ ॥
 अथ भुवि विलिभन्त्ययं तुरीयं कलशभवस्य मुनेः पुरः कुमारी ।
 सद्यमुपदिदेश भक्तियोगात् प्राणमति कामकलारडस्यमस्मिन् ॥ २४ ॥
 निरवधिपरमात्मचिन्मयी सा किमपि यदा निदधे कलामु दृष्टिम् ।
 अडमडमिकया तदा परीयुः सकलकलाश्च सप्तीजना एवैनाम् ॥ २५ ॥
 विदितमविदितं य यत् किलासीत् प्रथममजातमुष्मात् गृहीतमैशात् ।
 तदभिलमवधारयन्नमुष्याः कलशभवो गुरुदाक्षणां प्रपेदे ॥ २६ ॥
 असिकुलिशगदाशारासशक्तिभ्रमरकतोमरभिण्डिपालशूलैः ।
 प्रकटितरुणकौशलाः पुरत्यां समभिव सा विजहार वीरलक्ष्या ॥ २७ ॥
 उपनिषदुद्धिता मतङ्गजा सा प्रियदुडिता मलयध्वजस्य राज्ञः ।
 मदभरभरितान् मतङ्गजेन्द्रान् सडजतया वशमानिनाय सधः ॥ २८ ॥
 उयवरमधिरुड्य सञ्चरन्ती पुरदणितक्षितिधूनिधूसराभम् ।

अवतरणामनक्षरं जगौ सा निजमिव भूमिभरावरोपणार्थम् ॥ २९ ॥
 क्वचित्तमवधूतप्रदुग्धेभ्यं नियमितवेष्टिनिबद्धतूणामन्वङ् ।
 कतियन कृतिनः सिषेविरेऽस्यास्तुरगरजोमसृणान्कं वपुस्तत् ॥ ३० ॥
 अथ शिथिलकुमारिका दशान्ताप्रविरणकन्दणदृमुताभिःशृण्वम् ।
 अलमकुर्वुत यौवनं तदानीं त्रिभुवनमङ्गलमङ्गमङ्गमस्याः ॥ ३१ ॥
 लृष्टि किल निममज्ज यावदन्तः प्रसवशरो मलयध्वजात्मजायाः ।
 पिशुन एव सा तावदुन्ममज्ज स्तनकलशास्तु लृष्टो बडिस्तदीयः ॥ ३२ ॥
 शिथिलमनुससार बाललीलां विरणमपि प्रकटीयकार लज्जाम् ।
 अनयद्वियमडानि पञ्चषाणि प्रतिनवयौवनमारुतावधूता ॥ ३३ ॥
 वयसि विडसिते गतेऽवलोके वपुषि य कापि दशा क्षणे क्षणेऽस्याः ।
 समजनि मदनकदर्शनीया मदनजिदकमनोविभावनीया ॥ ३४ ॥
 परिविगलति शैशवे प्रवृत्ते तरुणिमनि प्रतिपन्नसर्वतत्त्वा ।
 अजनि पितुरमात्यताधुरीणा परमगुरुश्च परात्मचिन्तने सा ॥ ३५ ॥
 दृष्टितरि नृपतिस्तटातकायां धुरमुभयोरपि लोकायोर्निवेश्य ।
 भवममरगणार्णववापवर्गादपि परमं गणयन्नडान्यनैपीत् ॥ ३६ ॥
 सुमतिमभिधयार्थतोऽपि देवः कुलसखिवं निकटे निवेश्य जातु ।
 लृद्यगतमिदं समाययक्षे सविधजुषोः सडधर्मिणीकुमार्योः ॥ ३७ ॥
 स्मरसि न सुमते ! यथा गुरुर्भामशिषदिमां श्रियमर्पयन् मयि प्राङ् ।
 अपडतविमतां भुवं समानामयुतमिमामनुपालयेति लृष्टः ॥ ३८ ॥
 धमवितथयाशिषा गुणुणां तव य धिया धृतमित्यमाधिपत्यम् ।
 अयुतमपि समाः समाप्तिमीयुः कुलमपि कुम्भभुवेदमुद्धृतं नः ॥ ३९ ॥
 वसति य शिशुतामतीत्य वत्सा वयसि मडीवलयानुपालनार्हं ।
 अयमपरिणतो मनोरथो यत् कलितकरग्रहमङ्गणा तु नेयम् ॥ ४० ॥
 द्विवि भुवि धरणीतलेऽपि वास्याः पतिरुचितो न हि कोऽपि भासते नः ।
 तमिममपि मनोरथं मदीयं सकलयिता न यिरेण चन्द्रमौलिः ॥ ४१ ॥
 अडमिव छित्तिन्तने त्वमस्या भवसि य राजयविधौ परः सडायः ।
 भवति य जननी तटातकायाः परिणयकर्मणि भाविनि स्वतन्त्रा ॥ ४२ ॥

अघिगतमाधगम्यमीश्वराणां कुलमपि वीक्षितमुद्धृतं कुमार्या ।
 मम तु भ्रूलु मनोरथोऽयमेको यद्दुत लभेय पदं जगज्जनन्याः ॥ ४३ ॥
 एति वदति मडीपतौ मछिध्यां तदनुगमाध्यवसायविज्वरायाम् ।
 अगणितगुरुशोकसम्प्रमूढावथ सुमतिश्च तटानकाप्यभूताम् ॥ ४४ ॥
 कथमपि शिशिरोपचारभेदैरलभत संविदमम्बिका न यावत् ।
 युलुङ्कित यतुरार्णवो मछर्षिः स्वयमभिगम्य स तावदित्यभूये ॥ ४५ ॥
 जय जननि ! जय त्रिलोकवन्द्ये ! जय गलितावराणात्मयित्स्वरूपे ! ।
 किमिड मनुजताभिनीतिमात्राद् भवति तमोभिलवः परस्य धाम्नः ॥ ४६ ॥
 अभिनयमवधूय मानुषीणामवसितकल्पमलं प्रपन्नमेनम् ।
 त्वरितमनुगुलाण तीव्रपातैर्भलिनिमलङ्गनिरङ्कुशैरपाङ्गैः ॥ ४७ ॥
 नियमय जननीं दृष्टुल्लक्ष्णां परिणयकर्मणि ते प्रदानहेतोः ।
 स्वमृणामियमपाकरोतु गौरीवितरणापुण्यसमुख्येन भर्तुः ॥ ४८ ॥
 एति कलशभवेन बोधिता सा जगदरणिर्जनकं चिरात् प्रपन्नम् ।
 अमनुत परमे पदे निधातुं मुलभमियच्छितरक्षां छि तस्याः ॥ ४९ ॥
 प्रपदनपदवीशुषां जनानामनुपरतेऽध्यपवर्गदानसत्रे ।
 किमिव छि जनके कृतं मयासीदिति हृदि सा डिल जिह्वयाम्भभूव ॥ ५० ॥
 प्रवससि यदिति तात ! उा उताडं न गणय वत्स ! भयं कुतश्चनेति ।
 व्यतिकरितपरावरात्मभावा व्यवहरति स्म परापि देवता सा ॥ ५१ ॥
 भुवमथ भुजयोः श्रियं दृगन्ते चरणयुगे हृदयं य ज्वितं य ।
 विनिदधद्यमात्मदेवताया विगतभयो मलयध्वजोऽवतस्थे ॥ ५२ ॥
 अथ दृडितुरनुग्रहेण तस्मिन् प्रविशति गर्भगृहं शशाङ्गमोलेः ।
 निभृतमवलुलोकिरे समस्तास्तदनु य तत्र मलेशलिङ्गमात्रम् ॥ ५३ ॥
 चिरपरिचितभर्तृविप्रयोगव्यसनपराडतिमूर्च्छितां सवित्रीम् ।
 स्वयमपि परिरिभ्य भिद्यमानां कलशभवः पुनरम्बिकां बभाषे ॥ ५४ ॥
 किमिदमनुचितं पुनः प्रवृत्तं किंयदियता भविता न दुःखमस्याः ।
 अपनय तमसा कृतं जनन्यामलमभिनीय मनुष्यभूमिकां स्वाम् ॥ ५५ ॥
 यदिति भवसि शिवे ! जगच्छरणया यदिति य भवद्वयनानि वेदवादाः ।
 त्वयि कृतमनसि त्वयि प्रलीने पितरि य ते किमु सन्ति शोचिताः ॥ ५६ ॥

षंति विदितपरावरेण देवी कलशभवेन मङ्घ्रिणानुनीता ।
 अभिलकलुषभञ्जनैरपाङ्गैरनुजगुळे सुमतिं य मातरं य ॥ ५७ ॥
 तदनु भुवनमङ्गले मुहूर्ते प्रकृतिभिरासजनैः पुरोधसा य ।
 सविधमुपगमय्य चन्द्रमौलेर्मणिष्ठाश्रिते निदधे वरासने सा ॥ ५८ ॥
 पशुपतिरथ पाण्ड्यकन्यकायै विचकिलपुष्पमयी वितीर्थं मालाम् ।
 पुनरपि स तथा समर्प्यमाणां हृदि यकमे निभृतं मधूकमालान् ॥ ५९ ॥
 क्रियदपि समवाप्य यत्कटाक्षं क्षितिपतयो भुवने पराक्रमन्ते ।
 न्यविशत यद्दि सैव वीरलक्ष्मीर्नृपतिपदे न कथं नमन्तु भूपाः ॥ ६० ॥
 अवनिरङ्गलदद्भुतानि सस्यान्यददृष्टुपां निधयो मणीन् मडान् ।
 उपददृष्टुचितान् गजान् वनान्ता भुवि समये समये ववर्ष य द्यौः ॥ ६१ ॥
 न यदतिथरितं जनेषु केनाप्यपरिमितं ननु भाग्यमेतदस्याः ।
 त्रिभुवनजननी कृतापराधं कभिव नियच्छतु सा कथं द्यार्दा ॥ ६२ ॥
 अवनितलमवन् गुरुः किलास्याः प्रशमयति स्म नृणां परं विवादम् ।
 त्रिभुवनजनताविवादशान्तिः परिणामति स्म सदैव हन्त तस्याम् ॥ ६३ ॥
 नृपकरमभिलं वितीर्थं शिष्टं यद्विड शिवाय निरुभमस्ति किञ्चित् ।
 तदपि ननु उरन्ति तावकीना षंति वयनेषु जडास सा जनानाम् ॥ ६४ ॥
 अडमडमिकया दिशोऽधिगन्तुं परियलतां यशसां मिथो विमर्दात् ।
 पथि पथि निभृतानि कानिचित् किं रजतडिमाद्रिमिषाधशांसि तस्याः ॥ ६५ ॥
 कर षंति डि जडार षष्ठमंशं परमभिलं तु शिवार्पणैकबुद्ध्या ।
 स्वयमुपददिते त अवे येत् तत् कथमिव कोशसमृद्धिरस्तु नास्याः ॥ ६६ ॥
 श्रियमभिलधनाकरेषु वाणीं विशयपदेषु मडानसेऽन्नपूर्वाम् ।
 करितुरगपदेषु वीरलक्ष्मीं न्यधित सभोरधिकारिणीस्तदा सा ॥ ६७ ॥
 धनकनकमतङ्गजादिलक्ष्म्यो धृतवपुषः सकलाः कलाश्च तस्याम् ।
 अदधत परियारिकाधिकारं त्रिभुवनमात राज्यपालिकायाम् ॥ ६८ ॥
 अनुसमयमशेत यद्यपीयं तदपि सदैव तु जागराम्भूव ।
 परिहृतनिमिषेण पाण्ड्यकन्या तपनशशाङ्गमयेन दृग्द्वयेन ॥ ६९ ॥
 अथ नृपतिसुतां कृताभिषेकां विमतजयव्यवसायिनीं विधातुम् ।

शरदुपनिपपात शोषयन्ती पथि पथि पङ्ककण्डितान् प्रदृशान् ॥ ७० ॥
 तरुगिरिमरुसागरविशेषं जगदभिलं जलरुपतां नयन्तः ।
 समुपचितयशोभरा एवासन् सलिलमुद्यो विमलाः समन्ततोऽपि ॥ ७१ ॥
 परिमितपयसः प्रशान्तघोषाः परिगणनीयतटिन्नटीविलासाः ।
 यद्वि सलिलमुद्योऽपि ते बभूवुः किमिव हि विश्वसिमः स्थिरं जगत्याम् ॥ ७२ ॥
 अजनिषत हि येऽभिनन्दनीयाः स्तनिततटिज्जलमेघमारुताधाः ।
 शरद्वि तनुमतां त अयेव निन्द्या ननु समयानुगुणा गुणाः प्रजानाम् ॥ ७३ ॥
 शिशिरितमवनीतलं समृद्धं विपिनमपूरिषताशया जलानाम् ।
 विरमति जलदोऽपि कस्य हानिः परमिह डेयन यातकाः प्रनष्टाः ॥ ७४ ॥
 क्षितितलमभिपूर्य वारिपूरैः किसलयिता विरयथ्य वृक्षजातीः ।
 किमपि क्लमनाथ्य नष्टमलैः क्लमगुणं पुनराविरास कालः ॥ ७५ ॥
 धनतिमिरमुष्मादनेन मुक्ताववतरतैव यदृक्शीतमान् ।
 तत एव शरदोरकापदेशाद् दिशि दिशि कीर्तिरनेहसो जजृम्भे ॥ ७६ ॥
 कथमपि परिभूय मेघबन्धं डियद्विव कन्दलिते सुधामयूषे ।
 अलिकलभमुष्मेन उर्षवार्ता व्ययलदिवोत्पलिनीकुमुद्रतीनाम् ॥ ७७ ॥
 अतिषिततमवर्तताम्बुसत्रं सलिलमुद्यां शरदा निवारितं तत् ।
 उदभवद्वियमेव कीर्तिरस्याः किमिव यशोऽन्यदतिप्रसङ्गभङ्गात् ॥ ७८ ॥
 विरमति सति दुर्दिनेऽर्क्यन्द्रावनुभवतामभवन्मुदस्तदास्ताम् ।
 गगनमपि निरीक्ष्य निष्कलङ्ग डियद्विव उन्त शरीरिणोऽभ्यनन्दन् ॥ ७९ ॥
 मधुरविमलवारि मत्तभृङ्गं परिणतशालि परास्तपङ्कलेशम् ।
 किसलयितवनं समोष्णशीतं क्षितितलमेव द्विवोऽपि भोग्यमासीत् ॥ ८० ॥
 कण्ठिशकबलनोपजातगर्वाः कलनिन्दोपलुतामृताः शुक्रौघाः ।
 समजनिपत सङ्घतश्चरन्तो मदनविसारितवागुरा एवाञ्जे ॥ ८१ ॥
 प्रभवति नलिनी प्रसेदुरापो विमलतरा विललास चन्द्रिकेति ।
 जङ्घुरतितरां जना यदेषा विरञ्जितस्य विपत्यरम्परासीत् ॥ ८२ ॥
 सविधगतपथेजिमेक्षुपर्वप्रसृमरमौक्तिकपातकान्दिशीकाः ।
 दिशि दिशि शुक्रशारिका अधावन् परि पैरिशालियवाप्रियङ्गुदृशान् ॥ ८३ ॥

कमलवनमुपाश्रिता जरन्तः करिकटमिन्तिमुपस्थिता युवानः ।
 एति मधुपगण्डा द्विधा विभिन्ना अपि ञलु कर्मकराः समं स्मरस्य ॥ ८४ ॥

धिरपरिमुषितप्रदेशयिह्लाः समुपगताः सरसीः पुनश्च उंसाः ।
 कथमपि रसवर्णगन्धभेदैर्निजानिजमम्बुजशिमत्यजानन् ॥ ८५ ॥

अतिविमलमयत्नशीतमम्भः स्फुरदरविन्दमुगन्धयः समीराः ।
 निरुपधिकरुणामयी य राज्ञीत्यजनि जनेषु परम्परा शुभानाम् ॥ ८६ ॥

तत्तन्मृपालपरिपालनसम्प्रसूत-

मालिन्यमार्जनसमुज्ज्वलितं धरित्रीम् ।

भूयः स्वयं विमलयन् समयः प्रसादं

मन्ये यकाङ्क्ष मलयध्वजकन्यकायाः ॥ ८७ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे समभः सर्गः ।

अथाष्टमः सर्गः ।

जातुयित् तदनु पाण्ड्यकुमारी चित्रिते सदसि रत्नगणेन ।
 दर्शनैरपि य षड्भिरलभ्यं दर्शनं निजमदात् प्रकृतीनाम् ॥ १ ॥

तापसा द्विजवरा धरणीशा बन्धवः परिजना भटमुष्याः ।
 पौरजानपदवन्दिगणेश्च प्राविशन् सदसि तत्र विचित्रे ॥ २ ॥

तान् यथायथमथोपयरन्ती सा प्रणामवचनस्मितडाग्निः ।
 अक्षमामजनयत् त्रिदशानां मानवेषु मघवत्प्रभृतीनाम् ॥ ३ ॥

वीज्यमानमभितो युवतिभ्यां यामरद्वयमदृश्यत तस्याः ।
 यत्परत्वमथ यत्सुलभत्वं तद्यशोयुगमिवातिविशुद्धम् ॥ ४ ॥

छत्रमेकतरमुच्छ्रितमस्या मूर्ध्नि तेन शिशिरं जगदासीत् ।
 अेतदत्र छि निदर्शनमेषा यत् प्रपञ्चवपुषा परिणमे ॥ ५ ॥

अस्तुवन् क्वचन वन्दिगणस्तामस्तुवन्नपरतः श्रुतिसङ्घाः ।
 आधमत्र जगृडुर्गुणवत्वात् सर्वं अेव न परं तदभावात् ॥ ६ ॥

सा विसृज्य सकलानपि लोकानानिनाय परमाप्तसम्प्रीभिः ।
 मातरं रडसि काञ्चनमालां मन्त्रणाय सुमतिं सधिवं य ॥ ७ ॥

सन्निवेश्य जननीं निजपीठे सा य तय्यरणापीठनिषण्णा ।

मन्त्रिणा सुमतिना जयतेतोर्मन्त्रमित्थमममन्त्रत आवा ॥ ८ ॥
 यः किलानुशरदं विजयार्थं पार्थिवं त्वरयसे गमनाय ।
 स प्रवर्तयसि मां न कथं त्वं आलिकेयमिति किं विशयानः ॥ ९ ॥
 आलिकास्यनवगाढरणास्मि प्रत्युतोपनिहितास्यवरोधे ।
 आशिषो तदपि तावदमुष्यास्त्वद्विद्या य विजयाय यतिष्ये ॥ १० ॥
 मैवमालप कदायन वत्से ! मन्त्रिणा सुमतिना विजयो नः ।
 स त्ववैति समथोयितमर्थं सर्वमित्यभिदधे जननी ताम् ॥ ११ ॥
 स स्म तां सुमतिराड कुमारीं सास्मतां मृदुतया जनयित्र्याः ।
 संस्मरन् गुरुमतीतममुष्या आष्यगद्गदपदं विनयेन ॥ १२ ॥
 देवि! मे निगदतः शृणु वत्से ! यत् त्वमात्थ मयि सानुजिघृक्षा ।
 तत् तथैव परथा न कथञ्चिद् वेदवाद्यमुद्धो छि गिरस्ते ॥ १३ ॥
 सत्यमेव विजये यतितव्यं साधनं प्रथममत्र विपक्षः ।
 मार्गयेऽहमपि नोपलभे तं न व्यञ्जिज्ञापमतभ्वयि किञ्चित् ॥ १४ ॥
 धृत्तमुक्तवति मन्त्रिवरेऽस्मिन् कुम्भभूः स्वयमुपेत्य मदर्षिः ।
 आशिषो बहुविधा विरयथ्य व्याजहार मलयध्वजकन्याम् ॥ १५ ॥
 साधयिष्यसि करग्रहणं त्वं सर्वथा यलतु ते जययात्रा ।
 भूरियं भवतु पुण्यतमा ते पावनीभिरभितो भ्रमणीभिः ॥ १६ ॥
 धृत्युदीर्यं जयनाम्नि मुदूर्ते तां प्रवेश्य सभलामुपशय्यम् ।
 तत्करग्रहमडोत्सववीक्षाकौतुकी स मलयं विजगाडे ॥ १७ ॥
 सञ्जितैव पृतना सकलेयं किन्त्विमां निशमिड व्यतिलङ्घय ।
 श्वः प्रयाछि विनिवर्त्य निवर्त्यानित्युवाय सुमतिर्जननीं ताम् ॥ १८ ॥
 पार्श्वमुत्तरमपि त्रिदशाद्रैः सा प्रयाभ्यति यतो विजयाय ।
 तन्नरीक्षितुमिव प्रथमं तं प्रस्थितो दिनकरश्चरमाद्रौ ॥ १९ ॥
 निष्पतन्नपि रविश्चरमाब्धाबुद्धार किरणाननुयातान् ।
 ईदृशं व्यसनमस्पृशतः किं लोकाबन्धुरिति श्रुयति शब्दः ॥ २० ॥
 निर्ममज्ज न जले कति वारानुभमज्ज न पुनः कति वारान् ।
 अथ भास्वति मिमङ्कति विप्रैरर्पिता भत जलाञ्जलयोऽपि ॥ २१ ॥

नाधुनापि कथमस्तमुपैतीत्यार्द्रकोपपरिपाटलकोणैः ।
वीक्षितो नु नयनस्तरुणीनामंशुमानरुणिमानमयासीत् ॥ २२ ॥
कर्षणामुपलकण्टकदुर्गेष्वन्तरा शिथिलितास्त्रुटिताश्च ।
अंशवः कतिचिदंशुमतः किं सान्ध्यरागमपदिश्य निषेदुः ॥ २३ ॥
पश्चिमायलगुडासु निलीनैः प्रार्थिता नु तिमिरैर्बलवद्दृग्भिः ।
सान्ध्यरागनिभतो दिनभर्तुर्भानवः कतिपये पथि लग्नाः ॥ २४ ॥
अध्वभेदशिथिला जरढा ये भानवो दिनमणोः पथि लग्नाः ।
दीपिकाडुतभुजामनुसायं तेऽभवन्नतिथयो भवनेषु ॥ २५ ॥
ये सडैव पतिताः पतताब्धो ये य दूरतरमेव निवृत्ताः ।
ते द्वयेऽपि सदृशा दिनभन्धोरीदृशः प्रभवतामविवेकः ॥ २६ ॥
सङ्ख्यन्नवद्वाररमूलस्थानदत्तमधुपोपलभाडाम् ।
अम्बुजोदरकुटीमपिघाय श्रीरपि स्वयमितो निरयासीत् ॥ २५ ॥
आप्रभातमपि नर्तितुकामा व्योमरङ्गभवनेऽवतरन्ती ।
किं निशैव विचकार समन्तादञ्जलीनुडुनिभात् कुसुमानाम् ॥ २८ ॥
मज्जतीव न ममज्ज दिनेशो नांशवोऽस्य निषिलाश्च निवृत्ताः ।
क्व स्थितानि मिलितानि कुतो वा तावदेव तिमिराण्यभिवद्रुः ॥ २९ ॥
आकलय्य धनुराकलितजयं तस्थुषः सवयसो मदनस्य ।
अग्यले निशितमादिममस्त्रं यन्द्रमा मुकुलनेन यकार ॥ ३० ॥
सर्वरात्रमपि सा जनयित्र्या सँल्लपन्त्यविरलं शङ्कराक्षी ।
पञ्चषक्षणामितामिव मेने ताम्रयूडनिन्देन तमिस्राम् ॥ ३१ ॥
आज्ञया स सुमतेरधिसैन्यं ताडितो विजयदुन्दुभिरस्याः ।
आरवैर्जलदनादगामीरैरावृणोदिव दिवग्य भुवग्य ॥ ३२ ॥
निर्जराः किमपि पाणिविडारैः पन्नगास्तु पुनरक्षिनिर्कोयैः ।
तैर्द्वयैरपि नरा व्यवजडुस्तद्रवैर्मुभरिते जगदण्डे ॥ ३३ ॥
उच्छ्रितध्वजमुपस्थितयोधं सज्जवारणतुरङ्गशताङ्गम् ।
सन्ननाड सकलं बलमस्यास्तूर्यघोषमुभरं निमिषेण ॥ ३४ ॥
दिग्जयाय इतमङ्गलरक्षा सा त्रिलोकजननी जनयित्र्या ।
निर्जगाम शिबिकामधिडुढा सम्प्रयाव्य सकलं बलमग्रे ॥ ३५ ॥

अग्रतो भटगणैरथ वाडैः कुञ्जरैरथ रथैरथ भृत्यैः ।
 सौविदल्लनिकरैरथ तस्या दूरतः प्रचलितं शिबिकाञ्च ॥ ३६ ॥
 राजचिह्ननिवडैर्मणिवैर्वल्लकीडमरुवेणुमृदङ्गैः ।
 गधपधपठनैरपि सेवां सुभ्रुवो विदधिरे धुरि तस्याः ॥ ३७ ॥
 अग्रतश्चलदसङ्घ्यतुरङ्गोद्धृतभूतलरजःस्थगितार्कं ।
 दिक्तटोऽपि भुभुधे सरणिः स्वा तद्भलेन पवनैरनुकुलैः ॥ ३८ ॥
 सैन्यवैर्धुरि समुद्रमिता ये पांसवो दश दिशः परिवव्रुः ।
 तानशीशमद्विड द्विरदानां दानशीकरकिरः श्रुतिवातः ॥ ३९ ॥
 विश्वथेषु शरदागमयोगाद् विष्वगैक्षत पयोदकुलेषु ।
 शातमन्यवशरासनभाण्डं उस्तलव्यमिव उस्तिपकानाम् ॥ ४० ॥
 दंशितस्तुरगभङ्गनिषङ्गो बाणपाणिरधिशोपितयापः ।
 आमसैन्यसहितः सुमतिस्तामन्वयाञ्चरमतः शरपाते ॥ ४१ ॥
 उद्गृहीतविडितैरुपडारैर्वेत्रपातचकिताः कृतसङ्घाः ।
 आकुमारमवलोकयितुं तां प्रस्थितां प्रकृतयः परिवव्रुः ॥ ४२ ॥
 मुग्धसल्लपनकौतुकभ्रूमा मन्द्यालितमणीशिबिका सा ।
 सम्प्रवादमशृणोदिति तासां ग्राम्यभावपिशुनं विडसन्ती ॥ ४३ ॥
 पश्य ! कालि! मलयध्वजकन्यां कुञ्जिडे! जनकवन्भुभमस्याः ।
 ज्यायसी छि दृडितुर्मम मासैः पञ्चषैरियमडो शिशुरेव ॥ ४४ ॥
 यण्डवातविगमादनु जाता नन्वियं तुरगकर्मणि राज्ञः ।
 कीदृशी यतुरता पुनरस्याः कीदृशस्तु भविता गृहमेधी ॥ ४५ ॥
 सन्ति नः शतमजा दश गावः पञ्चषाश्च मडिषा दयया ते ।
 गव्यमेतपट्टपयुङ्क्ष्व कटुष्णं दूरमम्भुतृषितासि पथि त्वम् ॥ ४६ ॥
 अस्ति पर्थुषितमस्ति यवागूः सन्ति वंशशकलाधुपदंशाः ।
 शीतमुष्णमपि वा पिब कामं गच्छ पुत्रि! न पुनस्तृषिता त्वम् ॥ ४७ ॥
 प्रार्थयेमडि वयं भवदर्थे कुक्कुरैश्च पशुभिस्सल देवीम् ।
 गच्छ पुत्रि! सुभिनी पुनरेडि त्वां कथं नु मुमुये जरती सा ॥ ४८ ॥
 डिं त्वमेव मलयध्वजकन्येत्यालपन्त्यभिमुशन्ति करात्रैः ।

आशिषश्च ददते शतशो यास्ता यथायथमुपायरदेषा ॥ ४८ ॥
 यत्र यत्र परिपश्यति आला पादपान् क्षितिभृतः सरितो वा ।
 तत्र तत्र निभृतापितदृष्टिः कौतुकेन पथि सा चिरमासीत् ॥ ५० ॥
 तावती डिल यमूरपि तस्याः पांसुले पथि शनैः प्रचलन्ती ।
 पार्श्वतो न निदधे पदमात्रं पात्रमध्यपतिता तटिनीव ॥ ५१ ॥
 नाददे पथि कृलानि न ये क्षून् का कथावतरणो कलमेषु ।
 पुष्पाग्न्यमपि मारुतनीतं जिघ्रति स्म पृतना यकितास्याः ॥ ५२ ॥
 किं धमेम जलधीन् मुभवतैः किं क्षिपेम नभरैर्गिरिकूटान् ।
 धृत्यभ्रिउतयलद्रणकण्डूदुर्मदिरगाणि तत्र यमूपैः ॥ ५३ ॥
 यावदभरमाणोर्दिनमध्यं नाधिरोडति सुदुर्विषडोष्मा ।
 तावदेव सुमतिर्दृढयज्ञो विश्रमाय बलमादिशादस्याः ॥ ५४ ॥
 नाणिकेरपनसकमुकाभ्रस्पर्धमानकदणीयवणायाम् ।
 तीरसीमनि कवेरसुतायास्तद् बलूव शिबिरं शङ्कराक्ष्याः ॥ ५५ ॥
 प्राग्गतैरधिदृत्तैः प्रविभज्य स्थापितेषु पटवेश्मसु तस्मिन् ।
 स्वं स्वमेत्य विजयध्वजायङ्गं निर्विवाद्यमविशन् बलमुष्याः ॥ ५६ ॥
 विस्तृताभिरभितो विपणीभिर्वेश्मभिश्च विपुलैः सकलानाम् ।
 अन्वयादिव पुरी मधुरैव स्वाभिनीं पटनिकेतमयी ताम् ॥ ५७ ॥
 स्वेदरज्यदलिकान्तनिमज्जद्भूसराणकतयाधिकदृश्यम् ।
 आननं विकसितेक्षणमस्या ध्यानमङ्गलमभूद् भुवनानाम् ॥ ५८ ॥
 सावतीर्य शिबिरप्रतिडारे सैनिकान् समनुगृह्य कटाक्षैः ।
 कल्पितं सुमतिना बहुकक्ष्यं पाण्डरं पटगृहं प्रविवेश ॥ ५९ ॥
 आवृतं बहुभिरावराणैस्तद् दीर्घिकोपवनशोभितमन्तः ।
 सा माणीकलशसम्भृतमुख्यैर्दृष्टितं सुमतिना विलुलोके ॥ ६० ॥
 अत्युदारमवभ्रद्वितानं क्लृप्तमग्न्यमुपबर्द्धविशोभि ।
 धूपितं दुसुमदामसुगन्धि प्राविशश्चयनमन्दिरमम्बा ॥ ६१ ॥
 यत् सलस्रदलमागमगायं पङ्कजं विमलयिन्मयमस्ति ।
 न्याय्यितं तदिव कौतुकलेतोः पाण्डरं पटगृहं शुशुभेऽस्याः ॥ ६२ ॥

सा निविश्य मृदुले शयनीये संविसृज्य सुमतिं शुभयोक्त्या ।
अध्वभेदमवरोपितभूषा सल्लापन्त्यपज्जहार सप्तीनाम् ॥ ६३ ॥
विश्रमथ्य बलमेतदुपेतं सन्निपात्य य यमूमनुयान्तीम् ।
श्वो निषद्य सुषमत्र परश्वो याम् षट्यभिदधे सचिवेन ॥ ६४ ॥
संवृते पयसि सख्य पुताया भित्तिभिर्नवदुङ्गलमयीभिः ।
कृममज्जनविधिः सवयोभिः सोपसज्य विजहार कुमारी ॥ ६५ ॥
मुक्तपल्ययनविश्रमिताश्वं अस्तबन्धसुषितद्विपसङ्घम् ।
स्नातपीतसुषुम्भमटं तच्छासनेन मुमतेर्बलमासीत् ॥ ६६ ॥
सापरेधुरधिरुष्य तुरङ्गं सञ्चरन्त्यवनिपालकुमारी ।
तृप्तिमाप न कवेरसुतायाः कामनीयकमवेक्षमवेक्षम् ॥ ६७ ॥
तत्प्रतीरभुवि डेरतदृशां उस्तलभ्यमुपयुज्य कृलाभभः ।
निर्जरा विधुकलामृतभागानापिबन्ति सङ्कटौषधरीत्या ॥ ६८ ॥
तज्जलं निपतितं कथिदन्तः स्तब्धमास्त डिल यत्र पयोधेः ।
तत्प्रदेशविषयस्तनुभाजामिक्षुसारजलाधिव्यवहारः ॥ ६९ ॥
सा वलेत यद्वि सर्वपथीना किं न सा त्रिपथगार्धममुष्याः ।
अर्थमेनमवबुद्ध्य जनास्तामर्धजङ्घतनयेति गृणन्ति ॥ ७० ॥
तामगस्त्यगृहिणीं परिषाम्नां तत्र सिन्धुवपुषा गृणती सा ।
नन्वियं भवति नो गुरुपत्नीत्यादरे दृढमघत्त सप्तीनाम् ॥ ७१ ॥
सा तु दिव्यसरितोऽपि विशिष्टां प्रीतिमातनुत सख्यसुतायाम् ।
सा ष्यसाविव यतो न सपत्नी तेन तेन तु गुरोर्गृहिणीति ॥ ७२ ॥
स्वर्गमाहु रवगाडङ्गलं यं सोऽपवर्गं षति मे मतिरस्थाम् ।
स्वर्गतोऽपि मधुरां भजतां तां स्वर्गं षत्यभिमतं किमिवान्यत् ॥ ७३ ॥
सा षयेन विशदैन यरन्ती सम्परीत्य सकलं कटकं तत् ।
आसदत् पटकुटीमनु सायं सैनिकैः परिमितैरनुयाता ॥ ७४ ॥
प्रस्थितां परिचरन् पथि देवीं सेवया विविधया सुमतिस्ताम् ।
अेक अेव बलुधा परिषोमे यामिकश्च सचिवश्च भटश्च ॥ ७५ ॥
द्विज्याय यलितामथ देवीं तां निशम्य शतशो धरणीशाः ।
सम्प्रगृह्य विविधानुपहारानाययुः शरणमर्थयमानाः ॥ ७६ ॥

सूक्तिभिः सुमतिसङ्कमिताभिः स्वां यिरात् प्रवृत्तां भगवत्याम् ।
ते निवेद्य ध्ययानुगृहीताः सन्निधिं समुपजग्मुरमुष्याः ॥ ७७ ॥
कीर्णरत्नकुसुमाञ्जलयस्ते वालनानि य धनान्युपहृत्य ।
सूयितास्सुमतिना स्वयमस्याः पादपीठनिकटे प्रणिपेतुः ॥ ७८ ॥
मा बिम्बीत मुष्मिनः प्रतियातेत्याकलय्य मृदुलां गिरमस्याः ।
उत्थिता गिरमवादिषुरित्यं ते निरीक्षितपरस्परवङ्त्राः ॥ ७९ ॥
मादृशेषु मलयध्वजदेवो यामघत्त करुणां करुणाब्धिः ।
सा त्वया शतगुणा निहितैव किन्तु किञ्चिद्विदमस्ति निवेद्यम् ॥ ८० ॥
अर्पितात्मसु सदा कुलदासेष्वस्मदादिषु य सत्सु भटेषु ।
स्वामिनी यद्वि विधित्सति यात्रां का यशःक्षतिरितोऽपि कुले नः ॥ ८१ ॥
तत् प्रयातु भवती पुनरम्भामस्तु यैष सुमतिः स्थपतिर्नः ।
त्वत्प्रसादकण्डिकाभवलम्ब्य धोयशानपि समानमयामः ॥ ८२ ॥
ईदृशा भवथ यूयमिमां मां द्रष्टुमेव तु वयं यल्लिताः स्मः ।
कौतुकं तु यद्वि वः सल यातेत्यन्वशात् सद्यसि सा नरपालान् ॥ ८३ ॥
भूषणैः सुमतिऽस्तवितीर्णैर्वाङ्मनैर्बहुविधैश्च नृपालान् ।
सा यथाङ्गमभिमान् बहुमत्य व्यादित्देश कटकवतशय ॥ ८४ ॥
तां वाङ्मेषु गभीरतामथ य तां कालोचितार्थज्ञतां
तां नम्रेषु कृपालुतामपि य तां कीर्त्तौ परे लुब्धताम् ।
सम्पश्यन् प्रमदाद्भुतव्यतिकरस्तब्धस्त्वमात्योऽसङ्कत्
पादोऽस्याः प्रणनाम वत्सलतया प्रायुङ्क्त याच्याशिषः ॥ ८५ ॥
त्वत्सायिव्यभलानतान् क्षितिभुजस्त्वच्छिक्षितैरक्षरै-
स्त्वत्सान्निध्यभलात् किलेदमवदं किञ्चिद्यथोपस्थितम् ।
कर्तव्यं यद्वितोऽपि तत्र सुमते! कामं प्रमाणं भवा-
नित्युक्त्येयमपायकार निम्बिलं सेवाश्रमं मन्त्रिणः ॥ ८६ ॥
एतं मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलाार्णवे अष्टमः सर्गः ।

अथ नवमः सर्गः ।

तां गीतसंवदितमर्दूलवेणुवीणानाद्यामृताधिगमितस्वपना सप्तीभिः ।
वैतालिका एव सुशिक्षिततरवायः प्राबोधयन् मृगदृशः कतिचित् प्रभाते ॥ १ ॥

अम्भ ! त्वदभ्युद्यतो निडलं पुरैव उन्तुं तमः पुनरसावरुणः समुद्यन् ।
सुप्रातमावडति देवि! रथाङ्गनाम्नां साजत्यरक्तयरणायुधबोधितानाम् ॥ २ ॥

आयास्यतो दिनमणोरभिकस्य वार्तां प्राभातिकानिलमुष्णधारायन्ती ।
उद्गण्डपङ्कजतया डिल पम्बिनीयमुद्ग्रीविकां वडति वासकसज्जिडेव ॥ ३ ॥

पत्युस्त्वेषां प्रथमनिर्गलितैर्मयूषैर्ध्वान्तेर्षया मलिनदर्शमनुद्रवद्भिः ।
उभ्याटिता मधुकृतोऽपि किमुत्पलेभ्यः पर्याकुलास्तत एतोऽपि परिभ्रमन्ति ॥ ४ ॥

उंसेषु कञ्चुकिषु षट्परणेषु कुब्जेष्वादेशदारिपु मरुत्सु च सङ्गतेषु ।
उद्गाटयन्त्यधिकृता एव शार्ङ्गपाणोरन्तःपुरं घटितमंशुमतो मयूषाः ॥ ५ ॥

उन्मुद्रिते सति मनागरविन्दकोशे भृङ्गैरुद्रमथमिकाकलितप्रवेशैः ।
आस्कन्धमानमपि सौरभमेकतस्तदादाय यान्त्यपरतो मरुतो यथेच्छम् ॥ ६ ॥

भूदेवमन्त्रितविमुक्तजलाञ्जलिभ्यो निर्गत्य दैत्यजननाय समन्ततोऽपि ।
आसीदतामिव रविं मडसा पवीनां पौरन्दरी हरिदियं परिपिञ्जरासीत् ॥ ७ ॥

अम्भोनिधेस्तपनवाजिभिरुज्जिडानैराधूतकन्धरसटैरसङ्कट्टिकीर्णा ।
सामुद्रविद्रुमलताशकलावलीयं प्राचीमुषे विजयते नतु सान्ध्यरागः ॥ ८ ॥

निर्जित्य विश्वमभिलं मकरध्वजेन निर्गच्छता शिबिरसीमनि दीपितम्य ।
मन्यामडे डुतभुजः प्रथमप्रकाशो मारुत्वते जयति सम्प्रति दिग्विभागे ॥ ९ ॥

जैत्रप्रयाणसमयं त्वयि वक्तुकामः प्रायः प्रबोधसमयं प्रतिपाल्य भानुः ।
उन्मज्जय सागरजलाद्दुष्टयाद्रिशङ्गे लीनः क्वचिन्न डिल दर्शयतेऽधुनापि ॥ १० ॥

आमोदते अत डियत् कमलाकरोऽयमस्मिन्नपि प्रविकसत्यरविन्दकोशे ।
उन्मुद्रय त्वमधुना नयनारविन्दमामोदतामण्विलमम्भ! जगत् त्वयेदम् ॥ ११ ॥

सुप्रातमस्तु मलयध्वजकन्यकायाः मुप्रातमस्तु मधुरापुरवल्लभायाः ।
सुप्रातमस्तु विधुवंशपताडिकायाः सुप्रातमस्तु हरितां जगतां त्रयाणाम् ॥ १२ ॥

धृत्युक्तिभिर्मुग्दृशां प्रतिबोधिता सा निर्वर्त्य नैतिकविधि नृपतेः कुमारी ।
सज्जुकृतं सुमतिना सकलं अलं तत् प्रमथाप्य पार्थिवकुलानुगता प्रतस्थे ॥ १३ ॥

अत्यद्भुतो विजयदुन्दुभिनामन्त्रस्तस्या नृपालकुलकर्णपथावतीर्णः ।
 अस्तम्भयद्यधमदायकृषे जघान निन्ये वशं व्यघटयथ्य यथायथं तान् ॥ १४ ॥
 भेरीरवश्चलति योजनमेव यावत् तावत् ततो दशगुणं चलितः प्रतापः ।
 कीर्तिस्ततो दशगुणं व्यथलत् ततोऽपि येलुस्ततो दशगुणं विमता विदूरे ॥ १५ ॥
 वार्ताडरा द्दिशि द्दिशि प्रछिता छि यावदागत्य मन्त्रिणि न तं तमुदन्तमाङ्गुः ।
 तावत् त अेव धरणीपतयः सधाराः सोपायनाः शरणाभीयुरिमां सवालाः ॥ १६ ॥
 आगच्छतां प्रामतां वदतां प्रियोक्तीरत्रे निधाय विविधानुपडारभेदान् ।
 राज्ञामनुग्रहदुते सुमडान् विलम्बो मार्गेऽभवत्प्रतिपदं मधुरेश्वरायाः ॥ १७ ॥
 राज्यं प्रशासति पुरा मलयध्वजे ये भूमिभुजः कतिपयेऽपरराधुरज्ञाः ।
 तानप्यनन्यशरणान् समुतान् सधारान् सा यक्षुषानुजगुले शरणं प्रपन्नान् ॥ १८ ॥
 सा तत्र तत्र शरणागतराजलोकविश्राणितानि मण्डिभेविभूषणानि ।
 मातुः समक्षमभिलान्युपडारयन्ती कीर्तिं परां वितरति स्म द्दिशां मुभेषु ॥ १९ ॥
 दुर्गाटवीनगरराष्ट्रपदानि तैस्तैस्त्यक्तानि युद्धनिहतैश्च पलायितैश्च ।
 भृत्येषु सा कुलपरम्परयागतेषु न्यासीयकार सचिवानुमतेषु राज्ञी ॥ २० ॥
 नासीरसीमपरिवर्तिभिरेव योषैर्विद्रावितान् विनिहतानपि वा गृहीतान् ।
 सा शृण्वती नरपतीनपि नात्यङ्घ्र्यत् सङ्ग्रामदर्शनकुतूहलिनी कुमारी ॥ २१ ॥
 त्यक्तान् भयात् प्रचलितैः पितृभिः स्वभेरीभाङ्गारनिर्लुठितगर्भपरिव्युत्तांश्च ।
 सा दर्शितान् पथि शनैरेवलोडयन्ती रवे रवे पटे नृपशिखून् पुनरभ्यषिञ्च्यत् ॥ २२ ॥
 राज्यश्रियं प्रणिपतत्सु नरेश्वरेषु रत्नानि उभनिवडानपि भूसुरेषु ।
 कीर्तिं प्रतापमपि सा हरितां मुभेषु राजाधिराजतनया विकिरन्त्ययासीत् ॥ २३ ॥
 सम्भ्रान्तनिष्पतिततत्तदरातिराजशुद्धान्तयौवतजनैः पतिपुत्रभिक्षाम् ।
 सा भिक्षितानुजगुले करुणातरङ्गसम्पातशीतलसमुल्लसितैरपाङ्गैः ॥ २४ ॥
 पाषाणसागरनिमज्जनादिसूक्तिनिस्ताराणाय धृतमानुपविग्रहायाः ।
 भीनो मडान् विरुरुथे विजयध्वजेऽस्या नासीरसीमनि नरेन्द्रकुमारिकायाः ॥ २५ ॥
 बाहुप्रतापविजिताभिररातिराजराज्येन्द्रिराभिरिव राजमुता सप्तीभिः ।
 पर्यावृता पितृपितामहपालितोर्वासीमापरिष्कारणमाप तुषारशैलम् ॥ २६ ॥
 प्रावेयशैलशिभरादवनौ निपत्य भागीरथीं कनकलं परितो वडन्तीम् ।
 दृष्ट्वैव सा स्वयमभूज्जननान्तरीयसोदर्यताप्रणयविद्रवदन्तरङ्गा ॥ २७ ॥

श्रोतांसि तान्नि कबलीकृतद्विज्मुभानि यादांसि तत्र य मडान्ति समुल्लवन्ति ।
 अप्रेक्षितश्रुतयराण्यवितर्कितानि शिन्नापितेव शिरमैक्षत पाण्ड्यकन्या ॥ २८ ॥
 प्रागेव पाण्ड्यतनयायराण्यवितर्कितानि शिन्नापितेव शिरमैक्षत पाण्ड्यकन्या ॥ २८ ॥
 सेनासु तत्र जलमात्रकृतोपयोगा लीलेव सा सरिदवापदवाङ्मुभत्वम् ॥ २९ ॥
 आलक्ष्य ताममरसिन्धुमपारपूरं श्रोतोदशां स्वयमपि प्रतिपद्य सद्यः ।
 अभोनिधिर्न्यविशतेव तटे तदीये सेनानिभेन मलयध्वजकन्यकायाः ॥ ३० ॥
 सेनां पृथक् पृथगिमां विरलं निवेश्य मायापुरीपरिसरे सुमतिः समस्ताम् ।
 आसाद्य पाण्ड्यतनयामिदमाबभाषे गङ्गातरङ्गलतिकालुतदृक्तरङ्गाम् ॥ ३१ ॥
 पश्याम्भ ! कीर्तिमिव ते भुवनं पुनानामेनां दयाभिव तवास्मलितप्रवाडाम् ।
 सूक्तिं तवेव य सुधामधुरां गभीरां भागीरथीं भवजटापटलात् प्रवृत्ताम् ॥ ३२ ॥
 निश्रेणिकेयमपवर्गपदाधिशोढे नौडेयमम्भ ! दुरितार्णवसम्प्रतारे ।
 ओषा सुधा भवाविषज्वलनाभिषङ्गे ज्योत्स्नेयमान्तरतमोभिभवे जनानाम् ॥ ३३ ॥
 भ्रमर्षिशापनिडतान् भसितावशेषानेषा दिवं सगरराजसुताननैषीत् ।
 ओषा य कर्मधरणीघटनानपेक्षा श्रोतस्त्रयेण भुवनत्रितयं पुनीते ॥ ३४ ॥
 कर्माणि पश्यत उरेरिति घोषयन्ति यत् सेतुबन्धनमुभानि गिरः पुराण्यः ।
 सोऽप्यर्णवो ननु रसातलमाविशन्त्याः पार्श्वाम्बुलेशपरिवर्त्तनपूरितोऽस्याः ॥ ३५ ॥
 नीडारभूधराशिलावलयाभिघातनिर्गच्छदृच्छजलशीकरनिर्विशेषैः ।
 अभ्वावधेहि कनकध्वजमात्रलक्ष्यैरेतां वृतां दिविषदाम्भितो विमानैः ॥ ३६ ॥
 आस्तामदृष्टमदसीयमिडानुभाव्यं दृष्टं य किं क्वयन दृष्टमथ श्रुतं वा ।
 या यादृशीयमथ यासि य यादृशी त्वं ते द्वे युवां परामिड व्यतिसंविदाथे ॥ ३७ ॥
 अेतावती जननि! भारतवर्षभूमिरेषैव ते कुलपरम्परयागता भूः ।
 स्नानेन पावनजलामपि पावायत्वा भूयोऽप्यभू प्रतिनिवर्तितुमौचित्यी वः ॥ ३८ ॥
 धत्यालपन्तमियमाड तमेवमेतन्मन्दाकिनीं प्रति यथात्य मडाभते! त्वम् ।
 लब्धस्थिरीकरणमात्रभवं यशस्तु सञ्चिन्त्यमानमयशःपरिडार अेव ॥ ३९ ॥
 अेनां विगाड्य तदशेषतमोपलन्त्रीमेतद्भलेन सुरसिद्धनिषेवितानि ।
 वर्षाणि तावदितराण्यपि साधयेयं सेनाभिडैव विनिवेश्य भवत्सडाया ॥ ४० ॥
 त्वत्यादसेवनकृतां त्रिदिवे करस्थे का नाम भूमिवलयाकमणोऽपि शङ्का ।

साख्याय डिं तव यमूरनुयायिनीयं त्याज्या तु नेति समयोचितमाड सेनाम् ॥ ४१ ॥
अम्भा तथेति गिरमभ्युपगम्यं तस्य सन्नद्धयतामिति य सा पृतनां नियुज्य ।
सस्तौ भवाङ्गपरिरम्भङ्गताथमम्भस्त्रैःस्रोतसं डिल पुनश्च कृतार्थयन्ती ॥ ४२ ॥
यद् ब्रह्मशोडभिभवन् सलिलात्मना प्राग् यश्चाथ शन्तनुभुवां सलिलापवेषः ।
अंछो निरन्वयमभुज्यत तत् समस्तं तस्यास्त्रिलोकजननीयरणार्पणेन ॥ ४३ ॥
सा संवृता नृपसुता परितः सप्तीभिः स्नानाय गाङ्गसलिले कलितावतारा ।
स्नान्तीभिरत्र सुरपन्नगकन्यकाभिः संयुज्य मज्जनकुतूहलिनी विजृहे ॥ ४४ ॥
सभ्यो नृपालदुहितुर्विदृतिच्छलेन नेत्रे पिधाय बधिराः इशिराजकन्याः ।
स्मेराननासु परितः सुरसुन्दरीषु स्वैरे किलापजडसुः श्रवणव्यपायात् ॥ ४५ ॥
संसारसिन्धुतरणितरणिं विनैव सा दूरमप्लवत तत्र समं सप्तीभिः ।
प्रागार्जितं वितरणित्वकृतं यशो यत् तेनाधुना द्विगुणितं तदभूदमुष्याः ॥ ४६ ॥
उद्दामनिश्चितसौरभसारलोभाद्गन्मज्जनावसरमेव चिरं प्रतीक्ष्य ।
तं देशमप्रजडती भ्रमरावलीव स्नान्त्या बलिर्विरुरुये कबरी श्वथास्थाः ॥ ४७ ॥
सा नन्दनोपवनयन्दनमङ्गरागमालिम्पती समुपदर्शितमप्सरसिभिः ।
सस्तौ यदा सुरसरित्तालले तदैव यडे सुरद्रुमसमाडरणवसायम् ॥ ४८ ॥
धत्वं विदृष्य सलिले सुचिरं सप्तीभिरुन्मज्ज्य नेत्तिकविधेरनु पाण्ड्यकन्या ।
तां सेतुना प्रथमतः सरितं ततार नौकासडस्रनिभिडाकलितेन राज्ञी ॥ ४९ ॥
अनादपादपि यमूरधिगङ्गामस्या मेने कम्पतिशयं न तु तावता सा ।
राज्जुवबान्धवस्थे वसतो जनस्य को नाम दीपसमवायकृतः प्रकाशः ॥ ५० ॥
आदाय पुष्करमुषैरमितो विकीर्य यावत् डिल व्यधितमम्बु सुरस्रवन्त्याः ।
तावत् ततो द्विगुणमभ्यभिवर्षति स्म दानोदकैर्द्विपिगाणः परितः स्तुतोस्थात् ॥ ५१ ॥
मातङ्गपुङ्गवतुरङ्गशताङ्गयोधपाणिन्धमे धरणिसेतुपथे यरन्ती ।
नक्तन्दिवैस्त्रिभिरशिश्रयदभ्रसिन्धोः पारं परं निरवशेषमनीडिना सा ॥ ५२ ॥
सा सन्नपात्य सकलामपि वाडिनीं तामाज्ञां वित्तीयं य गिरेरधिरोल्लाप्य ।
आणीजनाकलितसारथिकर्मसुस्थं कर्णारथं कमपि तु स्वयमारुरोड ॥ ५३ ॥
तां वाडिनीं सुमडतीमपदिश्य तस्या गङ्गैव तं गिरिवरं पुनरारुरोड ।
प्रस्थानसम्भ्रमवशादनिवेदितं प्राग्वक्तव्यशेषमिव डिञ्चन वक्तुमाशे ॥ ५४ ॥

नीडारशैलशिभरेषु समुत्पतन्तो निम्नोन्नतानि क्रियद्यवियारयन्तः ।
 जग्मूः शताङ्गयुगसंयमितास्तुरङ्गा देव्याः सुभं नयनरश्मिभिरुद्गृहीताः ॥ ५५ ॥
 प्रस्निग्धकाशकुशकाननमेदुराणि भागीरथीसविलपातपवित्रितानि ।
 स्थानानि संयमवतामतिसुन्दराणि सव्यानि सा विदधती शनकैरयासीत् ॥ ५६ ॥
 रत्नानि तत्र वणिजो भिषजोऽग्रहीपुर्दिव्यापधीर्गजवरानपि राजकीयाः ।
 अस्मादृशाः क्षितिसुराः पुनराडरन्त भागीरथीतटरुडाणि कुशाङ्कुराणि ॥ ५७ ॥
 आमुक्तकञ्चुकमधिजयशरासकाऽऽमुन्नद्धकुन्तलनियन्त्रितवन्यपुष्पम् ।
 सेनारजोभसृष्टिताणकसुन्दरं तत् तत्त्वं परं वनचरैरपि तत्र दृष्टम् ॥ ५८ ॥
 दुर्लङ्घतत्पथविलङ्घनकौतुकिन्याः कोलाहलेन मडता परितो ध्वजिन्याः ।
 यद्यद्विभिद्य पतितं शिभरं छिमाद्रेस्तत्त्रवेन यशसा समपूरि तस्याः ॥ ५९ ॥
 नासीरसङ्गतभटोद्भटसिंहादविद्रावितान् गिरिगुडाशयितान् मृगेन्द्रान् ।
 वन्यद्विपाः समभिदुद्रुवुरात्मवैरनिर्यातनावसरलाभनितान्तदृष्टाः ॥ ६० ॥
 माध्वीकमिश्रनवैरावसक्तुभक्तैः कस्तूरिकाडरिणामांसकृतोपदंशैः ।
 आतिथ्यमापुरुयितं शबरालयेषु सेनाभटाश्चमरवालाधिवीज्यमानाः ॥ ६१ ॥
 पारीन्द्रनिर्दलितकुञ्जरकुम्भमुक्तमुक्ताङ्गलग्रथितडारकृतोपडाराः ।
 स्थानानि तत्र विविधान्युपदर्शयन्तो देवीमसेविषत उमवताः किराताः ॥ ६२ ॥
 अत्रैव नः कुलपतिं धनुषा जघान मर्त्यः स कश्चिदिति वृद्धजना वदन्ति ।
 दूरे सुवर्णकंदलीवनमेतदम्भ ! ज्ञर्णाः कपिर्वसति यत्र चिराय कोऽपि ॥ ६३ ॥
 नायक्षते न निमिषन्ति न निश्चसन्ति वल्मीकतः प्रसृमरा वपुषा तु मर्त्याः ।
 सन्ति द्रुमा षड शतं दलपुष्पहीनाश्छित्वा नयाम यदि देवि ! दिदृक्षसे तान् ॥ ६४ ॥
 अस्त्यम्बिकेति ननु गोत्रपितामही नः कोदएऽदएऽङ्कुशला गतभाव्यमिडा ।
 कान्त्या गिरा करुणया य भुजोभ्राणा य दृग्भ्यां शपेमहि मलेश्चरि ! सैव नस्त्वम् ॥
 बाहुस्त्वयावममृशे प्रथमं पुरो नस्तद्बाहुसारविजितो भविता पतिस्ते ।
 सत्यानि विद्धि शबरीजनभाषितानि जत्वम्भ ! चिन्तय न जनपदानिवास्मान् ॥
 इत्थं सदारशबरोक्तिकृतस्मितासु राज्ञी सप्तीषु कृतनर्भवयोविलासा ।
 मा जातु भ्रष्टयत मानुषपादपानित्याज्ञाप्य तानति यथौ शनकैर्हिमाद्रिम् ॥ ६७ ॥
 शार्दूलसिंहाशरभद्विरदाश्चभल्लवाडद्विषद्वृकवराडपराडतेषु ।
 शङ्गेषु मार्गरेडितेष्वपि सा छिमाद्रेः सेना जगाम सुरसिन्धुमनुद्रवन्ती ॥ ६८ ॥

धत्थं डिमाद्रिशिभरादवतीर्य मन्द् वर्षेऽथ डिम्पुरुषनामनि सा विशन्ती ।

नोदन्ययोपससृजे न बुभुक्षया वा नाध्वश्रमेण पुतना न य धर्मतोयैः ॥ ६८ ॥

अज्ञातमेधजलमश्रुतसस्यभेदमर्थोपसङ्ग्रहणानकथानभिज्ञाम् ।

देशं समीक्ष्य सुमति धृतविस्मयोऽपि कामं बभूव स करग्रहणे निराशः ॥ ७० ॥

स्वस्थानि भौमसलिलानि सुधाधिकानि सौरव्यवन्ति य इवानि मडीरुहाणाम् ॥

दृष्ट्वैव तृमिभरितेषु यमूयरेषु कौतूहलेन जगृहुः कतिचित्तु तानि ॥ ७१ ॥

सन्त्यद्भुता द्रुमलता मृगपक्षिभेदाः सन्ति स्त्रियोऽपि सुरयौवतनिर्विशेषाः ।

डिन्तु क्षिति विमलसत्त्वमर्थो गतास्ता न क्वापि लोभमलभन्त यमूयरास्ते ॥ ७२ ॥

धन्यान् जटापटलनीऽसुभप्रसुमनानाविडङ्गकुलनादविनीतभेदान् ।

अध्यात्मयोगनिरताननुगृह्णीती सा मन्द् जगाम जननी जगतां त्रयाणाम् ॥ ७३ ॥

कालाद् बडोर्मुनिकुलेन कथञ्चिदन्तीवारशूकवदलक्ष्यत केवलं यत् ।

तद् दृश्यते स्म तरुणारुणकोटिदीपं कान्तामयं कवितकार्मुकमात्मतत्त्वम् ॥ ७४ ॥

उच्यवचैः शमधनाः पुतनाथराणां कोलाडलैः श्रुतिगणैरिव बोध्यमानाः ।

कन्द् इलं सलिलमभ्युपजङ्घिरे यत् तत् सम्प्रगृह्य बुभुजे स्वयमम्बिका सा ॥ ७५ ॥

सा तद्यतीत्य समुपत्य य डेमकूटं तेनाध्वना य डरिवर्षमनुप्रपन्ना ।

तस्योत्तरं निषधभूधरमारुरोड प्राक्पश्चिमावर्ततर्ङ्गकृताभिषेकम् ॥ ७६ ॥

तस्मिन् गिरौ प्रयतिता पथि पश्चिमे सा मेरुं प्रदक्षिणतया परिवेष्टयन्ती ।

वासं डिटेः इतुमयस्य डि डेतुमालं वर्षं निनाय बलमुच्छ्रितडेतुमालम् ॥ ७७ ॥

भक्त्या प्रणम्य भगवन्तमभिष्टुता सा विज्ञेन तेन वसुधाभरणश्रमाणाम् ।

तद्दर्शितेन य पथा समवाप नीलं शैलं निजेन यशसा विशदं समन्तात् ॥ ७८ ॥

सा रम्यकं समतिलङ्घ्य डिरणमयं य श्रेतं य शङ्ङुगिणामतीत्य मडीधरौ द्वौ ।

प्राप्तोत्तरानथ कुङ्कुन् प्रयता ववन्दे पाण्ड्यात्मजा भगवतः प्रथमावतारम् ॥ ७९ ॥

ये नोदडारिषत वन्दिगणाः स्वकीया जैत्रध्वजो जयति यश्च निजे शताङ्गे ।

तेनादृता तद्गुपदर्शितमालुलोडे सा तत्र वारिनिधिमुत्तरमुत्तरङ्गम् ॥ ८० ॥

प्रागवे ये इतपदा यशसां प्रपञ्चाः स्वोपार्जिताः पितृपितामडसम्भृताश्च ।

स्वं द्रष्टुमभ्युपगतानिव तानशेषान् सा तत्र तत्र समवैक्षत डेनकूटान् ॥ ८१ ॥

पश्चात् समुद्यति रवौ कुरुषूत्तरेषु प्रागेव दक्षिणामिमं विदती पयोधिम् ।
 उन्मज्जतात्र तिमिना नलसेतुनेव निस्संशयं व्यवजडार वरुधिनी सा ॥ ८२ ॥
 अब्युद्यतैस्त्रिभुवनाकमणेश्चयेव प्राप्तेः प्रतीरमपि वारिनिघेस्तरङ्गैः ।
 विल्ये समुल्लसदसङ्ख्यतुरङ्गमस्या वीक्ष्य ह्रियेव विपुलं बलमन्तिकस्थम् ॥ ८३ ॥
 अम्भोधरेषु सलिलग्राहणावतीर्णप्वारात् प्रतिद्विपरुषा यलितान् निहन्तुम् ।
 आघोराणां जगुडुरङ्कुशसम्प्रहारैः सेनागजान् धुरि नरेन्द्रकुमारिकायाः ॥ ८४ ॥
 तस्मिन् दिशां विजयकर्मणि धाविता ये ये याडवेष्वभिमुषं निहताः स्वयोधैः ।
 तानएवि य तटसीम्नि य तत्र राज्ञो लब्धास्यदान् युगपदक्षत पाएज्यकन्या ॥ ८५ ॥
 पार्शानैः शमधनैः पनसाम्रजम्भूलक्षाशनैरपि य ज्ञानपदैर्वृतेषु ।
 वर्षेषु तेष्वनधिगत्य करं यरन्ती देवी यकाङ्क्ष जलधेरुपदां ग्राहीतुम् ॥ ८६ ॥
 यावत् परामृशति सा न करेण मौर्वी यावद् दधाति य निषङ्गमुपे न दृष्टिम् ।
 तावत् प्रगृह्य विविधानुपहारभेदांस्तामर्णवः शरणमेत्य वयो बभाषे ॥ ८७ ॥
 मुक्तापगा विशति दक्षिणामम्बुराशिं जम्बूनदी विशति पूर्वमडं तु रिक्तः ।
 वेदान् विद्येतुमुपशोधितगर्भसारः साक्ष्यत्र मे स भगवान् ननु मत्स्यराजः ॥ ८८ ॥
 त्वबाहुसारविजितैर्जठरं गतैर्मे भूपालकैरवगता ह्यसि भूयसा त्वम् ।
 सत्यप्रियासि शरणागतवत्सलासीत्यानीतमेतद्वियमम्भ ! शिराभिगुप्तम् ॥ ८९ ॥
 मैनाकभूधरयरास्त एमे गजेंद्रा द्वीपे गभस्तिमति रत्नगणोऽयमासीत् ।
 शङ्भा एमे जननि! पश्चिमसिन्धुनीता येषां प्रकामवमः स हि पाञ्चजन्यः ॥ ९० ॥
 शङ्खधेरुपडुताः कमठाश्च मत्स्याः पडवा एमे गुडरसाः परिशोषिता वा ।
 डैयङ्गवीनमकरा इति सम्प्रतीता अते पुनर्जननि! योषितका धृताब्धेः ॥ ९१ ॥
 अेषा जरापलितरोगविषादहन्त्री द्रिव्या सुरोदधिदृता मदिरा सुगन्धिः ।
 दध्यर्वाद्युपडुतं नवनीतमेतन्नाद्यापि वेद तद्विदं नवनीतयोरः ॥ ९२ ॥
 क्षीराब्धिनोपदद्विरे तुरगा गजश्च क्षीराशिनः सुविमलानवधारयेमान् ।
 अकं तु तच्छकलमैन्दवमास्त दत्तं प्रागेव तद् भगवते प्रमथाधिपाय ॥ ९३ ॥
 सन्ति स्त्रियः कतिचिदत्र सप्तीरिमास्ते सम्पश्यता न तु मया समुपाहृतास्ताः ।
 त्वं कामधेनुरसि कल्पलतासि य त्वं नाडारि तद्वितयमम्भ! विडम्बनेति ॥ ९४ ॥
 ताम्नापगासलिलपानसुनिर्वृतानां किं कार्यमस्ति सुधया मधुरोदतो वा ।
 मातस्तथायुपडुता मणिराशयोऽमी त्वच्छासनश्रमविनोदपदे नतेन ॥ ९५ ॥

सामुद्रदिव्यमणिजातिषु कौस्तुभश्च चिन्तामणिश्च भुवने विदिते मणी द्वे ।
 अन्यादृशी जननि! डारलतेयमेनां वैवाङ्किडोत्सवविधौ वल मद्भिभूत्य ॥ ९६ ॥
 धत्थं निवेधे निडितानुपडारभेडान् डारं वितीर्य य डरे विनतं पुरस्तात् ।
 उत्थाप्य सा सुमतिना पतिमापगानामम्भा जगाड वयनैरभृतावसिक्तैः ॥ ९७ ॥
 सभ्याः श्रियो मम यतो जनकोऽसि तावत् तद्धर्मतोऽसि जनको मम य त्वमेव ।
 दत्तं त्वया डरणमेतदिति भ्रुवाणा सा तं पुपोष नयनाञ्चलयन्दिङ्गकाभिः ॥ ९८ ॥
 सा तं विसृज्य समुपेत्य य पूर्ववर्षं भद्राश्चमत्र य नदीमतिलडुधय सीताम् ।
 तत्तीरसीमनि तपो विपुलं यरन्तमश्चाननं पुरुषमाधमसौ ववन्दे ॥ ९९ ॥
 सा य स्वदर्शनकृतार्थतपःप्रबन्धादश्चाननाद् भगवतो वरमातिथेयात् ।
 आसेदुषी विजयमप्रतिघातमत्रे जम्बूनदीप्रभवमापदिलावृतस्थम् ॥ १०० ॥
 यान्युत्तरेषु कुरुषु प्रभवन्ति यानि जम्बूनदीपयसि यानि सुमेरुमूले ।
 स्वर्णानि तानि सुमतिः पृथगानिनाय वर्णोत्तराण्यननुभूततया न लोभात् ॥ १०१ ॥
 जम्बूनदीपयसि सर्वसुवर्णभूते सेनाभटा अनवधारितवर्णभेदाः ।
 शैवालङ्केनकमलोत्पलशङ्खभृङ्गुगडंसान् पृथग् जगृडुराकृतिमात्रभेदात् ॥ १०२ ॥
 पङ्कानि डेयिदपरे सिकताः परे तु पद्मोत्पलानि डतिथित् भ्रमरीभरावान् ।
 मण्डूककूर्ममकरानितरे तु तत्र डेमाशया जगृडिरे पृतनासु योधाः ॥ १०३ ॥
 प्रतिकरिपरिशङ्कितद्राडिनीगन्धन्तावल-
 प्रतिडतिशिथिलक्षरज्जम्बुसम्भूतभूरिद्रवा ।
 सरिदियमभितोऽपि सम्भवावयन्ती वनं तीरयो-
 रकृत कृतनिवेशमस्मिन् अलं डैममेवाभिलम् ॥ १०४ ॥
 धति मडाडविधीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे नवमः सर्गः ।

अथ दशमः सर्गः ।

दिक्यतीनथ विजेतुमुत्सुका देवशैलशिभराग्रवर्तिनः ।
 उत्वपात सड सैनिकैर्दिवं स्थन्दनेन मडता तटातडा ॥ १ ॥
 सज्जसिन्धुरतरङ्गसङ्कुला सा द्रिवि प्रचलिता पताडिनी ।
 आववार सडसामरावतीमप्रतर्कितनिरोधविह्वलाम् ॥ २ ॥

सत्यथोत्पत्तनजातकौतुकस्तब्धमुक्ततुरगा शनैः शनैः ।
यावदाप न द्विवं तटातका तावदत्र ववृते मडान् रणः ॥ ३ ॥
तद्भटाश्विरनिरुद्धदोर्मदाः सम्प्रहारविभुषेषु राजभु ।
तं मडाडवमुपस्थितं सुरैर्भागधेयङ्गलमित्यमंसत ॥ ४ ॥
नित्यमुन्मुभयराण् सुरद्विपान् सायकैरिव निपात्य शायितान् ।
कीटपेषमपिषन् ससादिनः पद्भिरेव करिणो मदीधुताः ॥ ५ ॥
यत्तदाडवभुवि प्रवर्तितं लोडितं निपतितं क्षमातले ।
अग्रतः सुरगिरेरिलावृते लोडितोदमिति तश्चूतं सरः ॥ ६ ॥
द्विगजये भुवि उता रणेषु ये धोयराः समभवन्नरोधिनः ।
ते निपेतुरुपजातमन्यवस्तेजसीव शलभाश्चमूमुषे ॥ ७ ॥
अभ्युपेयुरधरेधुरेव यान् सम्प्रसाधे बहुधा जयाय ये ।
सम्प्रजडुरपरेधुराडवे सैनिकाः सुमनसस्त येव तान् ॥ ८ ॥
भर्त्सिता द्विवियराश्चभूयरैस्त्वङ्गुतेन युधि डुङ्गुतेन य ।
देवमानवदशाविपर्ययं वीक्ष्य वीक्ष्य वितथं निशश्चसुः ॥ ९ ॥
स्वे बले परबले य ये उतास्तान् द्रयानपि समेत्य देवताम् ।
तक्षणात् पुनरुपस्थितान् रणे वीक्ष्य विस्मयमवाप सा यभूः ॥ १० ॥
तान् निरीक्ष्य समशीर्षिकान् रणे सैनिकेषु कतिचिन्मडारथाः ।
सम्प्रबोध्य मलयध्वजात्मजा सन्निपेतुरनपेक्षितासवः ॥ ११ ॥
भूसुरस्वमुपभुज्य केवलं ते डि पुष्टवपुषो द्विवौकसः ।
तन्मुषे शिथिलतां जगाडिरे सेतवः पयसि सैकता षव ॥ १२ ॥
यावदस्त्रमभिमन्त्रितं सुरैः सन्निकर्षति न तान् मडारथान् ।
तावदेव सड तैः पलायितैस्तत्तदस्त्रमपि धावितं पुरः ॥ १३ ॥
उच्यमानममृतान्धसां बलं वीक्ष्य केऽपि युधि मानवामराः ।
पूर्वबान्धवदशोपदर्शिनस्तेषु सान्त्वययनानि यङ्किरे ॥ १४ ॥
तां पलायनपरामितस्ततो दुर्गडां द्विविषदामनीडिनीम् ।
सङ्गडीतुमपटुः शतकतुः सम्मुषीनमयलत् स्वयं पुरः ॥ १५ ॥
तं निरीक्ष्य शतमन्युमग्रतस्तन्मुषे यलितमम्बिकारथम् ।
स्तम्भयन् प्राणतिभिश्च सान्त्वयनैः सञ्चयाल सुमतिः स्वयं पुरः ॥ १६ ॥

तां विडाय शतमन्युतां निजं संश्रितं युधि सडस्रमन्युताम् ।
 शकभेक्ष्य सुमतीं जयाशिषश्चेतसा प्रयुयुञ्जे तटातका ॥ १७ ॥
 ये शरा नमुञ्चिजम्भभेदिनो ये य वृत्रवलघातिनो हरेः ।
 ते डिवार्षपथ एव दारिताः सायकैः सुमतिचापनिस्सृतैः ॥ १८ ॥
 आदृष्टे जयति मीनलोचनेत्येकमेव मनुमीरयत्रयम् ।
 यश्छरानजनि तेन निष्कूलं दिव्यमस्त्रमपिलं दिवस्पतेः ॥ १९ ॥
 मार्गणाः कतिपये मरुत्वतस्तस्य नर्मसु पतन्ति वा नवा ।
 मर्मसु प्रविविशुस्तदाशुगाः सर्व एव तु मघोनि दृज्मये ॥ २० ॥
 अक्षिभिः शरचितैः पुरःस्थितैरक्षतैस्तु यरमाङ्गवर्तिभिः ।
 निष्कूलैः शतमभे तु निष्क्रिये सन्दधे न सुमतिः शिलीमुष्मान् ॥ २१ ॥
 तं निरीक्ष्य समयं यमूयराश्वोरडूणायवनाद्यो भटाः ।
 भूषणैर्मणिमयैः समं हरेरायुधं कुलिशमध्यपाडरन् ॥ २२ ॥
 स्थापितो भुवनमातुरग्रतः स प्रसज्य पृतनाग्रयारिभिः ।
 लज्जया शररुजा भयेन य स्तम्भवद्भलभिदास्त केवलम् ॥ २३ ॥
 सम्प्रणम्य सुमतिस्तटातकां धारयञ्छिरसि तत्पदं चिरात् ।
 लालितो भडुविधाभिरुक्तिभिस्तं य तथ्यराणयोर्न्यपातयत् ॥ २४ ॥
 वीक्षितः स करुणार्द्रया दृशा वासवश्चरणयोर्नतस्तया ।
 स्वस्थतामुपगतो यथापुरं प्राड तां सुमतिनानुमोदितः ॥ २५ ॥
 पश्य देवि ! पदमेतदामरं पाल्यते स्म मलयध्वजेन यत् ।
 अब्युपेत्य शतशः सलायतामाडवेषु दनुजान् निगृह्णता ॥ २६ ॥
 स्वर्गवीयमयमप्सरोगणः पञ्च देवि ! सुरपादपा षमे ।
 ओष सागरभवो मणिर्मडानेष यूथपतिरेष सैन्धवः ॥ २७ ॥
 त्वं गृडाण वितरानुयायितां मां नियोजय यथापुरं तु वा ।
 त्वं प्रमाणममरश्रिया समं द्यौरियं तव पदे निवेदिता ॥ २८ ॥
 आगतां नरयमूमतर्कितां तावकीति कथमप्यजनता ।
 प्रत्यवस्थितमिव क्षणं ङि यत् तत् क्षमस्व शरणागते मयि ॥ २९ ॥
 एत्थमुक्तवति पाकशासने सा जगाद शरणागतप्रिया ।

क्षान्तमेव निभिलं मयाधुना शान्तयेतसि पुरन्दर! त्वयि ॥ ३० ॥

स्वीकृतं तदभिलं त्वयार्पितं स्वीकृतं पुनरिदं मया तव ।

ओक एव गतशङ्कमिन्द्रतां वर्त्तय त्वमिह वासरे विधेः ॥ ३१ ॥

सुन्दरेशमभिषेक्तुमर्थितुं स्वर्गवीं सुरतङ्गंश्च डेवलम् ।

मामनु प्रछिणु वासवेति सा तं विसृज्य यलिता ततः पुरः ॥ ३२ ॥

आनकध्वनिभिरश्लेषितैः क्ष्वेलितैर्द्विरदभृडितैरपि ।

प्रज्वलन्नपि शशाम पावकः पाण्ड्यराजदुडितुर्विनिर्गमे ॥ ३३ ॥

मा विधेहि सुमतेऽभिषेणं रुन्धि रुन्धि यलितां पताकिनीम् ।

मामको हि जनको हुताश इत्यादिदेश मलयध्वजाम् ॥ ३४ ॥

यावदित्थमनुशास्ति सा यमू तावदेव तनयादिदृक्षया ।

मङ्गलान्युपलरन्नुपायनान्याजगाम धुरि उव्यवाहनः ॥ ३५ ॥

सावरुण्य सडसा शताङ्गतः सम्प्राण्य मुद्विता हुताशनम् ।

प्रार्थिता मुडुरनेन तानि य प्राभृतानि विविधान्युपाददे ॥ ३६ ॥

जम्बुसिन्धुतटसम्भवा निशा नीलशैलशिभराहुता मषी ।

अम्भराणि मणयश्च भास्वराः स्वाडया पृथगथोपजङ्घिरे ॥ ३७ ॥

पाणिपीडनमडोत्सवे तव प्रार्थये सपदि साक्षितामिति ।

ईरिते हुतवडेन सस्मिता तं विसृज्य यलति स्म सा पुरः ॥ ३८ ॥

मा कदापि मधुरापुत्रीशुभां दृक्पथेषु पततेति भोधिताः ।

नित्यमेव समवर्तिना भटास्तां निरीक्ष्य पृतनां प्रदुद्रुवुः ॥ ३९ ॥

तारिताः सुमतिनाग्रगामिना तत्रतत्र निरयस्थिता जनाः ।

मातुरेषु मडिमा यदीदृशी भक्तदृष्टिपथपातिनां गतिः ॥ ४० ॥

संवृतं मुसलपाशपाणिभिः सर्वतो भटगणैर्गदिरपि ।

पश्यति स्म पथि दूरतः स्थितं प्राञ्जलिं रविसुतं तटातका ॥ ४१ ॥

सोऽभिगम्य सुमतेरनुज्ञया तां प्रणम्य पदयोः समुत्थितः ।

स्वां गदामुपलरन्नविप्लुतां प्रश्रितो वचनमेतदाददे ॥ ४२ ॥

भारत क्षितितले भवद्भ्रशे सन्ति दृष्टतृतो न जन्तवः ।

प्राडिस्थताश्च नरकेषु तारिताः प्राप्स्येवमिह विश्रमो मया ॥ ४३ ॥

निष्क्रियोऽस्मि किमिह स्थितेन मे सञ्चरामि सबलश्चमूमुषे ।
ये भवन्ति पश्चिन्धिनोऽत्र ते तेषु देवि विनियुङ्क्ष्व मामिति ॥ ४४ ॥
संयुगेष्वभिमुषा न सन्ति नः सन्ति येदतिथयो द्विवस्तु ते ।
सर्वथैव तव विश्रमोऽर्हं धत्याह तं सुमतिराहितस्मितः ॥ ४५ ॥
सा निवर्त्य समवर्तिनं ततः सञ्चयात् पुरतः शनैः शनैः ।
आययौ निरृतिराऽतोपदस्तावदेव सबलः सभान्धवः ॥ ४६ ॥
अध पुण्यजनता मभागतेत्यालपन्तमिममानतं पदे ।
सा विसृज्य सलिलाधिपोन्मुषी सञ्चयात् मलयध्वजात्मजा ॥ ४७ ॥
उल्ललत्तिमितिभिर्गुगिलोद्भटं ग्राहकच्छपकुलीरसङ्कुलम् ।
वाङ्मिनी वरुणसैन्यमग्रतः पश्यति स्म सुमतेः पुरस्सारी ॥ ४८ ॥
शस्त्रजालमपविध्य सर्वतो वागुराश्च भडिशानि च स्वयम् ।
सम्प्रगृह्य मृगयाकुतूहलात् सन्ननाह पृतना शिराय सा ॥ ४९ ॥
शङ्खविद्रुमसरोजमौक्तिकप्रायमायमुपलारमण्डलम् ।
आडरन् पुनरपां पतिः क्षणादाजगाम शरणं तटातकाम् ॥ ५० ॥
वारुणीं पलितरोगाहारिणीमद्भुतामगुडपिष्टशीथुजाम् ।
वाञ्छिन्वा उरितानपां पतिः सन्निधाप्य निपपात पादयोः ॥ ५१ ॥
प्राभृतं तदभिलं प्रयेतसः सा निरीक्ष्य सदयेन येतसा ।
तं विसृज्य विनतं तटातका गन्धवाहनगरोन्मुषी ययौ ॥ ५२ ॥
मारुतैर्मलयजेन्दुगन्धिभिर्मन्दमन्दमुपदर्शितात्मभिः ।
स्वर्धुनीसलिलपातशीतलैः सेव्यते स्म यतुरं वरुणिनी ॥ ५३ ॥
दक्षिणात्यमनिलं पुरस्सरं ते विधाय मरुतोऽपरे पुनः ।
पारिजातकुसुमोपहारिणास्तां सुमत्यनुमताः सिषेविरे ॥ ५४ ॥
तान् प्रदृश्य पवनान् पृथक् पृथक् व्याजहार सशिवो नृपात्मजाम् ।
अेष जानपद अेव देवि नो मारुतो मलयशैलमाश्रितः ॥ ५५ ॥
पश्य यङ्कपवनानिमान् पुरः सन्ततोर्ध्वगतिवाद्देशिकान् ।
आरसातलमभीभिरुद्भ्रमत्यर्णवस्तिमितिभिर्गुगिलाकुलः ॥ ५६ ॥
आडरन्ति तरुवन्मडागिरीनर्णवान् पृषतवत् किरन्ति च ।
आविरिञ्चिभवनादनर्णवान् पश्य तान् प्रलयमारुतानितः ॥ ५७ ॥

पश्चिमान् द्रुमलताप्रभञ्जनानौत्तरान् धनतुपाखण्डिणः ।
 प्राग्भवान् प्रियक्यातकप्रियान् यानवैषि त षमे समीरणाः ॥ ५८ ॥
 भूतले कबलयन्ति पन्नगा व्योम्नि भाखण्डने नियुञ्जते ।
 तावके तु विषये तटातके! सञ्चरन्ति सुम्भिः समीरणाः ॥ ५९ ॥
 दर्शिताः सुमतिनत्थमादृताः प्रेषिताश्च सद्यं तथानिलाः ।
 स्वस्वयेष्टितकृतः कुतूहलात् स्वां पुरीं प्रति ययुस्तदग्रतः ॥ ६० ॥
 प्रस्थिता धनपतेर्जिगीषया पाण्ड्यराजतनया ततः शनैः ।
 प्राङ् ततोऽपि स पथि व्यवस्थितः प्राभृतैः कनकरत्नराशिभिः ॥ ६१ ॥
 तं निपत्य पदयोः समुत्थितं यक्षकिम्पुरुषराक्षसेश्वरम् ।
 अन्यकम्पत दृशा द्यार्द्रया प्रश्रयेण कथयन्तमन्तिके ॥ ६२ ॥
 अम्ब कश्चिदलमेव मे जये नैगमेषु मधुरानिवासिषु ।
 भक्त एत्युपनतं प्रतीच्छ मां पश्य डिञ्चिद्विदमाहृतं पुरः ॥ ६३ ॥
 शङ्खपद्ममकरादयस्त्वमी मातरष्ट निधयो मयाहृताः ।
 उत्तमस्तु स वरस्त्वयाग्रतो लभ्यते यल पदानि कानिश्चित् ॥ ६४ ॥
 एत्युदीरितगिरं विसृज्य तं प्रस्थिता प्रमथनाथसन्निधिम् ।
 तावतीमविगणाय्य वाङ्मिनीं सन्ननाड समराय सा स्वयम् ॥ ६५ ॥
 यन्द्रशेखरपुरीसमीपतः सा निविश्य सकला पताङ्गिनी ।
 सिंहानामनिष्ट भृङ्गितं भृङ्गितानकनिनादलेषितैः ॥ ६६ ॥
 नादमेनमवकार्य युक्कुघे नन्दिना पुरभिदा तु प्रिप्रिये ।
 नापरोऽस्ति यतुगे मडेश्वरान्नादतत्त्वमवबुध्य नन्दिनुम् ॥ ६७ ॥
 संवृतः प्रमथसेनया स्वया सन्निकर्षमुपसृत्य शूलिनः ।
 व्याडरन्नरयमूसमागमात् प्रज्वलन्निव शिलादनन्दनः ॥ ६८ ॥
 गर्भदासकुलदासतां गता ये हि पाण्ड्यविषये नृपास्त्वयि ।
 तेषु वेत्सि कुलशेखरं नृपं तत्सुतं य मलयध्वजं ततः ॥ ६९ ॥
 तस्य नाम दृढिता तटातका डिञ्चिदुच्यलितशैशवा सती ।
 सन्निपात्य तृणपूलवयम्भू मानुषीमित एतोऽभिवर्तते ॥ ७० ॥
 सा मनुष्यवशेषु केषुश्चित् तादृशेषु विबुधाधमेष्वपि ।

सम्प्रदर्शितपराङ्मा सती मन्यते न छि मडेश! मामपि ॥ ७१ ॥

तां प्रधाव्य धरणीतलं ततस्तत्पदानुपट्टिकान् सुराधमान् ।
तापसांश्च कतिचित् तदाश्रयान् दण्डयेयमिति दण्डयन्नतः ॥ ७२ ॥

तं जगाद गिरिशः कृतस्मितः सा पुनः श्रुतिपथं गतैव नः ।
अप्रमत्तमभिषेणयन्निमा स्वस्तिमान् पुनरुपेहि भामिति ॥ ७३ ॥

तां गिरं तमपि च स्मिताङ्कुरं सोऽविविचिन्त्य डिमपि स्मरद्विषः ।
निर्जगाम समराग्रडी बलिः समभिर्गाणयमूपकोटिभिः ॥ ७४ ॥

तत्र सप्तनयनास्त्रिनासिकाः षण्मुग्धा द्विजठरा दशाङ्घ्रयः ।
षष्टिसप्ततभुजा ज्वलत्कथा मुण्डिता धृतशिभाः कपर्दिनः ॥ ७५ ॥

वीतबाहुयरण्णा विमस्तकाः दुक्षिलग्रवदना शिरोऽङ्घ्रयः ।
विष्णुलिङ्गनयना विषोद्धिरा लम्बमानरसनोष्ठनासिकाः ॥ ७६ ॥

श्वेतपीतवदरितासितारुणाः शङ्खगण्डः सगरुतः सयञ्चयवः ।
व्याघ्रदन्तिवयवायसाङ्घ्रयः पादपायलशिलानभ्यायुधाः ॥ ७७ ॥

ऋक्षवानरतरक्षुपन्नगद्गीपिसिंहशरभद्रिपाननाः ।
निर्ययुर्युगपददृष्टासिनः सङ्घशो युधि गणा मटोल्बणाः ॥ ७८ ॥

(यक्कलकम्)

धावदश्रमवधूर्णितद्विपं नष्टयोधमवसन्नसैनिकम् ।
सम्प्रमुग्धसखिवं क्षणादभूत् तादृशं तदपि मानवं बलम् ॥ ७९ ॥

ते पदातिकुलमूरुवेगतः क्लृप्ततेन गजवाजिमण्डलम् ।
स्यन्दनांश्च करतालमारुतैर्व्यक्षिपन् रणमुभाद्विदूरतः ॥ ८० ॥

क्षुद्रदीपमिव यण्डमारुतः शुष्कगुल्ममिव दारुपावकः ।
ध्वान्तवृन्दमिव भास्करोदयस्तद्भवं नरबलं व्यनीनशत् ॥ ८१ ॥

युद्धदर्शनकुतूहलागताः सिद्धयारणसुपर्वपन्नगाः ।
अप्सरश्चरमभागवर्त्मना द्रुद्रुवुः प्रमथयूथदृक्पथात् ॥ ८२ ॥

तां प्रधाव्य पृतनां गणैः समं सम्प्रसर्पति शिलादनन्दने ।
अग्रतो व्यथलदात्तकार्मुकः सम्प्रदृष्टवदनाः सप्तीजनः ॥ ८३ ॥

बद्धकक्ष्यमपिनद्धकञ्चुक कुञ्चित्भ्रुकुटि कोमलाननम् ।
मुग्धभीषणामलक्षि तद्भवं मूर्तमादिमरसद्वयं यथा ॥ ८४ ॥

स्वोचितप्रतिबलानवेक्षाणस्रस्तयुद्धकुतुका शनैरिव ।
 आददे धनुरधिजयमम्बिका सा निरीक्षितसभीजनोधमा ॥ ८५ ॥
 तत्र शक्तिपृतनाधनुश्च्युताः सायकाः कनकपुङ्खशोभिन्ः ।
 सर्वतः प्रमथमण्डलेऽपतञ्छर्वरे दिनमणोरिवांशवः ॥ ८६ ॥
 तां पुरैव विदृतां वरुधिनीं स्वाशुगैर्विकृतिमापितां पराम् ।
 वीक्ष्य वीक्ष्य समरे विजड्द्विरे ता निरीक्षितपरस्पराननाः ॥ ८७ ॥
 संस्तशूलमपविद्धतोमरे ध्वस्तमुद्गरमपास्तकार्मुकम् ।
 नन्दिनं शरणिमीयुरालवे ताडिता गणवरास्तदाशुगैः ॥ ८८ ॥
 धावतो गणवरात्रिवारयस्तर्जयन्धुधि य तत्सभीजनान् ।
 सन्ददर्श धुरि तां रथे स्थितां स द्वितीय एव शङ्करो गणः ॥ ८९ ॥
 निर्दयं प्रविविधुः सभीजना मन्दमन्दमिषुभिस्तमम्बिका ।
 मातृहस्तगलिता छि मार्गणाः कस्य मर्मणि निवेष्टुमीशते ॥ ९० ॥
 स्वामिनीति जननीति यावशान्निस्सरत्सु वयनेषु यासकृत् ।
 पाणिना स युयुधे क्षाणं बलादञ्जलिं प्रतिमुहुश्चिकीर्षता ॥ ९१ ॥
 पाण्ड्यराजदुहितुः करञ्च्युता नाशुगास्तमसुभिर्ययोजयन् ।
 तत्त्वतो छि कुसुमानि सायकानैक्षवं य धनुराडुरागमाः ॥ ९२ ॥
 सर्ववित् स छि शिलादनन्दनः सन्निवृत्य ञटिति स्वयं रणात् ।
 स्वामिने तदभिलं व्यजिज्ञापत् पादयोः प्रणिपतन् मुहुर्मुहुः ॥ ९३ ॥
 सन्धिरेव भवतस्तयोचितः सङ्गरो न तु मडेश! जात्वपि ।
 ओछि याम् छितिवादिनं तु तं सोऽवलम्ब्य निरगात् कृतस्मितः ॥ ९४ ॥
 पाण्ड्यराजदुहितुर्दुर्द्वि दक्षिणः प्रास्फुरत् समरकर्मणो भुजः ॥
 वीक्षिते तु वृषभध्वजे विभोरस्फुरत् स्वयमदक्षिणो भुजः ॥ ९५ ॥
 आदिमं रसमिवात्तविग्रहं त्यक्तशैक्ष्यमिव तेजसां निधिम् ।
 सा ददर्श शरदिन्दुसुन्दरं पुङ्गवे पुरधरं सनन्दिनम् ॥ ९६ ॥
 संसते स्म सशरं धनुः क्रात् तत्त्वरे तमुपगूढितुं मनः ।
 उन्ममञ्ज पुलकोऽमितस्तदा निर्ममञ्ज हृदयेऽधिकः कुयः ॥ ९७ ॥

यं प्रवर्तुमवलम्बितं धनुस्तं निरीक्ष्य समरे तद्दुर्जितम् ।

तत्कटाक्षशरशरः समाददे साभिमानेन धव मीनकेतनः ॥ ८८ ॥

तद्विलोकविषयीकृते हरे बाणपातयडिते य नन्दिनि ।

रन्ध्रमेतद्गुणलव्ये दर्पकः स्वां रुषं सकलयाम्बलूय सः ॥ ८९ ॥

युध्यते कथमियं कुमारिका युध्यते कथमसौ हरस्त्विति ।

द्रष्टुमिच्छति जगत्रये स्मरन्तावुभौ शरगणैस्त्रिवाकिरत् ॥ १०० ॥

यां विदन्नपराध्यमाशुगं प्रागजुयत कृतश्रमः स्मरः ।

अध लब्धमनया मडधशः काल एव विजयस्य कारणम् ॥ १०१ ॥

तस्तम्भिरे य मुमुक्षुश्च यकम्पिरे य

यत् त्रासिता युधि तथा प्रमथाः समस्ताः ।

सधो दशा परिणता ननु सैव तस्यां

कस्यापि जुर्यति न शैवजनापचारः ॥ १०२ ॥

मारस्य चार धव वीक्ष्य हरं पुरस्ता-

दन्तर्यदा प्रविशति स्म कुचस्तृतीयः ।

सम्भोधितः सुमतिना सविधं तदैव

तस्या जगाम तरुणस्तारुणोन्मुमौलिः ॥ १०३ ॥

दृष्टो डिल पुष्पवर्षमेकं प्रकटं मूर्ध्नि तयोस्तदा प्रवृत्तम् ।

दृष्टयस्थपरस्परं धिगभ्यं ववृते यान्तरमाङ्गजं तदन्यत् ॥ १०४ ॥

उन्नमय्य मुष्मानतमस्याः पाणिनेदमवदत् प्रमथेशः ।

पश्य देवि! किमपत्रपसे त्वं यत् त्वया युधि वयं विजिताः स्मः ॥ १०५ ॥

घटितमभिलं ज्ञातो भावो न डिञ्च्यन शेषितं

तदपि भवतीं वाया यायामि काञ्चनमालिकाम् ।

धति निगदति स्मरे शम्भौ रसोत्तरमुत्तरं

यतुरमवदत् सधो बावा तथा डियतामिति ॥ १०६ ॥

यातुर्यं तदवेत्य वाङ्मयसरणौ चन्द्रार्धयूडामणि-

र्बलि! तत् डियते तथैव भवती सधः परावर्त्तताम् ।

आसन्ने विधुवार एव मधुरामेतास्मि सज्जुभवे-

त्याभाष्य स्मितमन्धरं स्वयमसावन्तर्दधे तामपि ॥ १०७ ॥

सधः करगडकुला तव जैत्रयात्रेत्युक्तं न विस्मर वयः कलशीभुवेति ।

सा बोधिता सुमतिना सविलज्जमन्तः स्मित्वा तदैव मधुराभिमुष्णी प्रतस्थे ।
 षति मडाकवश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे दशमः सर्गः ।

अथैकादशः सर्गः ।

अथोत्थितां तामनुगृह्णीती यमू सुप्रसुप्तप्रतिबोधितामिव ।
 विधाय सा भूमिपथं सप्तीवृता विधायसा प्रास्थित पुष्पकाश्रिता ॥ १ ॥
 ददर्श वल्मीकवदुन्नतान् गिरीन् मडान्त्यरण्यान्यपि शाडुलानिव ।
 सुरापगाधाः सरितोऽपि तन्तुवद् विदूरभावाद्भवनौ नृपात्मजा ॥ २ ॥
 पुरोपशल्योपवनेऽवतीर्य सा शुभ मुहूर्ते सुमतिप्रवेदिते ।
 विवेश राज्ञो भवनं परिष्कृतं गजेन दुग्धार्णवजन्मना शनैः ॥ ३ ॥
 प्रविश्य गेहं सदसि क्षणं स्थिता विसृज्य पौराननुयायिनोऽपि य ।
 सप्तीसमेता सुमतौ पुरस्सरे जगाम मातुः सद्वनं तटातका ॥ ४ ॥
 अभिद्रवन्तीं द्रुतमासनात्रिजात् प्रमोदभाष्यस्थगितेक्षणाभियम् ।
 ननाम नाम स्वमुदीर्य पादयोर्विडीर्णपुष्पा विनयेन मातरम् ॥ ५ ॥
 सुतां विनम्रां परिरिष्य निर्भरं शिरस्युपाधाय युयुम्भ यानने ।
 पुनश्च माता परिषस्वजे चिरं पुनश्च जद्रौ सुचिरं शिरस्पदे ॥ ६ ॥
 नियन्त्रितानन्दतरङ्गसम्प्लवां निरुद्धलघर्षाश्रुलवां कथञ्चन ।
 समेत्य सप्यः सुमतिश्च पादयोर्मुहुः प्रणोर्मुर्छिर्षी मलीपतेः ॥ ७ ॥
 धयं नदीभर्तुःस्यं सुधान्यसामिधं नृपाणामुपदेति मन्त्रिणा ।
 निवेद्यमानेऽपि सुतामुष्पार्पितां न दृष्टिभावर्त्तयितुं शशाक सा ॥ ८ ॥
 धयान् जयस्ते सुमतेः प्रभावतः सप्तीभिराभिः सुप्रमस्मि पोषिता ।
 धमान् समालोकय देवि! तावदित्यबोधयन्मातरमम्बिका स्वयम् ॥ ९ ॥
 तथेति सा मन्त्रिनिवेदितां पृथग् ददर्श दिव्यामुपदां य पार्थिवीम् ।
 सुरद्रुमान् स्वर्गगवीं य पूजितान् प्राण्य जग्राह नृपालभाभिनी ॥ १० ॥
 वरः सुराणां जगतां य यो वरो वरः स अवे स्वयमम्भयार्जितः ।
 डिमेभिरथेत्यवदन्मडत्प्रियं समेत्य सप्यः सुमतिश्च तां प्रति ॥ ११ ॥
 डिमेतदित्यप्रतिपत्तिमन्थरां विशिष्य देवीं सुमतिर्विबोधयन् ।
 स संविधित्सुः सकलं तदाज्ञया बलिः प्रतस्थे बडुधा तयादृतः ॥ १२ ॥

उपस्थितेशानविवाहमङ्गलामुदीक्ष्य पुत्रीं मुमुद्रे न सा तथा ।
 यथा व्यधीदत् तनयोत्सवप्रियं पतिं स्मरन्ती मलयध्वजं नृपम् ॥ १३ ॥
 परीत्य डेमाभरत्नभूषणैः प्रवर्तितारात्रिकमङ्गला स्वयम् ।
 यकार रक्षां जननी तनूत्सुवः सितेन हृले भसितेन शूलिनः ॥ १४ ॥
 अथोपकार्या विविधाः सुधान्धसां धराभुजा तत्र तपस्विनामपि ।
 समस्तवस्तूपथिताः समन्ततश्चकार सज्जाः सुमतिः क्षणादिव ॥ १५ ॥
 सुगन्धिगन्धद्रवलिभित्तिकं सुवर्णरत्नाघटितं गृहे गृहे ।
 नियन्त्रितश्चत्रमुद्युज्यितध्वजं पुरं स्वतः पौरजनैरलङ्कृतम् ॥ १६ ॥
 विनिर्गतः सुन्दरनाथलिङ्गतो मलेश्वरो मानुषमास्थितो वपुः ।
 पुरोपशस्येऽवततार संवृतो गणैः सुरैर्मातृगणैश्च सर्वतः ॥ १७ ॥
 स पाण्ड्यदेवीप्रदितेन मन्त्रिणा निवेदितासन्नमुद्धूर्तमङ्गलः ।
 प्रभुर्विवाहोचितवेषसुन्दरः प्रवेष्टुकाभो मधुरां विनिर्ययौ ॥ १८ ॥
 डिरीटकोटीघटितोऽस्य पाटलो मणिर्भ्रमौ वासुकिनोपदीकृतः ।
 निकृत्य भालं विधुमुख्यकैस्ततः परिरस्कुर्वन् भालं ध्रुव त्विषां पतिः ॥ १९ ॥
 विजित्य मारं जगदेकधन्विनं यदाप कीर्तिं मडतीं मलेशितुः ।
 तदक्षि तस्मिन्नधुना विजृम्भिते ममज मन्दाक्षवशादिव स्वयम् ॥ २० ॥
 प्रसक्तमङ्गं विमले कथञ्चन प्रमार्ष्टुमीष्टे न शिवोऽपि सर्वथा ।
 मृगोणोऽनोऽप्यलिकेऽस्य यत् क्वचित् भ्रमौ मुष्पेन्दुमृगनाभिलाञ्छितः ॥ २१ ॥
 कपोलसौन्दर्यममुष्य पश्यतः कटाक्षरेणाः पतिता जनस्य याः ।
 नवोद्गतशमश्रुनिभादिभैव ता निषेद्दुस्त्यादरकीलिता ध्रुव ॥ २२ ॥
 विशुद्धमुक्ताङ्गलकुण्डलाङ्कितं विकीर्णमन्तस्मितसुन्दराधरम् ।
 विशालनेत्रं वदनं निरीक्षितुं तदस्य सैवार्हति मीनलोचना ॥ २३ ॥
 विशुद्धभेदमत्विषि विश्वमङ्गले वपुष्यमुष्णाद्भुतकुङ्कुमाङ्किते ।
 अलक्षि सूक्ष्मो विशदश्च कञ्चुकोऽवतंसितेन्दोरिव चन्द्रिकाङ्कुरः ॥ २४ ॥
 मुद्धूर्तपर्यन्तविलम्बनाक्षमाविजृम्भमाणस्मरसञ्ज्वरार्जितः ।
 विनीलिमेव व्यरुच्यद् भुजान्तरे तनुस्तदीये मृगनाभिर्यथिका ॥ २५ ॥
 पृथग्विधाभिर्भण्डारयष्टिभिः परिष्कृतं तद्रूपुरैन्दुशेभरम् ।

अलक्ष्यताभ्रासलयापमण्डितः पयोधरः सान्ध्यरुयेव पाटलः ॥ २६ ॥
 मणीमयैरङ्गदकङ्कणान्दिभिर्भरं न मेने मृदुलोऽपि तद्भुजः ।
 मडीधराणां मडतां कृष्णामृतां विरोपणासादितलाघवोत्सवः ॥ २७ ॥
 दिग्गम्भरः काञ्चनमम्भरं डरः कथं भभारेति न विस्मयाय नः ।
 तनुत्विषा तस्य दिशो दशापि यत् प्रतमकार्तस्वरभास्वरीकृताः ॥ २८ ॥
 किमस्य मञ्जोरपटे कृतालयाः परीत्य मुक्ताश्चरणां सिषेविरे ।
 मडोत्सवं द्रष्टुमिमं मडेश! नः सकृत् पुनः संसरणं भवत्विति ॥ २९ ॥
 वपुश्चिदानन्दमयं यददभुतं तदावृतं तावदविधयाधया ।
 छंदं ततस्सुन्दरमित्यभावृतं मणित्विषेति व्यषदन्मडर्षयः ॥ ३० ॥
 विभूषितस्यास्य पुरः पुरन्दरो विशालमेकं मुकुटं समादटे ।
 न तत्समश्चेति गिरं पुरातनीमपाकशिष्यत्रिव भिम्भलम्भनात् ॥ ३१ ॥
 स नन्दिना सङ्घटितं पदाब्जयोः पुनन् पुरारिर्मणिपाटुकायुगम् ।
 करौ कृतार्थौ कमलाक्षवेधसोः सलीलमालम्भ्य शनैर्बुद्धिर्ययौ ॥ ३२ ॥
 मडालसाभिडमण्णाक्षिमीलनैः करार्पणाकुञ्चितकर्णायुधैः ।
 गजाननात् तत्क्षणाशिक्षितैर्दृष्टं स पुङ्गवः कुञ्जरपुङ्गवोऽभवत् ॥ ३३ ॥
 उदञ्चिताकुञ्चिततत्पुरःपदक्षाणार्पिताङ्घ्रिः श्रवणावलम्बनः ।
 सलीलमुन्नम्य स पूर्वपर्वतं पतिस्त्विषां बाल रुरोड तम् ॥ ३४ ॥
 निगृह्यमाणौ करिणौ मुहुर्मुहुः पुनर्नयन्तौ सममाज्ञया विभोः ।
 कृतानुलापौ विधिकेशवौ तदा प्रयेलतुस्तस्य तु पार्श्वयोर्द्रयोः उप ॥
 क्वचिन्मडाकालमुभान् गणेश्वरान् क्वचिञ्च देवासुरसिद्धयारणान् ।
 नियन्त्रयन् दूरत येव पार्श्वयोश्चयाल नन्दी पुरतः सवासवः ॥ ३५ ॥
 स्मृतीतिडासैर्निगमास्तमेकतः शिवागमास्तन्त्रगणैस्ततोऽन्यतः ।
 ववन्दरे वन्देदशामुपाश्रिता विमिश्रिता योगिभिरात्मदर्शिभिः ॥ ३६ ॥
 पुरः पुरः पाण्ड्यनृपालवाङ्मिनी ततोऽनु देवाः प्रमथास्ततोऽनु य ।
 ततोऽनु भेरीजयकाडलाद्यस्ततोऽनु येलुर्विविधा जयध्वजाः ॥ ३७ ॥
 शयीमुपैर्निर्जरकामिनीजनैः समावृते मातृगणैश्च सर्वतः ।
 मडाडकण्ठीरथमध्यगे रमावयोऽधिदेव्यौ तमनु प्रयेलतुः ॥ ३८ ॥

श्रियं नृपाणामवरोधसुभ्रुवो द्विजातिपत्न्यो दयितां उविर्भुजः ।
 गिरं गृह्णियो विदुषां च सादरं विशिष्य भक्त्यावनता ववन्दरे ॥ ४० ॥
 समुद्धृतं मूर्धनि तस्य पाण्डरं प्रकाशते स्मातपवारणं मडत् ।
 शिरस्थितं स्वं शिशुमस्य वीक्षितुं समागतः पूर्णं ष्व क्षपाकरः ॥ ४१ ॥
 सितातपत्रान्तरसम्मितं विभोः शिरस्पदं वीक्षितुमुन्मना मनाङ् ।
 विधातृदंसः परितः पतन्निव व्यलोकि धूतं द्रिवि यामरद्वयम् ॥ ४२ ॥
 अयं स राज्ञीपतिरेति पश्यतेत्यनुद्रवज्जानपटोक्तिभनिभिः ।
 कृताभ्यसूयेषु गणेषु सस्मितौ हरिर्विरिञ्चयश्च तम-वपश्यताम् ॥ ४३ ॥
 पराङ्कमं स्वं प्रकटीयिकीर्षता समाहृतं शम्बरवैरिणा शिवे ।
 बलं निजं मौलमिवाङ्गनाज-नस्तमीक्षितुं सन्निपपात सर्वतः ॥ ४४ ॥
 तमेकवक्त्रं द्विभुजं द्विनेत्रमभ्यमानुषं भावमिवास्थितं त्विषा ।
 निरीक्षमाणा निभृतैर्विलोचनैः परस्परामित्यमवादिषुः स्त्रियः ॥ ४५ ॥
 अहो मुष्मन्भोजमहो युगं दृशोरहो भुजद्वन्द्वमहो भुजान्तरम् ।
 अहो मडढौशलमस्य वीक्षितेष्वहो विचित्रा मदवारणो स्थितिः ॥ ४६ ॥
 जिता त्वया यत् पृथिवी न तज्जितं जिताश्च यद्देवि! सुरा न तज्जितम् ।
 अनेन यूना यदनन्यनिर्जितं जितं वधूजन्म तद्दूर्जितं जितम् ॥ ४७ ॥
 अमुं समालोक्य युगेन सा दृशोरमुं समाश्लिष्य भुजद्वयेन वा ।
 कथं पुनर्निर्वृणुयात् तटातकाध्यपूर्णाकामाः सकला वयं ततः ॥ ४८ ॥
 हृतं मनोऽनेन हृते विलोचने सडैव नीताः सप्ति! पञ्च यासवः ।
 षडं वपुर्नः परमत्र पातितं गतत्रपो विध्यति तय मन्मथः ॥ ४९ ॥
 त्वदीक्षणायोपगतास्त्वदाश्रिता छिनस्ति नस्त्वय्यपि पश्यति स्मरः ।
 ष्ठीरयामो वयमस्य सन्निधौ प्रभुः किलायं नगरस्य यास्य नः ॥ ५० ॥
 मयाम्बुजाक्षः सविशेषमीक्षितो मयाद्य दृष्टः सविधे यतुर्मुषः ।
 अमुं युवानं प्रथमं विलोकयन्त्यहं तु मुग्धा न कमाप्यवोद्विषम् ॥ ५१ ॥
 मयास्य दृष्टे विपुलायते दृशौ मयास्य मन्दस्मितमीक्षितं शुचि ।
 अहं द्वयं प्रैक्षिषि साधु साध्वियं पशुर्हि नः पुञ्छविषाणवर्जितः ॥ ५२ ॥
 अनङ्गसर्वस्वमनन्यवीक्षितं न्यधायि यत् पाण्ड्यकुमारिकावशे ।
 तदध्यवस्कन्तुमुपागतः स्वयं युवा किलायं यतुरो जितस्मरः ॥ ५३ ॥

धृति प्रवृत्ताः प्रतिवीथि सङ्कथा मृगीदृशामाकलयन् कृतस्मितः ।
 विकीर्यमाणः पथि लाजमौक्तिकैः पुराङ्गनाभिः पुरशासनो यथौ ॥ ५४ ॥
 स राजगेडं समया मतङ्गजं नियन्त्रयन्नादिशति स्म नन्दिनम् ।
 श्रियं य वाणीमपि राजमन्दिरं प्रवेशय प्रागमरीगाणैरिति ॥ ५५ ॥
 ततः शिलादात्मजवेत्रताडितद्रवन्नभोभूयस्संसदा पथा ।
 समं समस्तामरसुन्दरीजनैर्जगज्जनन्यौ ययतुर्नृपालयम् ॥ ५६ ॥
 पुरस्कृते स्वोचितया सपर्यया पुरोधसा कुम्भभवेन ते उभे ।
 अभिद्रुता काञ्चनमालिका जवाद् विकीर्णपुष्पा पद्योरवन्दत ॥ ५७ ॥
 पृथङ् पृथङ् सा परिरम्य लालिता शयीरमावाञ्जननीभिरादरात् ।
 श्रिये सरोजं शुक्मुञ्जवलयं गिरे मणिं य शय्यै विनयाद्गुपाडरत् ॥ ५८ ॥
 उपेडि मातामहि ! कुत्र सा वधूः प्रदर्शयास्मज्जननीमितीरिता ।
 निनाय ताः काञ्चनमालिका शनैस्तमालयं यत्र तटातकास्थितिः ॥ ५९ ॥
 विसृज्य भद्रासनमात्तपादुकां समायतीं प्रभ्रयगन्धिभिः पदैः ।
 वधूं विवाडोचितवेषकोमलां निरीक्ष्य तस्थुर्निभृताः सुरस्त्रियः ॥ ६० ॥
 अलक्ष्यतास्या मणिपादुकाञ्चले समन्ततो मौक्तिकपङ्क्तिरुञ्जवला ।
 अदूरलज्जा यरारविन्दयोरनुश्रवाणामिव वर्णपद्मतिः ॥ ६१ ॥
 अतीत्य लाक्षारसमाहितं नवं माणप्रभां पादुकयोश्च तावतीम् ।
 अकृत्रिमः पाटलिमा पदाब्जयोरलक्ष्यतास्या विसरन् बलिः स्फुटम् ॥ ६२ ॥
 प्रबोधयन्ती श्रियमक्षिसंज्ञया सरस्वती तय्यरणाभ्भुजद्वयम् ।
 क्षाणं निदध्यौ विक्रयेक्षणा ततश्चिरं तु दध्यौ मुकुणीकृतेक्षणा ॥ ६३ ॥
 समापतन्त्याः सविलासमाबभौ मनोडरोऽस्या मणिमेभवारवः ।
 विजित्य शम्भुं मदनं गर्जता प्रवर्तितोऽथैरिव वीरघोषणा ॥ ६४ ॥
 प्रतिक्षाणोन्नेषिपयोधरोन्नतिप्रतिस्फुटत्कञ्चुकसन्धिपूरणः ।
 उरोजनिशेषसमावृते बामावुरस्यभुष्ठा मणिडारकोरकः ॥ ६५ ॥
 परस्परस्यर्ध्वपि तत् कुचद्वयं विजेतुकामं डिल मेरुमन्दरौ ।
 तथा समेतं समये मिथः स्वयं यथोपलभ्येत न किञ्चिदन्तरम् ॥ ६६ ॥
 कृपाणयापत्रलङ्कन्दुकाडतिप्रपन्नकोटीरतटार्पणादिभिः ।

करो न काठिन्यमवाप डेतुर्भिर्यदान्यतावासनयेव सुभवः ॥ ६७ ॥
 त्रिलोकजैतुर्जयलाञ्छनेन सा त्रिभङ्गिसङ्घट्टितमौक्तिकात्मना ।
 करारविन्दं कटकनं बालिका विभूषयामास मनोभवज्ञया ॥ ६८ ॥
 उपासितुं सा पतिमुत्पलप्रियं करे य कर्णे य निवेशितोत्पला ।
 बभार भूयो नयनोत्पले ततः स्वयं बभूवोत्पलदामकोमला ॥ ६९ ॥
 अलक्षि ताटङ्गयुगान्तरार्पितो विनिर्मितो मौक्तिकरत्नमण्डलः ।
 स्वयंवरारथोपगतस्त्वयजन् विधुं तदाननेन्दोरिव तारकागणः ॥ ७० ॥
 अलक्ष्यतासन्नकरग्रहोत्सवप्रमोदजोऽस्या विशदः स्मिताङ्कुरः ।
 विसृत्य नासामाणियन्द्रिका अडिर्विभूषयन्तीव रदर्यदन्तरम् ॥ ७१ ॥
 प्रथीयमानं भुभरामणीयकप्रवालमित्थं वयसा नवं नवम् ।
 अवेक्ष्य मीनाविव जातवल्गनावशोभिषातां यपले तदीक्षाणे ॥ ७२ ॥
 विधुं यतुर्धा प्रविभज्य तन्मुभे त्रिभिः कपोलौ निटिलं य कल्पयन् ।
 तुरीयमंशं विनियोगवर्जितं न्यवेद्यत् स्वामिनि शङ्करे विधिः ॥ ७३ ॥
 विशेषयामास यदर्धयन्द्रतो ललाटमस्या मृगनाभिरेभिका ।
 विशेषकत्वं वडति स्म तेन सा ततोऽन्यतस्तत्पदमौपचारिकम् ॥ ७४ ॥
 रराज तद्वेणिलतावलम्बिनी प्रसूनपङ्क्तिश्चरमाङ्गुसीमनि ।
 प्रदुर्तुमीशं समये मनोभुवा निवेशिता गूढमिवेषुसंलतिः ॥ ७५ ॥
 उरस्य शङ्गाररसाधिदेवतामवेक्ष्य तां मन्थरमायतीं पुरः ।
 अलज्जत श्रीर्जगदादिसुन्दरी ललज्जिरे लज्जितुमाप्सरोगणाः ॥ ७६ ॥
 पदैरिमां प्राकृतवस्तुसंलतिप्रसक्तसङ्केतमलीमशीकृतैः ।
 अवर्णयन्ती विववार भारता स्ववैदुर्षी मौनत अवे डेवलम् ॥ ७७ ॥
 शयी तदीयाद्भुतपददर्शने सडस्रमक्षणां स्वयमिच्छती सती ।
 सकृत्प्रवृत्त्यापि यकाङ्क्ष गौतमे बलादलल्याकृतशापमात्मनः ॥ ७८ ॥
 ततः शनैर्भूषणगौरवेण सा सप्तीजनालम्बितडारमण्डला ।
 ननाम वाणीकमले नता स्वयं सुराङ्गनाभिः परिषस्वजे शयीम् ॥ ७९ ॥
 अयं प्रणामो ननु लाभ अवे नो विवाहदीक्षावभृथे तु देवि! ते ।
 न छि प्रणामावसरं लभेवडीत्यवोचतां तां परिरभ्य ते दृढम् ॥ ८० ॥

अथावतीर्थं द्विरदादलङ्कृतादनुद्गतः पारिषदैः सुरैरपि ।
 विरिञ्चयैकुण्डकरावलम्बनो विवेश राज्ञो भवनं मलेश्वरः ॥ ८१ ॥
 तमर्धपादायमनीयपूर्वया सपर्यया कुम्भभवः सभाजयन् ।
 प्रवेशयामास वरं मलर्षिभिः प्रसन्नया तस्य दृशा कृतार्थितः ॥ ८२ ॥
 स पाण्ड्यशुद्धान्तविलासिनीजनैर्विकीर्यमाणः शुभलाजमुष्टिभिः ।
 जटाभिघातोत्पतदलवालिनीपयःकणाकीर्णं धवाभौ वरः ॥ ८३ ॥
 प्रविष्टमन्तः प्रतिहारसीमनि प्रतीक्ष्य जामातरमिन्दुशेभरम् ।
 प्रयोद्विता काञ्चनमालया रमा चकार पादं पयसास्य पादयोः ॥ ८४ ॥
 प्रदीपडस्ता वयसामधीश्वरा प्रदक्षिणीकृत्य शयीसमन्विता ।
 प्रवेशयामास शशाङ्कशेभरं पुरस्सरन्ती द्विविषत्पुरन्त्रिभिः ॥ ८५ ॥
 स विद्रुमस्तम्भयतुष्टशोभितां विचित्रवैदूर्यविटङ्कुलाञ्छिताम् ।
 विलम्बिमुक्तामणिदामकोमलां विवेश देवोऽथ विवाडवेदिकाम् ॥ ८६ ॥
 भेरीभाङ्गारसान्द्रं बहिरबहिरपि प्रौढशुद्धान्तकान्ता-
 पाणिव्याविद्धतूर्यध्वनिजनितयमत्कारसङ्गीतरम्यम् ।
 जामातृश्लाघनोक्तिव्यतिकरितवधूबान्धवोल्लासडासं
 जज्ञे राज्ञो गृहं तन्मुनिजनरथितोत्तुङ्गामङ्गल्यपाठम् ॥ ८७ ॥
 एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे ओकादशः सर्गः ।

अथ द्वादशः सर्गः ।

अथासने रत्नमये निषण्णमाद्यं युवानं मुनयः पुराणाः ।
 आशीर्वयोभिर्विविधैरपुष्पत्रनाडतातोद्यनिनादमिश्रैः ॥ १ ॥
 प्रकीर्यं पुष्पाणि मण्डीमयानि पत्नीं नमन्तीं मलयध्वजस्य ।
 श्रिया य वाण्या य निवेद्यमानां श्वश्रूं हरः प्रैक्षत गौरवेण ॥ २ ॥
 अगस्त्यमामन्त्र्य ततो विधातुरादेशतः श्रीश्च सरस्वती य ।
 निवेशयामासतुरासनार्धे वधूं छ्रिया नम्रमुष्ठीं वरस्य ॥ ३ ॥
 दाने स्वसुर्दानवमर्दनोऽपि नियुज्यमानः कमलासनेन ।
 श्रिया समं काञ्चनमालिकायाः समक्षमारान्निषसाद्य वध्वाः ॥ ४ ॥
 प्रस्थापितः प्राग् गिरिजाविवाडे यत् कुम्भजन्मा तदृणं विनेतुम् ।

अहमाज्ञामीशस्तु विवाहलोमे वने तमध्वर्युमथाञ्जयोनिम् ॥ ५ ॥
 यत्नादपि प्रागनवेक्षितं यत् तच्छाम्भवं पादतलं मुकुन्दः ।
 पद्माकरावर्जितपाद्यधौतमानर्यं पश्यन्निभृतं प्रसूनैः ॥ ६ ॥
 आरोपयन्नकुतलं हरिस्तामायक्षते स्वं परमं पदं याम् ।
 राजयन्त्रिया दक्षिणया सधैव ददौ त्रिवेदीकवये वराय ॥ ७ ॥
 दातुर्गुडीतुश्च किमस्ति गोत्रं को वा पिता कश्च पितामहो वा ।
 अतोऽद्भुतस्तुभ्यमिमां ददामीत्यासीदियानेव तु दानमन्त्रः ॥ ८ ॥
 तत्पूर्वमुत्तानदशागुडीतसङ्केतके पाणितले पुरारेः ।
 न्यस्तः करः पाण्ड्यकुमारिकायाः सर्वोत्तरत्वं प्रकटीयकार ॥ ९ ॥
 करो गुडीतः पृथिवीपतिभ्यो दिक्यालकेभ्यश्च यथा जयन्त्या ।
 तस्यास्त्वयाग्राहि करोऽधुनेति देवी गिरां सस्मितमाह देवम् ॥ १० ॥
 परस्परस्थोपरि मन्मथेन प्रयुक्तमस्त्रं समयं प्रतीक्ष्य ।
 सन्दर्शयन्ताविव यदुत्तुस्तौ माल्यार्पाण्यत्ययमङ्गलानि ॥ ११ ॥
 गुडन् वरः स्वाञ्जलिना मृगाक्ष्या लाजाञ्जलिं लोमविधौ यकाशे ।
 माल्यापवेधवलपनापराधनिर्माणनयानुनयन्निवेमाम् ॥ १२ ॥
 अश्मानमारोपयितुं पदान्जमालम्भमाने दयिते मृगाक्ष्याः ।
 पादग्राहः प्राथमिकोऽयमस्याः प्रथीयतामित्यवदन्मुकुन्दः ॥ १३ ॥
 कान्तः शरण्यो जगतां त्रयाणां तस्याः करस्थे यरणारविन्दे ।
 अश्वर्यमुर्व्यादि सदाशिवान्तमव्याहृतं तद् भुबुधे करस्थम् ॥ १४ ॥
 आमुक्तमञ्जोरमलकतकाङ्गुमाङ्गुञ्चितं किञ्चिदिव द्वियान्तः ।
 स्वियत्रं करे स्वियति लज्जामैशे धन्याः पदं तद् ददृशुर्जनन्याः ॥ १५ ॥
 आसीत् तदाविष्कृतलर्षभाष्पमक्षिद्रयं काञ्चनमालिकायाः ।
 आ मानुषादा य महेश्वरीयादानन्द साम्राज्ये षवाभिषिक्तम् ॥ १६ ॥
 आधीयमानेऽश्मनि तत्पदाञ्जे मञ्जोरघोषो मधुरो जजृम्भे ।
 सधः समास्फालितदोर्द्वयेन मुक्तः स्मरेणैव जयाट्टलासः ॥ १७ ॥
 प्रदक्षिणीकुर्वति लव्यवाहं द्वाद्रे जगन्मङ्गलधाम्नि तस्मिन् ।
 प्रदक्षिणीयकुर्वि प्रजानां दृशस्तदीयोत्पलदामदम्भात् ॥ १८ ॥

निवर्त्य वैवाडिकडोमशेषमम्बोज्ज्वलः कुम्भभुवोपदिष्टः ।
न्यवेशयद्रत्नमयेऽथ पीठे वामे वधूं दक्षिणतो वरञ्च ॥ १८ ॥
आसन्नमध्यन्तरवेशशून्यं मिथो न तृप्तिं मिथुनं तदूढे ।
अतृप्तयोरैकशरीरभावेऽप्यासत्तिरेषा कतमा तयोः स्यात् ॥ २० ॥
आशीर्भिरानुश्रुविकीर्भिराद्यामाचारपधामनुपालयन्तः ।
संवर्धयामासुरिभौ समेता ब्रह्मर्षयो ब्रह्ममुपा उसन्तः ॥ २१ ॥
स दक्षिणाभिः परितोष्य विप्रान् सम्मान्य देवानुचितीपचारैः ।
विश्रान्तिहेतोर्वरोधगेढं विवेश देवोऽथ तटातकायाः ॥ २२ ॥
धैर्योपदेशादसकृत् सप्तीभ्यां वाणीरमाभ्यां प्रतिभोधितायाः ।
आलम्बमानः करमम्बिकाया मञ्चे परार्धे निषसाद देवः ॥ २३ ॥
ताम्राधरोष्ठं तरलायताक्षमास्विन्नमषित्रपयावनम्रम् ।
वक्त्रं शनैरुन्नमयाम्बलूव मार्जन्निव स्वेदलवान् स तस्याः ॥ २४ ॥
ताम्बूलमासन्नसप्तीवित्तीर्णमादाय पर्याकुलितां स्त्रिया ताम् ।
आलक्षयन्ती कमला सलीलमाड स्म पत्ये प्रतिपाद्यति ॥ २५ ॥
कुतो गृहीता वलयास्त्वयेमे केनोपडारीकृत्ये षोडशः ।
धृत्यङ्गामङ्गं पतिराममर्शं जिज्ञासयेवाभरणेषु तस्याः ॥ २६ ॥
आपृच्छ्यमाना दयितेन तत् तदवाङ्मुष्मी नोत्तरमाययक्षे ।
निर्बन्धपृष्टा तु कथञ्चिदेषा मन्दस्मितेनोत्तरयाम्बलूव ॥ २७ ॥
माता तवेयं मलयध्वजस्य किं भोगिनी किं गृह्णीषु काञ्चित् ।
धृत्युक्तिभिः कोपयतापि पत्या प्रत्युत्तरं ब्रूकुटिरेव लेभे ॥ २८ ॥
तद्विदुःगितानामयथावबोधात् समाचरन्तीभिरिवान्यदन्यत् ।
सल्लोपयामास रुषा सप्तीभिः सङ्कुत्तिताभिः स उसन् नवोढाम् ॥ २९ ॥
यदाड यत् प्रैक्षत यज्जडास यदास्त ज्योषं यदपि न्यषेधत् ।
सा तेन तेनैव शरीरलाभसाङ्क्यमापाद्यति स्म यूनः ॥ ३० ॥
स यावदित्थं समयायकार नवोढया नर्मपरो मडेशः ।
तावज्जना भक्तकराः समेत्य निर्वर्तितं पाकविधि शशंसुः ॥ ३१ ॥
ते शासनात् तत्र मडेश्वरस्य प्राङ् ब्राह्मणान् भोजयितुं समेतान् ।
सम्भेलयन्ति स्म समन्ततोऽपि स्वयं तु भक्त्या सुमतिर्मूर्खान् ॥ ३२ ॥

असेवमानौ नटनं पुरारेरपोऽपि यो जात्वपि नादधाते ।
 तौ व्याघ्रपादश्च पतञ्जलिश्च सन्नेऽतुर्लभसभां प्रयातुम् ॥ ३३ ॥
 आकण्ठ्यं तन्निश्चयमानिनाथ तौ योगिनौ सुन्दरपाण्ड्यदेवः ।
 आथष्ट यैनावभिगम्य भक्त्या पादौ स्मृशन् प्रश्नपूर्वमित्थम् ॥ ३४ ॥
 सभानटः काञ्चनसंसदीव संसेव्यमानः सुरसिद्धसङ्घैः ।
 डालास्थनाथोऽपि करोति नृत्तमस्मिन् सदा रुच्यसभान्तराले ॥ ३५ ॥
 अत्रैव नृतं तरुणोऽमौवेरासेव्य माध्याह्निकमद्भुतं तत् ।
 आगच्छतं क्षिप्रमनुग्रीतुं प्राणान्निडोत्रायरपादिडास्मान् ॥ ३६ ॥
 धृतीरितौ पाशुपतौ मुनी तौ तथेति गत्वा कनकाम्बुजिन्याम् ।
 निर्वर्तयन्तौ नियमाभिषेकमासेदतुर्नृत्तसभां पुरारेः ॥ ३७ ॥
 अन्तर्हितभ्रमकपालजालमाभदृष्य दृश्येन्दुकलं कपर्दम् ।
 आमुक्तवैयाकरणाङ्गदाङ्घ्रिरेवातरत् तत्र तदा नटेशः ॥ ३८ ॥
 मुरं पुरा यः स्वयमाजधान स अवे देवो मुरञ्जं तदानीम् ।
 ससर्ज यस्तालमसेवनीयं स अवे तालं जगृहे तु वेधाः ॥ ३९ ॥
 प्रागेव यः पाण्ड्यसुतोपलम्भान्नाथः स्थितो नर्तितुकाम अवे ।
 भक्तानुकम्पामपदिश्य तस्य नृत्तं तदावर्त्तत निर्विशङ्कम् ॥ ४० ॥
 आतोद्यगीतानुगपादतालमाविर्भवद्भावरसोत्तरङ्गम् ।
 आवर्त्तविगन्नुटिताङ्गडारमनृत्यदीशो ललिताङ्गडारम् ॥ ४१ ॥
 उदाञ्चितोऽङ्घ्रिश्चिरमुल्ललास नृत्ते स्थितावर्त्तकनाम्नि शम्भोः ।
 शिते विलीने जतुवन्मुनीनां न्यासादिव स्पन्दयितुं न शक्यः ॥ ४२ ॥
 वृत्तौ यकारेव विलम्बितायां मञ्जरनाटैः प्रणवोपदेशम् ।
 तस्यां द्रुतायां स तद्दूर्ध्वलयां तुर्यामुपादिक्षदिवार्धमात्राम् ॥ ४३ ॥
 स्वभावपरम्पराणि यथा यथासन् स्वाच्छन्दतस्तस्य विद्येष्टितानि ।
 तथा तथा पप्रथिरे जगत्यां शैलूषतन्त्रोपनिषद्प्रभेदाः ॥ ४४ ॥
 तालान्तनृत्तारभटीषु तस्य निर्गच्छतां निश्चसितागमानाम् ।
 आदौ मडाव्यालृत्तितामवापुर्भूषाभुजङ्गेश्वरङ्कृतानि ॥ ४५ ॥
 उद्भिन्नरोमाञ्चमुदश्रुपूरमाश्चर्यसम्भूढमनन्यवृत्ति ।

आलेप्यविन्धस्तमिवास्त विश्वमानन्दनृत्तावसरे पुरारेः ॥ ४६ ॥
 संव्यानसम्भृष्टमुष्मं भवान्या विनस्तयन्द्रार्धविलोभनीयम् ।
 नृत्तान्तरभ्यं वपुस्त्रिन्दुमौलेर्निध्याय तौ तुष्टुवुत्तुर्मुनीन्द्रौ ॥ ४७ ॥
 नम्रेषु चित्तात्रवनीतवृत्तेर्नाथ! त्वदीयादपि कोभलौ यौ ।
 अस्मद्भृते तौ यरणौ यदित्यमायासितौ तत् प्रथमं क्षमेथाः ॥ ४८ ॥
 त्वयीश ! नृत्ताद्धिरतेऽपि चित्तं त्वदास्पदं नौ परमाद्भुतेन ।
 नाद्यापि नृत्ताद्धिरतिं प्रयाति ततो नं किञ्चित् प्रतिभा भजवः ॥ ४९ ॥
 आवां प्रसादेन कृतार्थितौ ते याथावले लोकछिताय किञ्चित् ।
 नृत्तोत्सवः काञ्चनसंसदीव नित्योऽस्त्वमुष्यामपि संसदीति ॥ ५० ॥
 तथेति दत्वाभिमतं तयोस्तत् प्रसेदिवान् लोकछितार्थनेन ।
 देवोऽनुजग्राह पुनः स्वयं तो दत्वा शिवज्ञानमनन्यलभ्यम् ॥ ५१ ॥
 सेवावसाने पुरशासनभ्य समागतान् भूमिसुरान् सुरांश्च ।
 उमेषु पीठेषु वितर्णोपाधानम्यापयत् कुम्भभवोऽथ भोक्तुम् ॥ ५२ ॥
 ते भाविताश्चन्दनयर्थिकाभिः कर्पूरकाश्मीरकरम्बिताभिः ।
 अब्यर्थिता दक्षिणाय य मात्वैरभुञ्जतान्नानि रसोत्तराणि ॥ ५३ ॥
 शाकौदनव्यञ्जनसूपयू चैरसायनकवाथरसप्रभेदैः ।
 भक्ष्यैरसङ्घर्षैर्घृतशर्कराढ्यैः कुलैर्विचित्रैरपि तृप्तिमापुः ॥ ५४ ॥
 ते भक्ष्यभोज्यैः भलयूर्णलेख्यानिर्युडपानीयगणैश्च चित्रैः ।
 विस्मापिताः स्वां विधिवञ्चितेति जातिं निनिन्दुः शतशः सुधाशाः ॥ ५५ ॥
 आपृच्छमाना विबुधा मनुष्यानाम्वादमङ्गीमभिधां रसं य ।
 अत्यादरादभ्यवज्जुस्त्रिस्थमाश्चर्यमग्रा एव तान् पदार्थान् ॥ ५६ ॥
 आकण्ठ्यं गर्डाममृताशनत्वे तपःकुले तत्र सुदैः प्रयुक्ताम् ।
 वाताम्बुपर्णाशनवृत्तयोऽपि वाच्यमाः स्वानि जडुर्गतानि ॥ ५७ ॥
 अनेकवक्रोदरपाणिचिह्नानालक्ष्य भृतेशगणानसङ्ख्यान् ।
 तद्विडियायै स्मृड्याम्भलुवुस्तत्र प्रजाः प्रत्यवसानसक्ताः ॥ ५८ ॥
 इत्थं जगत् तर्पितमिन्दुमौलिर्निशम्य निर्वर्तितनित्यकर्मा ।
 वध्वा समं भोजनवेदिकायामुपाविशन्मङ्गलतूर्यघोषैः ॥ ५९ ॥

वाणीविरिञ्चौ कमलामुकुन्दौ शयीमलेन्द्रौ य निषेदुरग्रे ।
उरम्भषाण्मातुरनन्दिनस्तु पार्थे निदेशेन शशाङ्गभौलेः ॥ ६० ॥
अथान्नपूर्णापरिविष्यमाणमन्नं शुचि स्वादु बलुप्रकारम् ।
आमोदयन् नर्मभिरन्तिकस्थानभुङ्क्त वध्वा सल यन्द्रयूः ॥ ६१ ॥
स भुक्तशेषं कवलं प्रियायै समन्त्रमेकं प्रथमं ददौ यत् ।
उेतुस्तदासीदिव भाविनीनां तद्भुक्तशेषग्रहसन्ततीनाम् ॥ ६२ ॥
पक्वं क्लं मान्मथमेतदधे जामातुरेवार्द्धमिति ब्रुवाणाम् ।
सत्यं प्रसादेन तु माधवस्य तल्लब्धमित्याल उसन् स शौरिम् ॥ ६३ ॥
पत्युः प्रियं बिम्बकलं विनैव इलान्यसङ्ख्यानि मुधाहृतानि ।
अतः पिपासा विरतास्य नेति वाणी वधूमाक्षिपति स्म राज्ञीम् ॥ ६४ ॥
भोज्यानि यानि त्रिदिवेऽद्भुतानि तान्याददानः स्वयमीषधीषत् ।
सासूययोरात्मजयोमलेशः शैलादये तत्र दैयाम्भभूव ॥ ६५ ॥
भुक्तोत्थितो नमकथाभिरित्थं विसृज्य विश्रान्तिकृते वयस्यान् ।
सज्जुकृतं प्राप तटातकायाः शय्यागृहं सुन्दरपाण्ड्यदेवः ॥ ६६ ॥
ततो जनाः पाकगुले नियुक्तास्तत्रात्रराशीन् शतशोऽवशिष्टान् ।
आवेदयामासुरनुक्रमेण देव्याः पुरः काञ्चनमालिकायाः ॥ ६७ ॥
कोटयस्त्रयस्त्रिंशदिति प्रतीता सङ्ख्या त्वियं काञ्चन देवतानाम् ।
सङ्ख्या गणानामपि मानवानां सङ्ख्यायते भुक्तवतां न कैश्चित् ॥ ६८ ॥
शाकेषु सूपेषु क्लेष्वपूपेष्वन्नेषु माध्वीगुडशर्करासु ।
शिष्टानि शक्ता प्रवक्तुं शाधि त्वमेषामुपयोगयोगम् ॥ ६९ ॥
धृतीरितं काञ्चनमालिका तथ्येटीभिरासूययदात्मजायाः ।
सा य प्रियं किं क्रियतामिडेति मन्दाक्षमन्दाक्षरमन्वयुङ्क्त ॥ ७० ॥
तामाल देवस्त्वमसील राज्ञी दवी त्रयाणामपि विष्टपानाम् ।
तत्तावकीमन्नसमृद्धिमेतां भोक्तुं जनाः के मम सम्भवयुः ॥ ७१ ॥
कुण्डोदरो नाम गणोऽयमेकस्तथापि शिष्टः परिर्यया मे ।
भोक्तुं न यस्यावसरः पुराभूत् तं भोज्य स्वोदरपूरमेनम् ॥ ७२ ॥
धृत्यादिशन्नसमृद्धिगर्वमपायिकीर्षुः स नृपालपन्त्याः ।
देवो गणस्य त्रिजगत्थरीरवैश्वानरात्मा जठरं विवेश ॥ ७३ ॥

पौरोगवास्तत्र तथा नियुक्ताः प्रवेश्य तं भोजनमाप्सुपान्तः ।
 विस्तार्य पत्राणि विशङ्कटानि भक्ष्याणि भोज्यानि ततोऽभ्यवर्षन् ॥ ७४ ॥
 प्राणालुतेः पर्युपयुक्तमन्नमप्यत्र दृष्टयोपलभे न यावत् ।
 तावत् कथं भोक्तुमुपक्रमेयेत्यूये स भुङ्क्ष्वेति वदत्सु रोषात् ॥ ७५ ॥
 सा पाण्ड्यदेवी सुमतिश्च तत्र समेत्य विस्मेरविलोचनान्तौ ।
 आपूपिकैरान्धसिकैश्च भूयोऽप्यदापयेतां मुदुरन्नराशीन् ॥ ७६ ॥
 पात्राधिकं प्रेक्ष्य स भक्तराशिं व्यामिश्रितं व्यञ्जनशाकभेदैः ।
 प्राणालुतिं प्राथमिकीं कथञ्चिन्निरवर्त्य तस्थौ निभृतं क्षुधार्तः ॥ ७७ ॥
 सम्भ्रम्य दास्योऽथ नृपालपत्न्याः सम्भूय सम्भूय यथोपलब्धम् ।
 भक्ष्याणि भोज्यान्यदुरङ्कमेण पक्वान्यपक्वान्यपि धावमानाः ॥ ७८ ॥
 प्राणालुतीः पञ्च ततः कथञ्चित् प्रसाध्य भिन्नः क्षुधया मडत्या ।
 स तावतीनां परिषेषिणीनां न यक्षमे तत्र गणो विलम्बम् ॥ ७९ ॥
 अथान्नकूटैरभितोऽप्यसङ्भ्यैरूपूपशैलैश्च निरन्तरालम् ।
 मडानसं स स्वयमाविवेश मडाद्धं मत्तं धव द्विपेन्द्रः ॥ ८० ॥
 तत्रान्नकूटान् सड भक्ष्यवर्गैरालोऽयन् दृष्टिपथं प्रविष्टान् ।
 षष्ठ्या नवत्या च शतेन यैषां स अेकमेकं कवलं यकार ॥ ८१ ॥
 अन्नोच्ययानास्तरणैः सडैव दृग्धानि भाण्डैर्दृतिभिर्घृतानि ।
 स्वीकुर्वतोऽस्माभ्यकिताः समन्तात् प्रदुद्रुवुः पाङ्गुले नियुक्ताः ॥ ८२ ॥
 सुरद्रुमाः स्वर्गगवी च तत्र सम्प्रार्थ्यमाना नरपालपत्न्या ।
 यान् यानसङ्घ्यानसृजन पदार्थास्ते तेऽभवन्नस्य डिलोपदंशाः ॥ ८३ ॥
 गोधूममाषाढकमुद्गशालिश्यामाङ्गीवारतिलादिमानि ।
 धान्यानि यान्यानि स यर्वति स्म कुड्यैः कुसूलैमण्डिकैश्च कुम्भैः ॥ ८४ ॥
 सम्भ्रान्तयेटीशतधुष्यमाणतश्चेष्टिताकर्णनजातलज्जाम् ।
 अभिद्रवन्ती स्वयमेव देवीमपाङ्गयन् सस्मितमास्त देवः ॥ ८५ ॥
 अथ क्षणादक्षयमन्नगर्तं ससर्ज तस्मै शङ्करेक्षणा यम् ।
 तमप्यसौ स्थाण्डिलमात्रशेषं यङ्के मडदृभिः कवलैश्चतुर्भिः ॥ ८६ ॥
 अपूर्णमन्नैरुदरं ममेदमापूरयिष्ये सलिलेन वेति ।

कुण्डोदरे याचति पाण्ड्यकन्या सस्मार गङ्गां तरलोर्मिसङ्घाम् ॥ ८७ ॥

अथासिन्धुर्मलयाद्रिशङ्गादाविर्भवन्ती विपुलैस्तरङ्गैः ।

आध्वावयन्तीव लुवं समस्तामभ्यर्णामागाम्भधुरानगर्याः ॥ ८८ ॥

स पाणिना वङ्गनिवेशितेन तथा पपीतामपि द्विव्यसिन्धुम् ।

कौतूहलात् प्रेरयतस्तमासीद् गङ्गाधरस्यापि यथानुतापः ॥ ८९ ॥

स्वीकुर्वतस्तां सिकतावशेषां सूक्तद्वयीमालिङ्गितश्च भूयः ।

सा तस्य तां ग्लानिमवेक्षमाणा गौरी सलज्जा गिरिशं भभाषे ॥ ९० ॥

अजानती यद् भवतः प्रभावमत्रोच्ययच्छेषमवाटिषं प्राङ् ।

तन्मर्षयन् मानद! तर्पमेनं कुण्डोदरस्यास्य निवारयेति ॥ ९१ ॥

व्याजेन केनापि गिरं त्वदीयां शुश्रूषमाणो यदकार्षमित्यम् ।

तत् संलुप्तं देवि! तव प्रभावाद्भ्रान्तपूरास्तु वियन्नदीयम् ॥ ९२ ॥

वेगागता वेगवतीति नाम्ना ज्येष्ठा नदीयं भविता लुवीति ।

प्रसादयन् पाण्ड्यसुतां मूढकृत्या रेमे तथा सुन्दरपाण्ड्यदेवः ॥ ९३ ॥

अथापरेद्युस्त्रिदशैः समस्तैरगस्त्यमुष्यैः परमर्षिभिश्च ।

पाण्ड्याधिराज्ये कलिताभिषेकः शशास पृथ्वीं स तथा मडिष्या ॥ ९४ ॥

एत्थं स पाण्ड्यतनयायराणावलम्बसौभाग्यसम्पदुपपन्नसमस्तराज्यः ।

देवान् विसृज्य निम्बिलानुसितोपचारैर्देवः ससागरवनां बुभुजे धरित्रीम् ॥ ९५ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलार्णव द्वादशः सर्गः ।

अथ त्रयोदशः सर्गः ।

सम्प्राप्येत्थं पाण्ड्यराज्याभिषेकं साधं देव्या सुन्दरः पाण्ड्यदेवः ।

आसीमाद्रेर्निर्लृप्तारातिशय्यां पृथ्वीं रेमे बिभ्रदेकातपत्राम् ॥ १ ॥

साब्धिद्वीपा साटवीदुर्गशैवा सर्वाप्युर्वी यत्तुवाकोटिमूर्ध्नि ।

लज्जा दृष्टा रत्नवद् बाहुना तां तस्येदानीं बिभ्रतः कः प्रयासः ॥ २ ॥

या भूयोभिः पाण्डुरैरातपत्रैः सञ्छन्ना भूराप सन्तापमन्तः ।

सैवाङ्घ्र्यच्छाद्यमाना तदानीमेकञ्चत्रच्छायया तस्य राज्ञः ॥ ३ ॥

नाययारो नाङ्गतभ्रज्जमाविधा नादातारो नाप्यधर्मं प्रसक्ताः ।

विप्राः किन्तु त्यक्तपाण्डित्ययोगाः स्थातुं भाव्ये तस्य राज्ञे यकङ्कः ॥ ४ ॥

यातुर्वर्ण्यं यातुराश्रम्यरम्यं यातुर्वैद्यं तथ्यतुर्वर्गयोगम् ।
 दृष्ट्वा तेन स्थापितं निर्विशङ्कं तस्थौ धर्मस्तत्र पादैश्चतुर्भिः ॥ ५ ॥
 गावो धान्यं भूषणान्यम्भराणि स्वर्णं रुष्यं यानि शैवविधानि ।
 स्वामिन्यादौ विप्रलब्धे तदीयं सर्वं जज्ञे विप्रलब्धं तदानीम् ॥ ६ ॥
 कैलासाद्रिं शासतः कल्पकोटीः पूर्णः कोशो यस्य भिक्षाकपालैः ।
 प्राप्तेनेत्थं पाण्ड्यराज्याधिपत्यं लब्ध्वा सधस्तेन लक्ष्मीरपारा ॥ ७ ॥
 शैवाः शाक्ता वैष्णवाः साङ्ख्यनिष्ठा योगाचार्या ब्रह्मविद्याविदोऽपि ।
 गत्वा गत्वा तं यथैकं प्रपन्नास्तद्गत् तास्ताः कीर्तयोऽपि त्रिलोक्याम् ॥ ८ ॥
 येऽस्मिन्नभ्रास्तेजसा तं प्रपन्ना ये तु द्विष्टास्ते उताः सङ्गरेषु ।
 भित्त्वा भानोर्भिम्भमूर्ध्वं पतन्तः पर्यावृत्य प्रापुरन्ते तमेव ॥ ९ ॥
 वकाम्भोजान्निस्सृतं वाङ्मयमानं पश्यन् देवो वेदवादायमानम् ।
 सङ्ख्याधिक्याद्भेदशाभासु भीतः स्तोत्रस्तोत्रं व्याजडाराप्रमत्तः ॥ १० ॥
 सीमन्मभोविप्लवे सेतुबन्धे गोसञ्चारे सार्थसम्मेलने वा ।
 या मीनाक्ष्या स्थापिता प्राक् प्रजानां तां मर्यादां स प्रमाणीयकार ॥ ११ ॥
 कोशान् पञ्चैवाङ्गुराद्विदुषान् यस्याशेषं शासतोऽमुं प्रपञ्चम् ।
 सङ्ख्यातीता उभरत्नाद्विदुषास्तस्येदानीं तेऽभवन् पाण्ड्यभर्तुः ॥ १२ ॥
 पाण्ड्याध्यक्षः पाण्ड्यजामातृदेवः प्रेषान् राड्याः पालको द्रामिडानाम् ।
 एत्याप्याभिः प्रीतिरस्याधिकसीदात्मब्रह्मज्योतिराद्विश्रुतिभ्यः ॥ १३ ॥
 या मीनाक्ष्यास्तावती राज्य शक्तिः सा सङ्कान्ता तत्र भूयश्चकाशे ।
 प्राप्नोत्कर्षां सानुनि स्फाटिकाद्रेः पत्युर्भासां भास्वरेवांशुरेषा ॥ १४ ॥
 स्वे स्वे धर्मो स्थापिताः सर्वे येव क्षमापालत्वं भिन्नता तेन लोकाः ।
 कालस्त्वेकश्चावितः स्वाधिकाराद् धर्मैकान्त्यं तन्वता मानवेषु ॥ १५ ॥
 एत्थं राज्यं भिन्नता तेन राज्ञा देवी जितुं स्फारयिन्तानिमग्ना ।
 भूयो भूयो उेतुमत्रानुयुक्ता प्राड् स्मेदं प्राणनाथं मृगाक्षी ॥ १६ ॥
 सञ्चिन्याना तावकीनात् प्रसादाद् धर्मं तं तं नाथ! माता मदीया ।
 जतौत्सुक्या तीर्थयात्राविधाने स्नातुं सिन्धौ श्वः प्रतिष्ठासते सा ॥ १७ ॥
 एत्याकण्यं प्रेषसीभेदमूलं तत्रानेष्यन् सागरान् सप्त देवः ।

सस्मारान्ने सध येवास्य तेऽपि प्रादुर्भूता मूर्तिमन्तः प्रणोमुः ॥ १८ ॥
प्राचि स्थाने सोमसौन्दर्यनेतुः प्रागेवास्ते कश्चिदेकस्तटाकः ।
सर्वे तस्मिन् सन्निधत्तेति देवो नामादेशं सागरानादितेश ॥ १९ ॥
पश्यन्तीनामत्रतस्ते प्रजानां त्यक्त्वा रुपं पौरुषं सिन्धुराजाः ।
दृश्यन्ते स्म व्याम्नि दूरे तरङ्गैराजिघ्रन्तो दिक्तटानुत्तरङ्गैः ॥ २० ॥
स्वं स्वं रुपं सङ्क्षिपन्तोऽपि ते ते कासारान्तस्सम्भवाऽ समुद्राः ।
आलक्ष्यन्त स्पष्टमत्यद्भुताभिर्वल्गन्तीभिः पङ्क्तिभिर्वीचिकानाम् ॥ २१ ॥
आकामद्भिर्योमकक्ष्यामकाण्डे स्रोतोभिस्तैः स्वीकृताः सागराणाम् ।
जग्मूर्मेधास्तत्र शैवालभावं विद्युल्लेभा विद्रुमत्वं च तेषाम् ॥ २२ ॥
आसप्तर्षिस्थानमाकान्तिउत्तोः संवर्तेषु धामिव द्रष्टुकामैः ।
आरुढे व्योम्यर्णवैरभ्रसिन्धोः सव्यं यक्षुः शश्वदस्यन्ततोऽर्थैः ॥ २३ ॥
भागीरथ्या जातु लेभेऽभिषेकं पर्याप्तं यः प्राग्युगे व्योमकेशः ।
द्रव्यैस्तैस्तैर्दुग्धध्याजयमुष्यैर्द्वैतीयीकः सोऽस्य जज्ञेऽभिषेकः ॥ २४ ॥
पश्यत्यग्रे पाण्ड्यदेवे ततस्ते पारावाराः पल्लवे तत्र पेतुः ।
पार्श्वस्थास्नोर्त्विजः कुम्भयोनेः प्रायस्तालुन्यार्द्रताभावउन्तः ॥ २५ ॥
क्षीरे सर्पिर्वारुणीमिक्षुसारं दध्याप्यभ्रे दुर्लभं पातुकाभाः ।
विष्वग् देवाः सम्पतन्तो विमानैः स्रोतस्येषां कीटमज्जं ममज्जुः ॥ २६ ॥
क्षारे वारि क्षीरमुष्यानि वस्तून्येकं सर्वाण्येकदैवाजधान ।
मौढ्यं ल्येकं उन्ति राशिं गुणानां शौर्यौदार्यस्यैर्यगाम्भीर्यमुष्यम् ॥ २७ ॥
शब्दस्यशौं रुपगन्धौ रसश्च प्राप्तास्तीर्थे चित्रतां तत्र सधः ।
आस्तामेतन्मज्जतामत्र नृणां स्वर्गेऽप्यासीच्चित्रता यद्विचित्रा ॥ २८ ॥
सर्वे गन्धा यत्र सर्वे रसाश्च प्रादुर्भूतास्तीर्थराजे छि तस्मिन् ।
स्नानाल्लभ्ये तादृशि ब्रह्मभावे न्यायज्ञानां नागमाः पर्युपास्याः ॥ २९ ॥
नीरक्षीरे द्वे विवेक्तुं प्रगल्भा उंसास्तस्मिन् सर्वसङ्घातरुपे ।
भमोत्साहा मत्स्यमण्डूककुर्मैः प्राप्ताः साम्यं न प्रयेलुर्विलज्जाः ॥ ३० ॥
पत्या सार्धं योपितोऽधिङ्गियन्ते तीर्थे स्नातुं पुत्रवत्योऽथवेति ।
श्रुत्वा शास्त्रं चिन्तया दूयमानां श्वश्रूमन्तस्तत्र शुश्राव देवः ॥ ३१ ॥

आवर्तार्द्धं स्थानमुल्लङ्घ्य सर्वं सम्प्राप्तस्तच्छाश्वतं धाम शम्भोः ।
 प्रत्यानेयो वल्लभोऽस्याः कथं वेत्यन्तश्चिन्तामाप देवस्ततोऽपि ॥ ३२ ॥
 पत्युश्छायां पाण्ड्यदेव्याः स कामध्यानीयात्रे दर्शयन् प्रेयसी स्वाम् ।
 तद्भृत्तान्तस्मेरदृष्ट्यानया तां वृत्तान्तं तं वेद्यमास देवः ॥ ३३ ॥
 सा संदृष्टा तां निशम्य प्रवृत्तिं पश्यन्ती य प्राणनाथं विमाने ।
 आलिङ्गन्ती निभरं मीननेत्रां भूयो भूयो मूर्ध्नि यैनामजिघ्रत् ॥ ३४ ॥
 त्वन्मातृत्वात् सिद्धमेवापवर्गं भन्वानाढं तेन लृष्टा न तावत् ।
 यावत् तातं वीक्षमाणा तवेति स्तावंस्तावं सा बलाघ कुमारीम् ॥ ३५ ॥
 लब्ध्वा योगं लज्जमाना विमानादाप्सुत्यारादागतेन प्रियेण ।
 दत्तानुज्ञा देवपाण्ड्येन देवी सस्नौ तीर्थे सप्तरत्नाकरे सा ॥ ३६ ॥
 दीनं रूपं प्रेयसा विप्रयोगाद् देव्याः स्नान्त्यास्तत्र दृष्टं जनैर्यत् ।
 उन्मजन्त्यास्तत् ततः पर्येषांसीश्वन्द्रापीडं यारुढासं त्रिणेत्रम् ॥ ३७ ॥
 सा गच्छन्ती शाश्वतं धाम शम्भोः सार्धं पत्या सर्वसौभाग्यधाम ।
 क्लेशं कन्याविप्रयोगप्रसक्तं किञ्चिञ्चिते धारयन्तीदमूये ॥ ३८ ॥
 अथ ज्ञातं ब्रह्म पूर्णं युवामित्यद्योत्सन्नः पाशवर्गोऽपिलो मे ।
 द्यूडेथापि त्वर्धविच्छिन्नमासीत् त्वत्सौभाग्यालोकभाग्यं किलेति ॥ ३९ ॥
 शुश्रूषस्व प्रेयसः पादपद्मं क्षान्त्या धृत्या प्रेमवत्या य भक्त्या ।
 लब्ध्वा पुत्रं राज्यभारेऽभिषिष्य द्रष्टास्मि त्वां स्वं पदं प्रत्युपेताम् ॥ ४० ॥
 धृत्यादिश्य प्रस्थितायां जनन्यां सर्वोत्तीर्णां शाङ्करं धाम दिव्यम् ।
 आनन्दोत्थैः शोकजैश्चाश्रुपूरैर्वर्कं देव्या दूषितं भूषितं य ॥ ४१ ॥
 तामिस्तामिस्तत्प्रसङ्गोयिताभिर्मार्षन् वाग्भिर्मानसं क्लेशमस्याः ।
 वारिकीडां वारिजक्ष्यानयासावानन्दाब्धावाययार प्रवीरः ॥ ४२ ॥
 दीनान् दानैर्देवता यज्ञाभागैरार्त्तानार्त्तिच्छेदनैस्तत्तदर्थैः ।
 जिज्ञासूनाथ्यात्मविज्ञानदानैर्देवो रक्षन् पालयामास पृथ्वीम् ॥ ४३ ॥
 अन्तर्वर्ती जातु कालेन पत्नीं दर्शं दर्शं पिप्रिये देवपाण्ड्यः ।
 डेकीवाम्भस्सम्भृतां मेघमालां माध्वीगर्भां पद्मिनीमप्यणीव ॥ ४४ ॥
 यत् कातर्यं यौवनेनाक्षिणं दत्तं यथ्यानीतं दौर्दृष्टेनाथ तस्याः ।
 प्रागल्भ्याय प्राभवत् सर्वमेतत् तत्सम्भूतेरद्भुतं मीनकेतोः ॥ ४५ ॥

पुष्टान्यङ्गान्यापुस्त्याः कृशत्वं नित्यं काशर्थं निर्जडौ मध्यदेशः ।
 पर्यायिणो द्वांसवृद्धयोः प्रवृत्तिस्तत्राप्यासीदीदृशः कालभेदः ॥ ४६ ॥
 अन्योन्येन स्पर्धमानावुरोजावास्तामस्या यौवनोपकमं यौ
 स्पर्धां मुष्यामध तावन्वभूतां सङ्घर्षेणान्योन्यमासादितेन ॥ ४७ ॥
 शक्तिः भ्याता यावती या य तस्याः सर्वाप्येषालम्बि गर्भाणू नूनम् ।
 नो येदित्थं स्यात् कथङ्कारमस्याः स्नातुं पातुं स्पन्दितुं याप्यशक्तिः ॥ ४८ ॥
 केन्द्रे यन्त्रे देशिके यामराणामक्षे रौद्र रौद्रवृत्तिः परेषु ।
 प्रादुर्भूतः पाण्ड्यवंशस्य भूत्यै तस्या गर्भात् तारकारिः कुमारः ॥ ४९ ॥
 आनेष्यन्ते यानि तेनात्मजेन स्वर्णान्यत्रे मेरुमूलादमीषाम् ।
 यके देवः कोशगोलेऽवकाशं भूदेवानां भूरिदानच्छलेन ॥ ५० ॥
 राज्ञां पश्यन् राज्यतन्त्रस्थितानां बालो द्रोषान् आलुमुष्यप्रयुक्तान् ।
 साब्धिद्रीपां पालयिष्यन् धरित्रीं यके देवः षण्मुषोऽप्यैकमुष्यम् ॥ ५१ ॥
 उग्रस्यर्क्षे जातमुग्रं प्रकृत्याप्युद्रन्तारं तेजसा य श्रिया य ।
 जानन् बालं शासनात् कुम्भयानेश्चके नाम्नाप्युग्रं धत्येव देवः ॥ ५२ ॥
 मीमांसाङ्गान्यायधर्मतिहासैः सार्धं वेदाः स्वम्बशाभासमेताः ।
 प्राप्ते काले प्रत्यम्बुः पाण्ड्यसूनोद्धारं कृत्वा देशिकस्योपदेशम् ॥ ५३ ॥
 दैतेयारिर्णेन षड्गे विनीतश्चापे शिष्यो जामदग्न्यो यदीयः ।
 साक्षादासीन्नेरुधन्वा स देवः शस्त्रास्त्राणां शासिता तस्य यूनः ॥ ५४ ॥
 कन्या भ्याता कान्तिमत्याप्ययासीद् भास्वर्सेश्या सोमयूडम्य राज्ञः ।
 पित्रा दत्तां तामुपानीय देवः पाण्डौ तेन ग्राहयामास यूना ॥ ५५ ॥
 शक्तिर्दण्डश्चकमित्यायुधानि त्रीणि प्रौढज्वालमालाकुलानि ।
 दत्त्वा तस्मै देवदेवोऽव्यपिञ्चत् प्रह्वीभूतं पाण्ड्यराज्ये कुमारम् ॥ ५६ ॥
 प्रागासीद्यो देवसेनापतिः स प्रापदानीं पाण्ड्यसेनापतित्वम् ।
 दैतेयः प्राङ् तारको निर्जितोऽद्य त्वज्ञानाभ्येस्तारकस्तात अेव ५७ ॥
 पृथ्वीं सर्वाभर्पयित्वा कुमारे पृथ्वीं कीर्तिं डेवलं गृह्णतः स्वाम् ।
 सार्धं देव्या वत्सराणां सडस्त्राण्येवं चष्टिः षट् य तम्य व्यतीयुः ॥ ५८ ॥
 एत्थं पाल्या भूमिरित्थं विजेया दृसा एत्थं वर्तितव्यं त्वयेति ।

आदिशुभोऽं दम्पती मूललिङ्गे मीनाक्ष्यां य प्रापतुस्तौ प्रवेशम् ॥ ५९ ॥

तौ मीनाक्षीसुन्दरेशात्मनाथश्चक्रौ किञ्चित् प्रत्यक्षं सेवमानः ।

यत्के राज्यं नामयन् राजवंश्यानुग्रह्यशयैः शासनैरुग्रपाण्डयः ॥ ६० ॥

एजे शम्भुं यश्चतेनाश्वमेधैर्यथ्याभुङ्क्त स्वर्गभागां स भूमौ ।

तेनासूयां तत्र शक्रो बभन्ध प्रायेणायं पामराणां स्वभावः ॥ ६१ ॥

आकम्प्याम्भस्साम्भवै राजधानीमुन्मथार्दिरुग्रपाण्डयस्य राज्ञः ।

राष्ट्रं यास्य स्वीकुरुष्वेति शक्रो नेदीयांसं दक्षिणाब्धिं न्ययुक्त ॥ ६२ ॥

अर्धे रात्रेरप्रसक्तो कथञ्चिद् वर्षे वाते दूर्दिने वा क्षणेन ।

सन्नड्यद्भिः सर्वतो वीचिसङ्घैः पारावारः स्वात् पदाद्दुश्चयाल ॥ ६३ ॥

अडेकोर्मिष्यन्मन्त्रादपि क्षमां कोशं कोशद्भ्रमप्यावृणानः ।

भीमैर्घोषैर्भाषयन्नम्बुराशिर्ग्रामं ग्रामं मज्जयन् निर्जगाम ॥ ६४ ॥

उच्चैरुच्चैरुत्पतन्तः पतन्तो ध्रन्तो जन्तून् गण्डशैलान् क्षिपन्तः ।

आवृणानाः सैकतैरद्रिकूटानभ्यङ्कामन्नूमथो वारिराशेः ॥ ६५ ॥

वल्लन्तोऽग्रे दूर्गुडा वीचिकानां जातोत्साडा जन्तवः सागरीयाः ।

व्याधायस्यं व्याघ्रसिंहद्विपादीन् वन्यान् सत्वान् लीलयैवाग्रहीषुः ॥ ६६ ॥

एत्थं पुर्यां योजने योजनार्धे यावत् सिन्धुर्नाजिहीते निशीथे ।

तावत् स्वप्ने भोवितस्तां प्रवृत्तिं सूक्त्या शम्भोर्जगरामास देवः ॥ ६७ ॥

आरुड्य द्रगभ्रमातङ्गकल्पं कुद्धो देवः कुञ्जरं किञ्चिद्दुश्चैः ।

पाणौ कुर्वन् शक्तिमीशेन दत्तां पाण्डयः पारावारमभ्युज्जगाम ॥ ६८ ॥

शैलेनेवोत्सर्पता कञ्जलानां व्योम्नेवाधो धावता सन्निपत्य ।

सोऽभूत् तेन स्रोतसा वारिराशेर्दृष्टो देवः सध एवाथ रुष्टः ॥ ६९ ॥

नायं कालः कौतुकं कर्तुमस्मिन् नश्यत्स्वेवं प्राणिपूण्यावयेषु ।

एत्यालोच्य प्रज्वलन् प्रज्वलन्तीं पाण्डयः शक्तिं पातयामास सिन्धौ ॥ ७० ॥

शीलुर्वाणाम् सा विशन्ती समुद्रे सर्वं पाथः सम्भ्रमत्कूर्मनङ्गम् ।

उच्छासेनैकेन यान्ती पिबन्ती जले भूमेः प्राक्तनं चार्द्रभावम् ॥ ७१ ॥

मर्यादाब्धेर्मां विलोपीति शक्तिं प्रत्याहृत्य प्रज्वलन्तीं स । भूयः ।

तत्संसिद्धां तावतीमप्यदत्त क्षोणीं देवः सुन्दरेशाय सधः ॥ ७२ ॥

आडैलासादा य लडुोपकण्ठाज्जाते दैवाज्जात्वनावृष्टियोगे ।
 राज्ञः सवान् मेलयन् पर्यपृच्छद् राजा पाण्ड्यः कुम्भयोनिं विधेयम् ॥ ७३ ॥
 तस्यादेशादर्थनाभिः प्रणामैस्ते ते वृष्टिं देवराजं यथायुः ।
 दैन्यं त्वेतन्मीनेत्रात्मजस्य स्वान्ते जातु स्वाद्युतां नाभभार ॥ ७४ ॥
 अभ्यर्णोऽसौ जातुश्चिञ्चनान्द्रैराभेटार्थं पर्यटन् पाण्ड्यदेवः ।
 स्वच्छासीनान् पुष्कलावर्तकादीन् शृङ्गोत्सङ्गे तस्य मेघानपश्यत् ॥ ७५ ॥
 ङः सुत्रामा कत्र यास्त्रा वराडे वृष्टिर्लभ्या विक्रमेणेति देवः ।
 मत्वा भृत्यैर्ग्राहयन्नम्बुवाडान् कारागारे वासयामास बद्धान् ॥ ७६ ॥
 डेचिन्मेघास्तत्र योधानपालैः डेचिच्छेकान् पालयद्भिर्मयूरान् ।
 आकृष्यन्त स्वैरमारक्षकाणां सौडार्देन द्विस्सकृद् गूढमल्लाम् ॥ ७७ ॥
 नश्यद्गर्जं लुभभिधुद्विलासाः संशुष्यन्तः साध्वसेनाम्बुवाडाः ।
 धूलीजालैर्धूसरा धूमशेषास्तत्रावात्सुः शासनात् तस्य राज्ञः ॥ ७८ ॥
 आपातालादा य समर्षिलोकादम्भोभिर्ये विश्वमाप्त्वावयन्ते ।
 तानम्भोदांस्तत्र रुद्धान् निशम्य डुध्यन्निन्द्रस्तेन योद्धुं प्रतस्थे ॥ ७९ ॥
 जयानिर्घोषिच्छादिताशावकाशं बाणसारध्वस्तलस्त्यश्चयोधम् ।
 रक्तस्रोतःपातरक्तं समन्ताज्जज्ञा युद्धं तस्य याभ्यर्णस्य ॥ ८० ॥
 यापोन्मुक्तैः सायकौघैर्मोघैर्वेधं वेधं व्योमयानादभर्त्यान् ।
 यूथंयूथं पातयन् कौतुकेन श्यैनम्पातामायथारेव वीरः ॥ ८१ ॥
 येऽवागृह्णन् भेयरा वृष्टिमुर्व्यां तेषामेवोज्जासयन्नङ्गामङ्गम् ।
 मर्माविद्भिर्मागर्णैरुग्रपाण्ड्यश्चके वृष्टिं मज्जमांसास्रविस्त्राम् ॥ ८२ ॥
 उन्मयद्विरुत्पतद्भिस्तदस्त्रः कीर्णो विष्वङ् कण्टकौघैरिवाभे ।
 स्थातुं यातुं स्पन्दिंतुं याप्यशक्ता तन्तम्भेऽसौ वाडिनी जम्भलन्तुः ॥ ८३ ॥
 तडोदण्डोन्मुक्तनारायधारासद्यःकृतलशयदश्रेभयोधम् ।
 डाडाडुर्वत्सिद्धगन्धर्वगर्ग शौनासीरे तत्र नासीरमासीत् ॥ ८४ ॥
 मर्त्या युद्धे पातिता देवभावं लब्ध्वा देवीर्धावमाना वरीतुम् ।
 धावद्देवस्त्रैशमुद्भान्तपालं यङ्कुः स्वर्गं सम्प्रवृत्तापवर्गम् ॥ ८५ ॥
 अस्त्रैरस्त्रं वायन्नुग्रपाण्ड्यः शस्त्रैः शस्त्रं शस्त्रिणश्चावभिन्दन् ।
 जातस्तातस्याक्षिकोपात् तृतीयाज्जज्वालोज्यैर्जातवेदा एवान्ते ॥ ८६ ॥

पश्यन् पाण्ड्यो वज्रमिन्द्रेण दत्तं प्रायुङ्क्तोत्रं चक्रीशादवामम् ।
तद् दम्भोर्विं स्तम्भयत् तस्य मौर्विं भित्त्वा भूयः पाणिमस्याजगाम ॥ ८७ ॥

भग्नो शके भग्नकोटीरकोटौ धावत्यग्रे मुक्तकेशं सुधाशाः ।
येलुर्विष्वङ् यण्डवातावधूता दूरे दूरे तूलपिण्डा एवात्रे ॥ ८८ ॥

कन्दद्विपमपसरत्सैन्धवोधूतयोध-
प्रत्युद्धारव्यसनविमुभापितपादातजातम् ।
धावद्देवप्रवरसमरोदन्तयाथार्थ्यबोध-
आम्यत्पौरं नगरमभवज्जर्जरं निर्जराणाम् ॥ ८९ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णे त्रयोदशः सर्गः ।

अथ यतुर्दशः सर्गः ।

तस्मिन् कुमारे मीनाक्ष्यास्तथा शासति मेदिनीम् ।
ताराग्रछाणं पञ्चानां जाता जात्वपि वङ्गता ॥ १ ॥

अवागृह्यते ते वृष्टिमासेतोराडिमायलात् ।
जलदुर्भिक्षेत्श्चात्र ज्वले जानपदैर्जनैः ॥ २ ॥

सोमवारप्रतेनाथ सोमसुन्दरभीश्वरम् ।
स समाराधयाञ्चके शासनात् कुम्भजन्मनः ॥ ३ ॥

तस्य चिन्तयतः स्वप्ने तरुणोन्दुशिषामणिः ।
आविर्भूय दयासिन्धुरनुजग्राह पार्थिवम् ॥ ४ ॥

वार्षिकीयमनावृष्टिर्वकैः शुकादिभिः कृता ।
किं करिष्यति वर्षान्ते किङ्करिष्यन्ते ते ग्रहाः ॥ ५ ॥

दण्डश्चाण्डायुधाभ्यो यो दत्तोऽस्माभिः पुरा तव ।
कनकं तेन डेमाद्रेः कण्डोत्थोपनीयताम् ॥ ६ ॥

एति सम्भोधितस्तेन प्रतिभुद्धो महीपतिः ।
प्रयाणं रोचयामास प्रातर्द्धमाथलं प्रति ॥ ७ ॥

यण्डायुधं समादाय स गच्छन्निरवर्णयत् ।
भूपद्मकर्णिकाकारं भूपालः कनकायलम् ॥ ८ ॥

निकषे व्योम्नि यं धर्षन् वेधा जलदसिञ्चके ।
 संयोज्यालोकतेऽद्यापि वर्णा सौदाभनीच्छलात् ॥ ८ ॥
 श्रीकण्ठकार्मुके यत्र शृङ्गलगा विचन्नदी ।
 वलयीकृत्य विन्यस्ता वासुकिजयेव दृश्यते ॥ १० ॥
 सर्वरत्नाकरं डैमं संरक्षितुमडर्निशम् ।
 यामिकाविव यन्द्राकौ यं न जातु विमुञ्चतः ॥ ११ ॥
 प्रस्तरा यत्र रत्नानि मृत्तिका यत्र काञ्चनम् ।
 निर्जरो जाह्नवी यत्र लुब्धको यत्र शङ्करः ॥ १२ ॥
 यजन्ति य तपस्यन्ति यमुद्दिश्यैव देहिनः ।
 यत्परं निगमस्यार्थं योऽपवर्गादनन्तरः ॥ १३ ॥
 ये देसिद् द्विपदा ये य षट्पदा ये यतुष्पदाः ।
 सर्वेऽप्यष्टापदमयाः सम्भन्धाधम्य विश्रुताः ॥ १४ ॥
 धोर्मूर्धा पृथिवी मध्यं पादः पातालमण्डलम् ।
 यस्य गङ्गाधरभ्येयं युक्ता त्रैलोक्यरूपता ॥ १५ ॥
 द्रवीभवत्सु शृङ्गेषु यत्र दावाग्निः सङ्गमात् ।
 स्वर्गास्थिरत्ववादानां प्रत्यक्षैव प्रमाणात् ॥ १६ ॥
 काञ्चने यत्र मृदूभूते कामिन्यस्त्रिदिवौकसाम् ।
 कुतूहलिन्यो भूषासु कुलालान् पर्युपासते ॥ १७ ॥
 पल्लवं ज्योतिषं यत्र प्रत्यभिज्ञातुमक्षमाः ।
 डैमेषु सडकारेषु पिद्यन्ते यत्र कोकिलाः ॥ १८ ॥
 यामीकरैकरोपेषु सर्वेषु कुसुमेष्वपि ।
 व्युत्पन्ना येव यत्रत्या गन्धेषु न मधुप्रताः ॥ १९ ॥
 स तं प्रदक्षिणीकृत्य सर्वद्वैवालयं गिरिम् ।
 तस्थौ पाण्ड्यः पुरोभागे तस्य काङ्क्षन्ननुग्रहम् ॥ २० ॥
 उदासामास डेमाद्रिरुग्र पाण्ड्येऽपि पार्थिवे ।
 किं यकारार्णवो रामे निसर्गोऽयं जडात्मनाम् ॥ २१ ॥
 प्रकृत्यापि विनीतस्य पाण्ड्यस्थोऽस्य दण्डिनः ।
 अभिष्यानुगुणं वृत्तमान्तरं करणं तदा ॥ २२ ॥

माडेश्वरं स तं दण्डं मकरद्वयलाञ्छितम् ।
 आवर्त्य रुषितो वेगादाजघान सुरालयम् ॥ २३ ॥
 स्थिरध-वेति भूतेशः श्रूयते येन धन्वना ।
 यकम्पे स उतस्तेन यामीकरमयो गिरिः ॥ २४ ॥
 तापिते तपनालोकैस्ताडिते तेन दण्डतः ।
 आसीद दिष्ट्यात्र वैपुल्यमसम्भाधाय नाकिनाम् ॥ २५ ॥
 कम्पिते दण्डघातेन काञ्चने तत्र भूधरे ।
 पौलस्त्यतुलितस्याद्रेः परिलुभमिवं ह्रिया ॥ २६ ॥
 डालास्थनाथतनयमवबुध्य ततः स तम् ।
 स्वं वृषं दर्शयन्नाड सुविनीतं सुरालयः ॥ २७ ॥
 अज्ञासिषमळं न त्वामास्थितः स्थावरं वपुः ।
 जानन्निल जगत्तत्त्वं जातु न ङोद्धुमर्हसि ॥ २८ ॥
 यूर्णाकुर्त्या अपि त्वं मां थापं येत् पितुरेव ते ।
 स्वामिनस्तस्य सा डानिः स्वस्य डिं परिडीयते ॥ २९ ॥
 अस्ति मे अबुशः स्वर्णमत्यल्पमिदमुच्यते ।
 अडमेव तवास्मि स्वं मनोडत्योपयुङ्क्ष्व माम् ॥ ३० ॥
 षति प्रसादितस्तेन दर्शितश्च मडापनिम् ।
 जग्राड विविधं डेम भित्त्वा यण्डायुधेन सः ॥ ३१ ॥
 नभश्चरडयाङ्गुष्टैर्नरदेवः परशतैः ।
 मनोभिरपि दुष्प्रापमनोभित्तदुपाडरत् ॥ ३२ ॥
 स यामीकरवर्षेण सर्वं प्रकृतिमण्डलम् ।
 पालयामास नृपतिः पाण्ड्यो थावद्वग्राडम् ॥ ३३ ॥
 तथा ववर्ष कनकं भूयोभूयः स भूतले ।
 अवग्राडं यथा नित्यमायकाङ्गुः शरीरिणः ॥ ३४ ॥
 स डान्तिमत्यां प्रेयस्यां यन्द्रमौलेरनुग्राडात् ।
 पुत्रं यथार्थनामानं वीरपाण्ड्यमविन्दत ॥ ३५ ॥
 विन्ध्यस्य सकलां पृथ्वीं वीरपाण्ड्ये मडीपतिः ।

प्रविवेश परं धाम परमानन्दलक्षणम् ॥ ३६ ॥
 तस्मिन् भक्त्या य पूजामिस्तपसा याम्बिकापतेः ।
 पुत्रादपि विशेषेण पीत्रे प्रीतिरवर्धत ॥ ३७ ॥
 जिज्ञासमानाः श्रुत्यर्थं सेवया सुन्दरेशितुः ।
 कण्वाद्यो मुनिवराः कदम्बवनमाययुः ॥ ३८ ॥
 तपोभिः कर्मभिर्धानैर्दानैरपि पृथग्विधैः ।
 निन्युः संवत्सरं पूर्णं नियतास्ते शिवान्तिके ॥ ३९ ॥
 प्रसन्नः सुन्दरेशोऽथ भक्तिवेशवशंवदः ।
 विप्ररूपेण विप्रेभ्यो विववार निजं वपुः ॥ ४० ॥
 उपसन्नः स मुनिभिः सन्निधौ सुन्दरेशितुः ।
 व्याघ्रयर्मासनो वेदान् व्याख्यातुमुपयुक्तमे ॥ ४१ ॥
 अस्ति वाग्ब्रह्म तत् किञ्चिदपिलोत्पत्तिकारणम् ।
 प्रणवोङ्कारताराद्विपर्यायगणधोषितम् ॥ ४२ ॥
 तदेकधा त्रिधा विप्राश्चतुर्धा पञ्चधा स्थितम् ।
 अपि द्वादशधा भिन्नमागभेषूपदिश्यते ॥ ४३ ॥
 ततो व्याहृतयस्ताभ्यो गायत्री विश्वपावनी ।
 ततो वेदाः सोपभेदास्तेभ्यः सर्वं य वाङ्मयम् ॥ ४४ ॥
 प्रभावं तस्य तारस्य ब्रूयां शब्देन केन वः ।
 तत्रप्रसूता गिरः सर्वास्तद्व्याख्या व्यापकस्तु सः ॥ ४५ ॥
 ऐकमातृप्रसूतानामैकमत्यप्रवर्तिनाम् ।
 स्ववैमत्येन वैमत्यं शास्त्राणां आविशा जगुः ॥ ४६ ॥
 अस्ति यत् परमं ज्योतिरस्मिन् विद्गुणे तिरोहितम् ।
 तदेव सकलैः शब्दैस्तात्पर्यविषयीकृतम् ॥ ४७ ॥
 अद्गानि मन्त्रास्तन्त्राणि शास्त्राणि निगमा अपि ।
 अन्ततो लोकागाथा अप्यत्रैवायान्ति विश्रमम् ॥ ४८ ॥
 षमा गिरः समस्ताश्च रुद्राय स्थिरध-वने ।
 षति ब्रुवाणा वाणी वः प्रमाणाभकुतोभवा ॥ ४९ ॥

सर्वानुग्राहिणी शक्तिः शम्भोरनतिरोकणी ।
 तामप्रपद्ये तत्तत्त्वं न शब्दैस्त्वधार्यते ॥ ५० ॥
 आरोहन्त एव स्तोत्रमवरोहन्ति भूयसा ।
 जानन्त एव मुह्यन्ति तत्पादविमुखा जनाः ॥ ५१ ॥
 सा वक्ति सा वाचयति सा येतयति सा चितिः ।
 सा गतिः सा गमयति सैवेयं मीनलोचना ॥ ५२ ॥
 तामनन्याः प्रपद्यध्वं तपोदानाध्वरादिभिः ।
 वाङ्मयं सर्वमेकस्थं ततो वः प्रतिभास्यति ॥ ५३ ॥
 अनुगृह्यैवमीशस्तान् मस्तन्यस्तेन पाणिना ।
 मिषतामग्रतस्तेषां मूलविद्गो तिरोदधे ॥ ५४ ॥
 अथ कालेन मडता वीरपाण्ड्यो मडीपतिः ।
 भूयसस्तनयान् लेभे भोगस्त्रीषु दुराशयान् ॥ ५५ ॥
 समाराध्याथ बहुधा साम्भं डालास्यवल्लभम् ।
 देवो वंशकरं पुत्रं देव्यां समुदपाद्यत् ॥ ५६ ॥
 सर्वदा मृगयासक्तः स जातु विपिनान्तरे ।
 सञ्चरन् राजशार्दूलः शार्दूलेन निपातितः ॥ ५७ ॥
 तदेव रन्ध्रमासाद्य तस्य भोगवधूसुताः ।
 परिलुष्टितसर्वस्वाः पलायन्त ततस्ततः ॥ ५८ ॥
 कुलवृद्धास्ततस्तस्य कुमारं पञ्चवार्षिकम् ।
 अभिषेक्तुं पटे तस्मिन्नन्योन्यं सममन्त्रयन् ॥ ५९ ॥
 मकुटेनाभिषेक्तव्यमभिषेकेण सुस्थिरे ।
 राज्ये रत्नानि सम्पाद्य मकुटे कर्तुमीशमले ॥ ६० ॥
 अन्योन्याश्रयदुस्स्थोऽयमभिषेकोऽस्य भाति नः ।
 न मिथ्यानुग्रहः शम्भोर्न विद्मः पुनरायतिम् ॥ ६१ ॥
 इति चिन्तयतां तेषामग्रतः पाण्ड्यमन्त्रिणाम् ।
 आविरासीत् तदा शम्भुराश्रितो वैश्यविग्रहम् ॥ ६२ ॥
 स भृत्यैर्बहुभिर्वातः समृद्ध्या परया ज्वलन् ।
 रत्नानां वाणिगस्मीति राजभृत्यानुपासदत् ॥ ६३ ॥

सं भृत्यैराहृतां रत्नपेटीमुद्धाटयन् पुरः ।
वैदग्ध्यं रत्नशास्त्रेषु व्याकुर्वन्नाददे गिरम् ॥ ६४ ॥
सर्वे पश्यन्ति रत्नानि सर्वे विभ्रति य स्वयम् ।
तत्त्वं तु भ्रज्मणो षव तेषां नावैति कश्चन ॥ ६५ ॥
पशुभावं प्रपन्नस्य पाकशासितुरध्वरे ।
वलस्य देडघातुष्यो वराह्दातुर्यदुदृभवः ॥ ६६ ॥
या वीर्याख्यन्द्रयूडस्य रत्नजातिः पुराजनि ।
या य यज्ञवराहस्य हेननिष्यन्तभिन्दुभिः ॥ ६७ ॥
या दृज्मलान्मडेन्द्रस्य या दधीख्यस्थिमाण्डलात् ।
ये याकरा भुवि स्वर्गे पाताले य पृथग्विधाः ॥ ६८ ॥
या छाया याकृतनिष्ठा यः स्पृशो यख्य गौरवम् ।
यन्मानं यानि मूल्यानि ये दोषा ये य वा गुणाः ॥ ६९ ॥
ये जातिभेदा विविधा जात्याभासाश्च ये पुनः ।
ये रागङ्गुत्रिमाः केचिद् ये य सर्वात्मङ्गुत्रिमाः ॥ ७० ॥
यदा धार्यं यथा धार्यं यैर्धार्यं यत्र वा पुनः ।
यथा क्रयो विक्रयो वा यथा दानप्रतिग्रहौ ॥ ७१ ॥
यश्चैषां रक्षणोपायो यः परीक्षाविधिक्रमः ।
या यायेषामुपनिषदध्यात्ममधिदैवतम् ॥ ७२ ॥
यातुर्वर्ण्यव्यवस्था या स्त्रीपुंसविकल्पना ।
शुवाशुवविभागो यो या मर्त्यामरभोग्यता ॥ ७३ ॥
ये य दौर्लभ्यसौलभ्ये येषामौत्पातिकी जनिः ।
यदौषधोपयोगित्वं याश्च संज्ञाः परश्रुताः ॥ ७४ ॥
शक्तः को वेदितुमिदं सर्वमेकं तमन्तरा ।
रत्नं समस्तदेवानां रत्नसानुशरासनम् ॥ ७५ ॥
नसायं देवपाण्ड्यस्य नन्वसौ पार्थिवात्मजः ।
अर्द्धतीदं रत्नजातममूल्यं मद्गुपाहृतम् ॥ ७६ ॥
अभिनिर्वर्त्य कोटीरमभिषिष्य य पार्थिवम् ।

राज्ये स्वस्थीकृते दत्त रत्नमूल्यं यथोचितम् ॥ ७७ ॥

छत्त्युदीर्य मणीन् दिव्यान् दत्त्वा तेभ्यः स काङ्क्षितान् ।
सद्यस्तिरोदधे तेषां समक्षं सपरिच्छदः ॥ ७८ ॥

शिङ्गेन तेन ते सर्वे चिन्तयन्तस्तमीश्वरम् ।
प्रशशंसुः शिशोर्भाग्यं बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ७९ ॥

सद्यो निर्माप्य ते मौलिं शास्त्रदृष्टेन वर्त्मना ।
अभ्यषिज्यन् नृपं बालमपिला राजमन्त्रिणः ॥ ८० ॥

दृष्ट्या दयायैवायं देवदेवस्य शूलिनः ।
अभिषिक्तः पुरा पश्चादभ्यषिच्यत मन्त्रिभिः ॥ ८१ ॥

तस्याभिषेकपाण्ड्याभ्या तदादि भुवि पप्रथे ।
छद्दंशं भक्तसौलभ्यमिन्दुयूडस्य देहिषु ॥ ८२ ॥

यद्येष्टत यत्प्राड स बालः पाण्ड्यभूपतिः ।
तत्सर्वं वरिच्येति जग्राड मधुरेश्वरः ॥ ८३ ॥

यद्वस्त यदाजघ्नौ यदभुङ्क्त यदाविपत् ।
यद् दधौ य स सर्वं तच्छिव एव निवेदितम् ॥ ८४ ॥

दिदृक्षा शिवलिङ्गेषु शुश्रूषा शिववैभवे ।
चिकीर्षा शिवपूजासु शिशोरेवास्य कौतुकम् ॥ ८५ ॥

रत्नदस्य विभोलिङ्गं रत्नैरेवाभ्यपूजयत् ।
अधमर्षा स्वमात्मानं स जानन् शाश्वतीः समाः ॥ ८६ ॥

देवस्तस्मै शिलास्वेव ददौ रत्नानि कानिचित् ।
सर्ववस्तुषु रत्नानि स तस्मै समुपाडरत् ॥ ८७ ॥

वासवो जातुयित् कर्तुं वार्षिकं कमलार्चनम् ।
प्राप्तस्तेन कृतां शम्भोः पश्यन् पूजामलज्जत ॥ ८८ ॥

कथान्तरे कदायित् स कथयामास पाशिने ।
भक्तवात्सल्यमीशस्य भक्तिं पाण्ड्यशिशोश्च ताम् ॥ ८९ ॥

परक्षिप तद् द्रव्यमपि शङ्कभाषितं ततः शिवं स्वयमपि । तत्र सेवितुम् ।
जलत्राडामयमृदितो जलेश्वरः पुरं निजं पुनरगामत् सविस्मयः ॥ ९० ॥

કસ્તૂરીહિમવાલુકાહિમપયઃશ્રીગન્ધગોરોચના-

કાશ્મીરૈરનુલેપિતઃ પશુપતિઃ પાણ્ડ્યાત્મજેનાસકૃત્ ।

કસ્તૂરીઘનસારસુન્દર ઇતિ ખ્યાતિં તદાદિ શ્રિતો

યેનાદ્યાપિ સમીહતે તનુભૂતાં તામેવ સેવાં પરામ્ ॥ ૯૧ ॥

ઇતિ મહાકવિશ્રીનીલકણ્ઠદીક્ષિતપ્રણીતે શિવલીલાર્ણવે ચતુર્દશઃ સર્ગઃ ।

અથ પચ્ચદશઃ સર્ગઃ ।

સલિલાધિપતિપ્રચોદિતઃ સરિદીશો મધુરાજિઘૃક્ષયા ।

વવૃધે વિજિતોડપિ સન્ પુરા સમયે કસ્ય ન સમ્ભવેદ્ ભ્રમઃ ॥ ૧ ॥

સમભિદ્રવતા શનૈઃ શનૈઃ સલિલાનાં નિધિનાતિભીષિતાઃ ।

શરણં નૃપતિં યયુઃ પ્રજાઃ સ ચ હાલાસ્યનિકેતનં હરમ્ ॥ ૨ ॥

ચતુરશ્ચિકુરાન્ જટાપદાચ્ચતુરઃ સ્વાનવચિત્ય શકુરઃ ।

પરિપશ્યતિ પાણ્ડ્યભૂપતૌ વિચકાર ત્વરિતં વિહાયસિ ॥ ૩ ॥

અપિબન્નધિગત્ય મેઘતાં સકલં તે સલિલં સરસ્વતઃ ।

પરિશુષ્ક ઇવાંસ્તૃતઃ પટઃ પ્રદરસ્થાનગતં જલાઞ્જલિમ્ ॥ ૪ ॥

અપિ વીક્ષ્ય તદદ્ભુતં મહદ્ વરુણો ન વ્યરમત્ પરીક્ષણાત્ ।

વિબુઘેષ્વષપિ ચેદિયં દશા મતિભેદો મનુજેષુ નાદ્ભુતઃ ॥ ૫ ॥

પ્રહિતા વરુણેન તોયદાઃ કૃતવૈરપ્રતિયાતનેચ્છવઃ ।

પ્રલયાગમભૈરવૈ રવૈઃ કબલીચકુરિવાખિલં નભઃ ॥ ૬ ॥

સુદૃશાં કલહસ્પૃશામપિ સ્વયમાલિન્ગનનમ્હેતુભિઃ ।

કટુભિર્મમૃજે ઘનારવૈસ્તરુણાનામપરાઘભીરુતા ॥ ૭ ॥

અપરાદ્ધશરં શરવ્યતઃ સકૃદાકર્ષણસન્નદોલતમ્ ।

મદનસ્ય ચિરોજ્જિઝતં ધનુઃ પરિચેતવ્યમિવાભવત્ પુનઃ ॥ ૮ ॥

યદુપૈક્ષિ યદર્ધદર્શિતં યદપિ પ્રાગથવાસ્તિ વિસ્મૃતમ્ ।

અનુતમ ઇવાધુના વ્યઘાદખિલં કર્મ તદદ્ભુતં સ્મરઃ ॥ ૯ ॥

વિધિરભ્રજલૈઃ પુરોડનિલૈર્વિચતા કેતકગર્ભવર્તિના ।

તટિતા નવનીપપાંસુના વ્યસૃજદ્ ધર્મહતં પુનઃ સ્મરમ્ ॥ ૧૦ ॥

વિધુતં પવનેન ચાતકઃ પતિતં ચઞ્ચુપુટે કથચ્ચન ।

क्षुधिताः क्षुधिते पुरः शिशौ नवमम्भो न ददुर्न वा पपुः ॥ ११ ॥

यलितषु सितच्छटेषु यैः सरसि स्थातुमयिन्ति षट्पटैः ।

विरताब्जतया न तैः स्थितं विपद्यव्यसनार्थिनां पुरः ॥ १२ ॥

कमलं न यकास्ति कैतकं कलहंसा नडि सन्ति कोडिनः ।

न शशी ननु यास्ति मन्मथः किमभावादिल डि विहीयते ॥ १३ ॥

कटु भेकगणेन युक्तुशे कलकेकाम्भरेषु कडिषु ।

कवयः कवयन्तु तावता कविपाशः किमुपैति मूकताम् ॥ १४ ॥

सरसी चिरकालशीलनादृज्ज्भिर्भ्रमरैरदृश्यत ।

क्षुभितोद्गतगर्भकईमरुष्टरतेवाम्भुजिनीनिमज्जनाम् ॥ १५ ॥

अवधूय दूकूलपल्लवानलकानघ्यवमृश्य विश्वयान् ।

तरुणैरिव मेघमारुतैस्तरुणीनां ममृजे रतिश्रमः ॥ १६ ॥

चिरसम्भृतयातकोदरज्वलनोज्ज्वासनलब्धजन्माभिः ।

विततैरिव धूममण्डलैर्वियदापूरितमम्भुदैर्नवैः ॥ १७ ॥

निभिडे यरमाङ्गमाण्डले निपतन्ती जलदस्य यन्द्रिका ।

स्थगिता चिरमक्षरत् क्षितौ कणशः किं करकोपलात्मना ॥ १८ ॥

अतिथेरपि भाग्यतो भवत्यभिवृद्धिर्भवने कुटुम्बिनाम् ।

कलहंसकुले विनिर्गते कथमासन् कमलाकरश्रियः ॥ १९ ॥

विरमत्कमलोत्पलं सरो व्यरुचत् पुष्पितकैतकैस्तटैः ।

गजवाजिसमाकुलं अडिर्भवनं राज्ञे एवान्ततोऽधनम् ॥ २० ॥

कमलैर्विरतं कलानिधिः कलहंसाश्च न गोचरे दृशाम् ।

शनिरास्त ककारमस्तके समये तत्र कलापिनं विना ॥ २१ ॥

मडिषा जड्भुर्भृदागमे मडिषैस्तुल्यधियश्च कर्षकाः ।

अभवन्तु न हंसगृह्ये एत्ययशोनैत्यमिवावलद्वं धनः ॥ २२ ॥

अभुरुल्लसितास्तटिल्लता जगदन्धकरणीषु रात्रिषु ।

पथि चारयतोऽभिसारिकाः प्रसवेषोः करदीपिका एव ॥ २३ ॥

परिलुभरवीन्दुतारके समये सन्तमसावृते सदा ।

धुनिशोरुपटेशदेशिका युवतीनां गृह्यकवाडिकाः ॥ २४ ॥

स्तनिते स्तनिते पयोमुथां कलकैकामुभराः कलापिनीः ।
 अभिलक्ष्य भृशं ललज्जिरे रभसाविङ्गितवल्लभाः स्त्रियः ॥ २५ ॥
 स्थगितार्ककरैः पयोधरैः परिलुभप्रसवासु वल्लिषु ।
 पवनापट्टताः पयःकणा मदनस्थास्त्रपट्टेडभिषेयिताः ॥ २६ ॥
 नवतौयनिपातलर्षितां नगरीं तामवलोक्य कुप्यतः ।
 अथ ते वरुणस्य शासनादतिमात्रं ववृषुः पयोमुथः ॥ २७ ॥
 परमां सभितां प्रयेतसः प्रतिपेटेऽग्निसभः समीरणः ।
 समयानुगुणैव शत्रुता सभिता वा त्रिदिवौकसामपि ॥ २८ ॥
 परिपाटितकाननद्रुमाः परिकृष्टेभगवाश्रमानवाः ।
 सरितः परितो जशृम्भिरे विकटावर्त्तरङ्गसङ्कुलाः ॥ २९ ॥
 गणशः पशुपक्षिमानवान् गणशो ग्रामपुराश्रमालयान् ।
 पवमानसभाः पयोमुथः पण्डित्यादिव पर्यपातयन् ॥ ३० ॥
 न दृशो विदृशो न पादपा न समुद्राः सरितो न पर्वताः ।
 न दिवा न निशा न चान्ततो जगद्यैक्षत मध्यमं तदा ॥ ३१ ॥
 अथ पाण्ड्यसुते समं जनैः शरणं जग्मुषि यन्द्रशेभरः ।
 स्वकपर्दभवैः पयोधरैः स्थगयामास स वर्षतो घनान् ॥ ३२ ॥
 पटमण्डपवधवस्थिताः परितस्ते मधुरां पयोमुथः ।
 रुरुधुर्भुवि वारिसम्पलवं जगुश्चोपरि निष्पतत् पयः ॥ ३३ ॥
 पटगर्भगता षव प्रजाः क्रियद्यश्च्रुतवर्षनिस्वनाः ।
 व्यजनैरुपवीज्य लेभिरे नगरस्था मरुतं कथञ्चन ॥ ३४ ॥
 अपि यत् प्रलयेषु वर्षितुं समरक्षन् सलिलं वलाडकाः ।
 अभिवृष्य तद्यशेषतो गृहधूमा षव षे यकाशिरे ॥ ३५ ॥
 प्रथमं पतितैः पयोधरैः परमम्भोधिरपूरि शोषितः ।
 यरमं पतितं तु तत्पयो जगुः शैवकपर्दवारिदाः ॥ ३६ ॥
 जलदा जलदैर्निराकृताः प्रतियान्तः परितो यथागतम् ।
 वरुणो न सम्भभाषिरे वरुणस्तैरपि लज्जया मिथः ॥ ३७ ॥
 परितो विनिवेशितान् घनान् प्रतिसंलुत्य निजान् मलेश्वरः ।
 परिदर्शयति स्म नागरैः प्रकृतिस्थं निष्पिलं महीतलम् ॥ ३८ ॥

यतसृष्वपि द्विक्षु कूटवज्जलदान् न्यस्य ररक्ष यत् पुरीम् ।
 तदुपक्रममभ्ययोजयत् स यतुष्कूटसमाभ्ययापि ताम् ॥ ३९ ॥
 अतिमानुषधेवदानवं वरुणो वीक्ष्य तददृभुतद्रयम् ।
 मधवोदितमीशवैभवं मनसामन्यत द्विक्प्रदर्शनम् ॥ ४० ॥
 स समेत्य सुवार्षाभिनीसलिलस्नानगलज्जलग्रहः ।
 कनकाम्बुरुडैस्तदुद्भवैः कलयामास मधेश्वरार्थनम् ॥ ४१ ॥
 स्तुतिभिर्बहुभिः प्रसादयन् स मधेशं शङ्करेक्षणामपि ।
 कृतपाण्ड्यनृपालसौर्ध्वः कृतकृत्यः स्वपुरं पुनर्ययौ ॥ ४२ ॥
 अथ ज्ञात्वभिषेकपाण्ड्यभूरमणो शासति राज्यमूर्जितम् ।
 समदृश्यत सिद्धवेषभृत् सल शिष्यैर्मधुरापुरे हरः ॥ ४३ ॥
 जपदामकरो जटाधरः कलयन् काञ्चनवेत्रमुज्ज्वलम् ।
 विद्यथार युवातिसुन्दरो भसितालेपनपाण्डुरच्छविः ॥ ४४ ॥
 करुणैकमयः कलानिधिः सुलभः सुन्दरमूर्तिरुज्ज्वलः ।
 अवलोकित येव देहिनामहरद् वाज्मनसे स तापसः ॥ ४५ ॥
 बहुशः कुण्डिमूलोडेलो भधिरकलीभजडान्धपङ्गवः ।
 जटिलेन कृतार्थिता जनाश्वरणाभ्भोजरजोऽनुषङ्गतः ॥ ४६ ॥
 यरणोदकसेवया हरत्रपि वन्ध्यत्वमनेकधा स्थितम् ।
 अवसन्नतरं हरश्चिरादनुजग्राह कुलं कुडुम्बिनाम् ॥ ४७ ॥
 जरतस्तुरुणान् प्रकल्पयन् युवभावं युवसु स्थिरं दिशन् ।
 अपि वर्षगाणानुवर्तिनीः शमयामास रुजः स भस्मना ॥ ४८ ॥
 भसितं रसनासु निक्षिपन् क्वयामास जडाननेकधा ।
 विततार परां विरक्ततां विषयासङ्गमलीमसात्मनाम् ॥ ४९ ॥
 अपि दुर्लभभैक्ष्यञ्जवनानकरोदाढ्यतरान् गिरैव सः ।
 उदञ्जवयदुक्षाणापामुरगक्ष्वेललतानपि क्षणात् ॥ ५० ॥
 पतिवल्गवतां मृगीदृशां प्रमदासु प्रियतां विलासिनाम् ।
 व्यतरद् भिषजां च मूलिका विविधप्रत्ययकारिणीर्हरः ॥ ५१ ॥
 घुटिकांशुकपङ्गापाद्गुकारसलेपाञ्जनमुप्यसिद्धयः ।

तमनुस्मरतां शरीरिणां स्वत एव प्रयकाशिरे तदा ॥ पर ॥
ग्रहभूतपिशाचयक्षिणीगण्डकूश्माण्डविनायकादयः ।
अभिदुद्रुवुरादिसिद्धं धृत्यभिधानाक्षरकीर्तनानृणाम् ॥ ५३ ॥
स जगाद दृशोरगोचरः कथयन्नेव कथास्तिरोदधे ।
स्थविरभतरुणोऽथ मुण्डितो जटिलश्चैष जनैरदृश्यत ॥ ५४ ॥
समदर्शयदुन्नतान् गिरीन् सविधे वारिनिधीन् वनानि च ।
स्तुवतां उसतां प्रधावतां मिषतामेव तदुन्ममार्ज सः ॥ ५५ ॥
डियदित्यभिधम्भेऽद्भुतं किमितीदं यरितं स्तुवीम वा ।
वयमप्युपदर्शयिमे तद्यदि हि स्याम जगच्छरीरिणः ॥ ५६ ॥
एति केलिकलाकुतूडली विजडरैष यथा यथा पुरे ।
अशृणोदभिलं तथा तथा प्रकृतिभ्यो नृपतिः पदे पदे ॥ ५७ ॥
स कदाचन सुन्दरेशितुर्वितते धाम्नि विमानपश्चिमे ।
उपविष्टममुं यदृच्छया नृपतिः प्रेक्षत सेवितुं गतः ॥ ५८ ॥
दृशमस्य तृणीकृतामरां गिरमज्ञातपरानुवर्तनाम् ।
स्थितमीप्सितगन्धदुर्विधं परिपश्यन् नृपतिर्विसिन्धिये ॥ ५९ ॥
अतिवाङ्मनसैर्मलोभरैरपि तत्त्वं परमस्य सूचितम् ।
अधिगन्तुमनाः स्वयं मनागनुयुङ्क्ते स्म स गोत्रनामनी ॥ ६० ॥
श्रवणे दधदक्षमालिकां शिथिलीकृत्य स पद्ममासनम् ।
अमृतस्नपितैरिवाक्षरैरिदमाह स्म नृपं तपोधनः ॥ ६१ ॥
न कुलं न गृहं न बान्धवा नच वार्णाश्रमयन्त्रणापि नः ।
अवधूतपदे निषेद्युषामभिधा सिद्धं एति स्फुटैव ते ॥ ६२ ॥
यतुरुत्तरषष्टिभेदतः प्रथिता या लुवने कला एति ।
यदि तासु कुतूडली भवानभिसम्पश्यतु सिद्धिमद्भुताम् ॥ ६३ ॥
एति वादिनि योगिनां वरे पुनरुभे नृपतिः कुतूडली ।
उपदीकृतमिक्षुमायतं कमनीयं कलयन् करेण तम् ॥ ६४ ॥
अयमस्ति विमानधारको द्विरदो यः किल दार्ढ्यः पुरः ।
एभमिक्षुमसौ गिलत्विति स्मयमानः स तदन्वमन्यत ॥ ६५ ॥

स ततः पुरतः शिलागजः स्तनितस्निग्धगभीरबृद्धितः ।
नरपालकराग्रवर्तिनं नवमिञ्जु विचकर्ष शुण्डया ॥ ६६ ॥
कबलीकृतकोमलेक्षुणा करिणा तत्र विमानवर्तिना ।
जगृडे नृपकण्ठमालिकामण्डितारोऽपि मृणालकोमलः ॥ ६७ ॥
यकिताः स्तिमिताः पलायिता रुषिताश्चानुचरा महीपतेः ।
उपलद्भिरदस्य येष्टितान्युपलभ्य क्षुभिताः प्रयुक्तुशुः ॥ ६८ ॥
न निकर्षयिकर्षिया कुतं न परीयिक्षिषया न गर्वतः ।
कुतुकेन तु वृत्तमेतदित्यसकृत् तं प्रणमन्नसान्त्वयत् ॥ ६९ ॥
नमते धरणीभृते वरं तनयं वंशकरं प्रसादयन् ।
स्मयमानमुष्णाम्बुजो हरो मिषतस्तस्य पुरस्तिरोदधे ॥ ७० ॥
अथ विङ्कमपाण्ड्यभूपतिस्तनयोऽबूढभिषेकपाण्ड्यतः ।
उदितोदितमुद्रडन् कुलं कुलदासः कुसुमायुधद्विषः ॥ ७१ ॥
स पितुः परलोकमेयुषश्चरमाज्ञां शिरसोपधारयन् ।
अनुपाधिमनन्यगामिनीमयलां भक्तिमधत्त शङ्करे ॥ ७२ ॥
शिवनामपरः शिवाश्रयः शिवविन्यस्तभरः शिवाश्रमी ।
जगदाकलयन् शिवात्मकं जननाथो बुभुजे वसुन्धराम् ॥ ७३ ॥
शशिनीव समस्तवल्लभे नृपतौ भूतपतेः प्रणामरि ।
पितरीव सुता महीभुजो बिभरामासुरविप्लुतां मतिम् ॥ ७४ ॥
कुलशेभरपाण्ड्यसममं नृपतिं तं डिल खोलपार्थिवः ।
न ममर्ष शरद्विनिर्मलं शशिनं योर एव स्वदोषतः ॥ ७५ ॥
अतिवर्तितुमेनमक्षमः स वराकः समरे भुजोष्मणा ।
क्षपणैः कृतुमाभियारिक कलयामास पयःस्विनीतटे ॥ ७६ ॥
तत उच्यलितो दुरध्वराद् द्विरदः कोऽपि गिरीन्द्रभीषणः ।
समया मधुरामुपाद्रवत् कलयन् मुद्गरमायसं करे ॥ ७७ ॥
तमुदन्तमयं विचारयन् शराणं प्राप शशाङ्कुशेभरम् ।
स य तत्र डिरातडुपभृत् परियकाम निजालयाद् बलिः ॥ ७८ ॥
वनपल्लवभङ्गशेभरे वरगुञ्जकलपुञ्जभूषणाम् ।
अधिरापितकार्मुकं जना दृष्टुर्दिव्यममुं वनेचरम् ॥ ७९ ॥

उपलभ्य गजं तमुद्धतं पथि गव्यूतियुगे व्यवस्थितम् ।

नरसिंहमयोजयच्छरे नरसिंहस्य मुढे वनेयरः ॥ ८० ॥

त्रिपुरेषु गतेषु लक्ष्यतां उचितेनास्मि पुराण्यपोदितः ।

एति सत्वरमीशकार्मुकाद्दुष्टयासीद् दनुजान्तकः शरः ॥ ८१ ॥

स उसन्नयत्नेन धन्वना विशिषेन स्वयमभ्युतेन य ।

जगद्रेकधनुर्धरः क्षणादभिनत् सिन्धुरमाभियारिकम् ॥ ८२ ॥

नरकेसरिणास्त्ररूपिणा शमिते उस्तिनि शैलतां गते ।

तमनु प्रछितास्तथागता न समैक्ष्यन्त यथा तथा गताः ॥ ८३ ॥

सुगतान् सुगतात्मनेषुणा स विजिग्ये यतुरो वनेयरः ।

अछिरेव छि वेत्यडेः पदं कथमन्येन घटेत तज्जयः ॥ ८४ ॥

विदितः डिल सर्वदेहिनां विजयः पञ्चमुषेन उस्तिनः ।

गुणगुण्यतया तदध्यसौ मुमुढे विक्रमपाण्ड्यपार्थिवः ॥ ८५ ॥

अनुगृह्य द्यार्द्रया दृशा प्राणतं भूतपतिः प्रजेश्वरम् ।

तनयं य तदन्वयोचितं वरमस्मै वितरंस्तिरोदधे ॥ ८६ ॥

अजनिष्ट विभोरनुग्रहात् तनयस्तस्य य राजशेभरः ।

यद्गुपाडितभूभरो गुरुः प्रतिपेदे पदमैश्वरं परम् ॥ ८७ ॥

सप्तमो मलयध्वजस्य स सप्तसप्तिसप्तमद्युति-

र्भिभ्रदङ्गदनिर्विशेषमशेषमेव मडीतलम् ।

आरराध सभाजनैरतिमानुषैर्मधुरेश्वरं

रञ्जयन् जनताः सुतानिव राजशेभरपार्थिवः ॥ ८८ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे पञ्चदशः सर्गः ।

अथ षोडशः सर्गः ।

अथ क्षितिं भिन्नति राजशेभरे द्विजो विरुपाक्ष एति प्रथां गतः ।

शिराय शम्भुं तपसा प्रसादयन्नवाप गौरीत्यभिविश्रुतां सुताम् ॥ १ ॥

स कन्यया ज्ञात्वपि पञ्चवर्षया समेत्य तातस्तपसेऽभियायितः ।

अद्वयमाद्येवमपत्यसौदृढाददिक्शेकाक्षरमम्भिकामनुम् ॥ २ ॥

भवप्रवालप्रतिपन्नवासनाप्रबन्धयोगेन कुमारिकापि सा ।
 असाध्यन्मन्त्रमशेषसिद्धिदं जगन्निदानं जपयज्ञनिष्ठया ॥ ३ ॥
 गुरौ वसन्तं कृतमैक्षवृत्तिकं कदाचिदेकं गृहमागतं वटुम् ।
 अवेक्ष्य तम्मै गुरुरात्मजामदाद्यन्तियित्वा कुलशीलबन्धुताः ॥ ४ ॥
 दुरागमाभ्यासविलुप्तसत्ये मधेश्वरद्वेषमलीमसात्मनि ।
 दधीशिशोपापोपहतं द्विजान्वये प्रसूतमेनं बुबुधे ततस्तु सः ॥ ५ ॥
 अलङ्घनीयं शिवशासनं सुरैरपि स्वयम्भूविबुधेश्वरादिभिः ।
 स यन्तियन् स्वोचितदानसत्कृतं सखीपयन्त्रा प्रजिघाय कन्यकाम् ॥ ६ ॥
 अथ स्नुषामात्मभुवा स्वयं हृतामवेक्ष्य काले भासतेन लाम्बिताम् ।
 शिवद्विषो तच्छ्वशुरौ ज्वलद्रुषौ निवेशयामासतुरालये पृथक् ॥ ७ ॥
 शिवार्थनध्यानकथाविवर्जिते श्मशानतुल्ये सद्येने तु तत्र सा ।
 अमङ्गले सत्यपि सर्वमङ्गलामनुस्मरन्ती दिवसानि चिक्षिपे ॥ ८ ॥
 ततः सद्यरे श्वशुरे बडिर्गते कदाचिदेनां सद्येने निषेदुषीम् ।
 प्रदर्भयन् प्रादुरभूद् द्विजात्मना विभूतिरुद्राक्षविभूषितो हरः ॥ ९ ॥
 तमातिथेयीभिरसौ सभाजयन्त्युपास्त यावज्जरठं द्विजर्षभम् ।
 विवेश तावच्छशुरस्तमालयं स य द्विजोऽदृश्यत सुन्दरो युवा ॥ १० ॥
 ततः शिवानुस्मरणैकसाधनां स वेपमानामभिलक्ष्य तां हरः ।
 स्तनन्धयोऽदृश्यत तत्समीपतः स्वरेण तस्याः श्वशुरावमर्षयन् ॥ ११ ॥
 ततस्तु पृष्टा प्रतिवशिनीसुतं तमालपन्ती श्वशुरेण कुप्यता ।
 बडिर्निरस्ता शिशुनामुना समं निनाय पर्यश्रुमुषी निशामसौ ॥ १२ ॥
 भवस्य तं पश्चिमवक्त्रपिणं शिशु स्मरन्तीं हृदि विप्रकन्यकाम् ।
 निनाय कल्ये निजमास्पदं शिवो वृषेण विस्मापितविष्टपत्रयः ॥ १३ ॥
 स्तनन्धयं देवमुपास्य सा जडौ स्तनन्धयत्वं भवसङ्घसञ्चितम् ।
 कमेत शम्भाववितर्क्यवैभवे क्व तत्कृतुन्यायविदुक्तिपद्धतिः ॥ १४ ॥
 मनुं किलं धक्षरमाययक्षिरे प्रभुं प्रजासर्गविधौ पुराविदः ।
 अयं तु सृष्टिस्थितिःसंलृतिक्षमो मनुं यमेकाक्षरमारराध सा ॥ १५ ॥
 कदापि देवः करिकालयोलतो निशम्य नृत्तानभियुक्ततां निजाम् ।
 अबभूव सद्यो नटसूत्रपारगः किमादिसैलूषकुले तदद्भुतम् ॥ १६ ॥

शिवे प्रसज्जे सति शैवरात्रके मलाप्रते मन्दिरमैशमाश्रितः ।
 प्रसन्नमभ्यर्चनया हरं पुनः प्रसादयिष्यन् प्राणनर्त पार्थिवः ॥ १७ ॥

उदञ्चितकुञ्चितसव्यपादिकाचिरानुवृत्तिश्रमभिन्नमानसः ।
 श्रमं तमीशेऽपि समं व्यञ्चिन्तयत् स हि स्वयं पश्यति शम्भुमात्मवत् ॥ १८ ॥

निधाय सव्यं निभृतं पदं क्षितावुदञ्चयन् दक्षिणमङ्घ्रिमुख्यैः ।
 नटन्नृदस्व श्रममित्यनुक्षणं नटेश्वरं प्रार्थयते स्म पार्थिवः ॥ १९ ॥

अदर्शितस्यन्दमथेषद्यथ्यमुं नटेशभिम्बं कलयन् नरेश्वरः ।
 कृपाणकृतेन निजेन मौलिना स देवमाराधयितुं समैऽत ॥ २० ॥

न किञ्चिदानन्दमयं स वेद तं न वा किमर्थास्वनपायिनीं स्थितिम् ।
 तथापि तस्याभवदीदृशी मतिस्तथा हि भक्तिस्तपसापि दुर्लभा ॥ २१ ॥

अवेत्य दुर्बेदममुष्य निश्चयं तथा स देवः प्रससाद नर्त्तितुम् ।
 न दुर्लभा तस्य कदापि वश्यता सुदुर्लभा तु स्थिरशीलतैव नः ॥ २२ ॥

अनन्यथात्वप्रतमात्मकर्मणामपि त्यजन् दूरत एव शङ्करः ।
 यथा स मेने लुटि राजशेभरस्तथा विपर्यस्य ननर्त्त तत्क्षणम् ॥ २३ ॥

निधाय सव्ये निभिलं भरं तनोः पदे यदास्त प्रकृतिस्तु तस्य सा ।
 प्रपञ्चसर्गस्थितिभङ्गाभारमप्ययं तु तत्रैव निवेश्य निर्वृतः ॥ २४ ॥

तददभुतं ताण्डवमैन्दुशेभरं प्रसादतस्तस्य सिषेविरे जनाः ।
 गणेश्वरास्ते विषये मलीपतेर्वसन्ति ये शङ्करभक्तिशालिनः ॥ २५ ॥

अबन्ध भाक्तं स्वकृते कृते नृपो विशिष्य तस्मिन् विपरीतताण्डवे ।
 तदादि तद्गणेशुवोऽपि पार्थिवास्तमेव देवं शरणं प्रपेदिरे ॥ २६ ॥

प्रमार्ष्टुभागः शतशः समर्पयन् पतिः प्रजानां मणिभूषणानि सः ।
 सुतं कुलोत्तुङ्ग इति श्रुतं ततो वरेण लेभे नचिरेण शूलिनः ॥ २७ ॥

गते धरित्रीभृति राजशेभरे गतिं समाप्याविधयैव सूयिताम् ।
 कुलोत्थितोत्तुङ्गगुणाकरश्चिराद् दधौ कुलोत्तुङ्गामलीपतिः क्षितिम् ॥ २८ ॥

गुणेन शीलेन कुलेन योन्नतं तमीक्षमाणाः क्षितिपास्ततस्ततः ।
 उपाहरन् स्वस्वकुमारिकाः स्वतस्ततोऽयुतं तस्य अबूवुरङ्गनाः ॥ २९ ॥

स तासु लेभे सकलासु पार्थिवः समानरूपावयशीलवृत्तिषु ।

कुलोच्चितौदार्यविवेकशालिनां कुमारकाणामयुतानि षट् ततः ॥ ३० ॥
अजायतानन्तगुणार्थ्या श्रुतरस्तनूभवानां प्रथमो धरापतेः ।
तदश्रितास्तव्यरणापितासवः परेऽपि तत्तुल्यगुणा विजड्छिरे ॥ ३१ ॥
यदीदृशी दारसमृद्धिरीदृशी कुलाभिवृद्धिश्च अबभूव भूपतेः ।
छन्दो लीलायितमिन्दुशेभरप्रसादवेशप्रतिलम्भसम्पदः ॥ ३२ ॥
स वीरभद्रः स्वशरीरसम्भवैः स्वतुल्यतेजोनिधिभिर्गाणैरिव ।
समं कुलोत्तुङ्गमडीपतिः सुतैः शशांस सर्वाञ्छिवशासनद्विषः ॥ ३३ ॥
अथ द्विजः कश्चन बालपुत्रया समं गृह्णिया मधुरां समासदत् ।
तले वटस्थास्त विशालशीतले क्वचित् कठोरातपतापतापितः ॥ ३४ ॥
असञ्चरत्यान्धमनालपद्मविजं सरोजकोशोदरलीनषट्पदम् ।
प्रतमभेदप्रतिमं समस्तमायुर्भूदलमध्यगते जगद् रवौ ॥ ३५ ॥
ज्वलद् विनापि ज्वलनेन भूतले मदान्धभद्रेभनभम्पयं रजः ।
अवेक्ष्माणैर्नयनैः शरीरिणामतिप्रतेपे दलनाडतैरिव ॥ ३६ ॥
स गेहिनीं बाहुलतोपधायिना कुयाग्रविन्यस्तमुष्णेन सूनुना ।
तले शयानां तृपयादितानां तरोरवेक्ष्य उत्तुं सलिलं ययौ बलिः ॥ ३७ ॥
स किञ्चिदासाद्य सरोऽतिनिर्मलं हरन् जलं पद्मदलेन शीतलम् ।
ददर्श विद्धां दयितां महेपुला रुदन्तमस्याः शिशुमप्युरस्थले ॥ ३८ ॥
प्रियावियोगव्यसनाभिमूर्च्छितः स यावदन्विष्यति तत्र कारणम् ।
ददर्श तावन्मृगयाविडारिणं धनुर्धरं लुब्धकमेकमन्तिके ॥ ३९ ॥
अनेन नूनं दयिता ममाडतेत्यवेत्य केशेषु परामुशन्नमुम् ।
उपेत्य राज्ञः प्रतिडारमुञ्च्यैर्द्विजः प्रयुकोश विषादविह्वलः ॥ ४० ॥
ततः कुलोत्तुङ्गनृपस्तददृष्टुं निशम्य भिन्नः पृथग्वयुङ्क्त तौ ।
न निश्चिन्तयैकमघाभियोक्तारि द्विजे किराते य दृढं मृषोत्तरे ॥ ४१ ॥
न तत्त्वमत्र व्यवसातुमीशमहे विना प्रसादाद् गिरिजापतेरिति ।
निरुध्य लुब्धं शमयन् द्विजं गिरा नृपः प्रपेदे शरणं पिनाकिनम् ॥ ४२ ॥
द्विजद्वितीयो नगराद् बलिश्चरन् निशि त्वमस्यामुपलप्स्यसेऽभिलम् ।
छतीरितो भूपतिरिन्दुमौलिना स वैश्यवीथ्यामयत् क्वचिद्धृष्टिः ॥ ४३ ॥

ततः उपस्थित् संवदतोर्द्धयोर्मिथः कथां स शुश्राव कृतान्तदूतयोः ।
 निनीषतोर्वैश्यगृहे वरं क्षणात् प्रवृत्तवैवाहिकमङ्गलावधौ ॥ ४४ ॥
 शरव्यमुद्दिश्य शकुन्तमेककं पुरा पुविन्देन चिरार्पितः शरः ।
 वटदुलगः पवनाढतः पतन् यथावधीद् विप्रवधूमतर्कितम् ॥ ४५ ॥
 तथाद्य वैवाहिकतूर्यनिस्वनैः परिभ्रमन्त्यात्र गवा निपातितम् ।
 वरं समादाय करग्रलावधौ पुनर्निवर्त्तवलि तत्क्षणादिति ॥ ४६ ॥
 सुविस्मितस्तेन सः द्विजन्मना स्वसंशयश्छेदकरीं गिरं तयोः ।
 निशम्य संवादकृते नृपः क्षाणं प्रतीक्ष्य तस्थौ वरपातनक्षणम् ॥ ४७ ॥
 तथैव वृत्तेऽत्र कृतान्तयेष्टिते धनैः प्रभृतैः परितोष्य स द्विजम् ।
 विसृज्य य व्याधमनुग्रहं विभोरशेषमावेदयति स्म मन्त्रिषु ॥ ४८ ॥
 विधुः कलङ्गी वियति भ्रमन्नसौ कलङ्कशङ्कापि न शङ्कराश्रिते ।
 अतो न ते स्यादपवादभीरिति प्रशंसितः पाण्ड्यनृपः स मन्त्रिभिः ॥ ४९ ॥
 निवेशितोऽनन्तगुणोऽथ मन्त्रिभिः पदे पितुः शाङ्करमेयुषः पदम् ।
 स रत्नकेयूरवदावडद् भुजे यतुस्सामुद्रीपरिवेष्टितां भुवम् ॥ ५० ॥
 द्विजाधमः कश्चिदवन्तिषु स्थितः स्वमातृसक्तस्तदमर्षिणां गुरुम् ।
 निहत्य हृत्वा निभिलं य तद्धनं निशि प्रतस्थे सः मातृपाशया ॥ ५१ ॥
 तमध्वनि व्याधभटा मदीदृभटाः प्रहृत्य सर्वस्वमथापहृत्य य ।
 अपि स्त्रियं तामवरुध्य सुन्दरीमलासिषुस्तं तनुमात्रशेषितम् ॥ ५२ ॥
 कदन्नभिक्षाधिगमाव्यवस्थया कृशो रुजार्तः कृपाणो दिगम्बरः ।
 परिभ्रमन् दिक्षु कदाचिदानशे स भाग्ययोगेन कदम्बकाननम् ॥ ५३ ॥
 अयत्नमाच्छानमन्नमाध्यसौ प्रविष्टमात्रो नगरीमविन्दत ।
 अनुग्रहाम्भीनदृशोऽधुनापि यत्र तत्र कश्चित् क्षुधितो न द्युःषितः ॥ ५४ ॥
 स सग्यरम् जातु किरातदम्पती विलासिनौ विश्वविलक्षणाश्रियौ ।
 ददर्श दिष्ट्या निशि नतत्परौ मडेशधामप्रतिहारसीमनि ॥ ५५ ॥
 स तत्र विस्रम्भमवाप्य सँल्लपन् न्यवेदयत् स्वं निभिलं विचेष्टितम् ।
 ततः किरातीवयनानुवर्तिना किरातयूनेत्थमभोषि निष्कृतिम् ॥ ५६ ॥
 न कर्मयोगैर्न तपश्शतेन वा विनेतुमंलस्तव विप्र! पार्यते ।
 दुरन्तरं दृष्टतमध्यमुं शिवं प्रपद्य वर्षेस्त्रिभिरुत्तरिष्यसि ॥ ५७ ॥

धीरयित्थैव तिरोहितं क्षणोदवेक्ष्य तद् द्रुमपास्तसंशयः ।
 अवललम्बे दृढमम्बिकासम्भं स विप्रबन्धुः शरणां शरीरिणाम् ॥ ५८ ॥
 जपार्थनध्याननतिप्रद्विदिशस्तवैः स तिस्रः शरदो निरन्तरम् ।
 प्रसाधे देवं प्रमथैः पुरोकसां समक्षमानीयत शाङ्करं पुरम् ॥ ५९ ॥
 विशन् पुरीमेव विधूतपातकः सकृत् प्रणाम्यैव शिवं गणोऽभवत् ।
 परन्तु वैदेशिक ओष वत्सरान् प्रतारितस्त्रीनिति पौरवागभूत् ॥ ६० ॥
 अनुस्मरन् स्वं यरितं विसिम्भिये स नीयमानः प्रमथैः शिवान्तिकम् ।
 विमृष्टमर्मा तु शिवे न्यवेशयत् ततस्त्रिवर्षार्थनयाधमर्षाताम् ॥ ६१ ॥
 अथाङ्गु धृत्यस्त्रविदां पुरोगमो गुरुर्मदानां भुरलीषु विश्रुतः ।
 बहून् समध्यापयदस्त्रसंछितां प्रयोगसंसाररुस्यकोविदः ॥ ६२ ॥
 बभूव शिष्येष्वमिषेषु सिद्धं धृत्यभिष्यया कश्चन तस्य वल्लभः ।
 तमस्त्रशस्त्रेषु विशिष्य पुत्रवद् गुरुर्व्यनैषीदविदन् दुराशयम् ॥ ६३ ॥
 स दुर्मतिः स्वं गुरुमप्रकाशयन् प्रकाशयन् स्वां पटुतां तदाछिताम् ।
 अपि स्वशिष्या धृति शस्त्रकोविदान् भटान् सतीर्थान् प्रलपंश्चरार सः ॥ ६४ ॥
 कदाचिदङ्कुस्य सदा सदाशिवप्राणामहेतोर्वसतः शिवालये ।
 उपेत्य गेढं युवतिं च तत्प्रियां रडो जिघृक्षन्नयावधीरितः ॥ ६५ ॥
 तमङ्कुडुपं परिगृह्य जातुचिद् दुराशयं द्रुमरणे निबर्हितुम् ।
 पुराद् बलिः पश्यति पौरमण्डले कृपाणपाणिर्युधेऽमुना हरः ॥ ६६ ॥
 स वञ्चयन् वेगममुष्य लीलया कदापि मर्म स्वकमप्रदर्शयन् ।
 अपकृमामिङ्कमसम्प्लुतोप्लुतैर्विचित्रमीशो व्ययरद् रणार्णवो ॥ ६७ ॥
 अवस्थितः स्थाणुवदग्रतो रिपोर्निपातयन्निश्चलमायुधं क्षितौ ।
 अपि प्रहाराञ्छतशोऽस्य निरसृतानवञ्चयत् किञ्चिद्विवाङ्गुञ्चयैः ॥ ६८ ॥
 उसन्नवज्ञामसृष्टौर्विलोचनैरवेक्षमाशस्तृणवत् तमुद्भटम् ।
 किमप्यभिङ्ग्य यकार लुङ्कृतैः कृपाणमुष्टिं शिथिलं स वैरिणः ॥ ६९ ॥
 उदस्यतीवासिमधो निपातयत्यधो दधातीव निडन्ति मूर्धनि ।
 प्रमत्तवत् तिष्ठति नाभिगम्यते परेण तस्यैवमवर्त्तताडवः ॥ ७० ॥
 असिं विधुन्वन् भ्रमयन्नुदञ्चयन् निपातयन्निश्चलमावडन् पुनः ।

करोऽस्य दुर्योधमनोभयङ्करो निमेषमप्यैक्षत नैकयेष्टितः ॥ ७१ ॥
 अविक्षतः क्वाप्यसिधेनुधारया विभिध तस्योदरमाडरन् शिरः ।
 प्रकाशयन्नङ्कुजयं दिशां मुभे तिरोदधे तद्भूपुरिन्दुशेपरः ॥ ७२ ॥
 अडो जिगायाङ्कु षति प्रशंसतां ततो जनानामवकर्णयन् गिरः ।
 विसिष्मियेऽङ्कुः शिवसन्निधौ वसन्नभुङ्कतत्सङ्गरसङ्कुथः स्वयम् ॥ ७३ ॥
 विचित्रमेतत् डिल वृत्तमीशितुः प्रवृत्तमङ्कु परमक्तिशालिनि ।
 षति स्तुवन्तो मधुरौकसः शिवादनन्यमैक्षन्त तमस्त्रकोविदम् ॥ ७४ ॥
 डिमेतदङ्कुन शिवे निवेदितं डिमन्ततो वेत्ति स तं व्यतिक्रमम् ।
 अडो दयालुत्वमनङ्गुडन्तुरित्यभूयलानामपि निश्चलं मनः ॥ ७५ ॥
 ततः स कालेन शशाङ्कुशेपरः सदारमेनं प्रमथेष्वयोजयत् ।
 तरन्ति नाधापि तपोधना द्विजाः क ष्वराणामवधारयेन्मनः ॥ ७६ ॥
 तदादि भूयश्शिवभक्तिगौरवे विजृम्भमाणो विषये मडीभुजः ।
 तथागताः केऽप्यभियर्थं पन्नगं न्ययुञ्जतोद्दामविषामिभीषणम् ॥ ७७ ॥
 तमद्रिकूटप्रतिमं मडोरगं समापतन्तं नृपतिर्वियारयन् ।
 पुराद्विनिर्गत्य पुराडितं स्मरन् शरं शरासे समधत्त दारुणम् ॥ ७८ ॥
 मडेशाभूषान्वययोगशङ्कितः क्षाणं विनिश्चित्य स मायिकं ततः ।
 अताऽयत् पन्नगपाशमाशुगैः स यावमत् तद्व्यथया विषानलम् ॥ ७९ ॥
 डालाडलेनेव पुरा विनिर्यता विषेण तेन ज्वलतामितापिताः ।
 जनाः क्षितीशेन समं समाययुः शरण्यमीशं शरणं समाडुलाः ॥ ८० ॥
 कृतस्मितो नीपवनेश्वरस्ततः डियत्तदस्तीति गिरा प्रडर्षयन् ।
 उपेत्य विङ्गादुरगान्तिकं गतः समन्ततः प्रेक्षत शान्तया दृशा ॥ ८१ ॥
 ततः पुरैवोन्मथिते कृष्णधरे धराधरत्वं प्रतिपद्य तस्थुषि ।
 विषाग्नितामान् मनुजान् दुमानपि व्यधत्त देवः करुणामृताप्लुतान् ॥ ८२ ॥
 तथा गते भोगिनि गां सुदुर्जयां तथागताः काञ्चिदथाभियारिकीम् ।
 अकल्पयञ्जेतुमिमां समादिशद् दयानिधिर्वाडवृषं वृषध्वजः ॥ ८३ ॥
 स तुङ्गशङ्कुगव्यतिषङ्गनिर्दलङ्घनाधनस्रस्तघनाम्भुवृष्टिभिः ।
 भुरक्षतक्षोडिरजः शमं नयन् मडावृषः प्रास्थित तज्जिगीषया ॥ ८४ ॥

पदैः स यद् ध्यानतपोध्वरांउतिप्रभेदभिन्नैर्विददार मेदिनीम् ।
 रजोभिरुद्धूतितसर्वविग्रहा बभूवुरेतत्प्रभवैर्महर्षयः ॥ ८५ ॥
 वृषस्तद्गुह्य विषाणयोर्युगं प्रसख्य तस्या लृट्यं बिभेद गोः ।
 जरद्वीनां लृट्यं विविच्यते यदन्तराश्चर्यगवाक्ष वर्त्मना ॥ ८६ ॥
 स तां पतन्तीभवनीधरात्मना समीक्ष्य शैलः स्वयमप्यभूद् वृषः ।
 उदग्रशङ्कः पुरमुत्तरेण यो विराजतेऽद्यापि वृषायलाप्यया ॥ ८७ ॥
 ततः कुमारं कुलभूषणामिधं तपोभिरासाध कुलाडविह्वलम् ।
 तदर्पिताशेषधुरो धरापतिः पदं प्रपदे परमैन्दुशेभरम् ॥ ८८ ॥
 गाम्भीर्येण निषङ्गतां विशिभतां धर्मद्रुडां निग्रहा-
 दृष्ट्यायेण शरासतां कटकतामुख्यावचैर्वाङ्मुपैः ।
 विश्वेषामनुरञ्जनैरनुपमैरुत्तंसतामध्यसौ
 भिन्नाणः कुलभूषणः कुलपतिं देवः सिषेवे शिवम् ॥ ८९ ॥
 एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीतेषोऽशः सर्गः ।

अथ सप्तदशः सर्गः ।

कुलभूषणस्तदनु भूमिपतिः कुलदैवतस्य मधुराधिपतेः
 यरणं सदा पस्त्रियरन्नशिष्यतुरर्णवीवलयितामवनिम् ॥ १ ॥
 अजनिष्ट सुन्दर एति प्रथितो नृपतेरमुष्य पृतनाधिपतिः ।
 अतनिष्ट भक्तिमयमष्टविधामपि सुन्दरेशपदपङ्कजयोः ॥ २ ॥
 अभिषेणनाय कृतसन्नडने शबरेश्वरे बलिनि येद्विपतौ ।
 भटसङ्गलाय स बहु द्रविणं प्रददौ यमूपतिवशे नृपतिः ॥ ३ ॥
 स शिवे निवेद्य शबरेन्द्रजये प्रतिभूर्भवानवनिभर्तुरिति ।
 अविचिन्त्य किञ्चिदपि पर्ययरद्द्रविणैस्तु तैर्द्रविणनाथसम् ॥ ४ ॥
 अतिनूढमातनुत धाम विभोः स सुधार्पाणस्कुटितसङ्घटनैः ।
 रथमूर्जितं क्षितिरथस्य डयान् करिणश्च काञ्चनमयानकरोत् ॥ ५ ॥
 बलमानयेयमिति मन्त्रिवरान् बहुधा तु सोऽतिसमधत्त गिरा ।
 कुलभूषणाय पस्त्रिपृष्टवते कथयाम्बभूव पृतनां मिलिताम् ॥ ६ ॥
 सशिवोदितश्रवणजातरुषं नृपमिङ्गितैस्समवबुद्ध्य ततः ।

अडिरानिनाय स मडीरमणं अलदर्शनाय सल तैः पिशुनैः ॥ ७ ॥

समये शशाङ्कशकलाभरणः सलितो गणैर्मनुजरुपधरैः ।

स्वयमाजगाम पृतनारजसा स्थगयन् दिशश्च विदिशश्च पुरः ॥ ८ ॥

रथवाजिसिन्धुरपदातिभिद्याप्रविभक्तमप्युपसमेत्य मिथः ।

यलितं अलं नृपतिना दृष्टो यतुरम्बुराशिसमवाय एव ॥ ९ ॥

असिचर्मयापशरकुन्तगदापरिघत्रिशूलनलिकादिकराम् ।

अतिभीषणाकृतिमदृष्टयरीं परिपश्यति स्म स पदातिचमूम् ॥ १० ॥

प्रलयान्तघोरपवनाभिडतप्रयलद्धराधरकुलप्रतिमम् ।

प्रसमीक्ष्य तं मद्गजप्रकरं परिदुद्रुवुर्नरपतेः करिणः ॥ ११ ॥

करभोष्टुपुङ्गवकरीन्द्रधृतैर्विधिधायुधोपकरणैश्च रथैः ।

विविधध्वजैर्धुरि विभोश्चलिता रथिकाः शिलादतनयप्रमुखाः ॥ १२ ॥

कुरुविन्दकज्जलकुसुम्भनिशाशरकाण्डवासवशरासरुच्यः ।

मसृणोन्नतांसलमहाडनवस्तुरगाः प्रयेलुरथ तस्य पुरः ॥ १३ ॥

सुरवाडिनीलडरिशुभ्रपटीपरिवीतमौविरसिचर्मधरः ।

परिनयंस्तुरगमिन्दुधरो निरगादनादिरपि सादिवपुः ॥ १४ ॥

असङ्घट्टिरिच्यमुभमन्दुरिकाकुतुकादिवोत्पतितुमभ्रपथे ।

त्वरमाणाभागमत्तुरङ्गवरं शमयन्निगालकरघट्टनया ॥ १५ ॥

डयमुत्पतन्तमिषुव द्रुमसादवरुद्ध्य सव्यमपसव्यमपि ।

भ्रमयन्नयत्नलवमूरुयुगद्रुद्धिमैकदेशलतदुर्विनयम् ॥ १६ ॥

अभिगच्छति क्षितिभृति स्वयमप्यभिगम्य मूर्त्तं एव वीररसः ।

अवधूय ऋङ्गमवरुद्ध्य डयं प्रणानाम तं प्राणतमेष पुरः ॥ १७ ॥

अवितर्क्यवैभवमदृष्टयं तमवेक्ष्य तामपि यमूं मलतीम् ।

तद्दुदारुपल्लवतवाज्जनसः क्षणामास्त पाण्ड्यनृपतिस्तिमितः ॥ १८ ॥

वचनैरमुं प्रकटितप्रणयैर्वसनैर्विभूषणगणैश्च नृपः ।

परितोषयन् प्रतिमुहुः प्रणमन् परिषस्वजे दृढमभीक्ष्णमपि ॥ १९ ॥

मशकं विजेतुमनुचिन्तयता मद्सिन्धुरोडयमुपलब्ध एति ।

कथयन् नृपश्चरमुभादशृणोन्मृगयासु सिंङनिडतं विमतम् ॥ २० ॥

अथ पार्थिवः प्रमुदितस्तमसावनुमन्यते स्म शिबिराय यदा ।
 स तिरोदधे सतुरगः सभलो गिरिशस्तदैव धुरि भूमिभुजः ॥ २१ ॥
 तद्वेत्य केलिषु कुतूहलिनो मधुरेश्वरस्य मडिमायमिति ।
 पिशुनान् निगृह्य पृतनाधिपतिं बडुमन्यते स्म बडुधा नृपतिः ॥ २२ ॥
 निभिलं पुरा निजधनं गिरिशे व्यथितं यथा डिल यभूपतिना ।
 सकलं तथा व्यथितुमेव नृपश्चकमे तदादि मधुराधिपतौ ॥ २३ ॥
 गजवाजिगोमडिषधान्यधनक्षितिभृत्यमित्रसुतदारमुष्मम् ।
 सकलं शिवाय न भमेति वदन् कृतुनारराध मडताथ शिवम् ॥ २४ ॥
 अवलोक्य रिक्तमथ कोशगृहं नृपतेर्दयानिधिरनङ्गरिपुः ।
 धनमक्षयं वितरति स्म तथा स यथा न पारयति तद् व्यथितुम् ॥ २५ ॥
 धनमक्षयं धनपतेर्दशतो विगता शिवस्य नडि भिक्षुक्ता ।
 कुलभूषणोऽधे तु तददर्पयतः सधनं सुवर्णमणिचित्रमभूत् ॥ २६ ॥
 अथ कन्यकाः डिल कुलेषु विशामतिसुन्दरेण वपुषा शतशः ।
 अलभन्त जन्म मधुरानगरे समयेन शङ्करकथानिरताः ॥ २७ ॥
 परंपुंसि दारुवनचाराण्ये याः परमं बभन्पुरमिलाषभिमाः ।
 मुनिसुभ्रुवो डि पतिशापवशाद्बभूवन् विशां पुनरपत्यदशाम् ॥ २८ ॥
 अथ तासु तत्र कलितावतरे तरुणिनि वैश्यतनयासु शनैः ।
 मनसि स्मरस्मरजितौ युगपत् सुदृढाविव प्रविशतः स्म तदा ॥ २९ ॥
 अथ वैश्यवीथिषु वणिक्तरुणो विमलाम्बरो विविधभूषणभृत् ।
 अतिसुन्दरो वलयविडयिणामवलम्ब्य रुपमयर्द गिरिशः ॥ ३० ॥
 वितथेषु पुष्पविशिषेषु शिवे वलयायुधानि बडुधा कलयन् ।
 अयमालि! सञ्चरति पञ्चशरो न मृषेति तत्र जगद्गुः सुदृशः ॥ ३१ ॥
 वणिजस्ततो वलयविडयिणो भवति स्म वैश्यसुदृशां य तदा ।
 धतरेतराशयमत्करणी सरसा वयःप्रतिवयस्सरणिः ॥ ३२ ॥
 वितरन्तु पञ्चमिड तालकलं यदि वापि जम्भलकलं विपुलम् ।
 वलयानिमान् दधतु वामदृशः कनकेन किं मम गिरौ वसतः ॥ ३३ ॥
 क्व नु काञ्चिदेषमपलाय गतिर्मम वः कदाचिदिति मत्सविधे ।
 अधरेद्युरुक्तमधुना तु कथं वसतिं निजामभिदधासि गिरौ ॥ ३४ ॥

अतनुज्वरादभिडतोऽस्मि यिरात् तृषितोऽस्मि कापि यद्वि भिम्भङ्गलैः ।
तरुणी भिषज्यति ममार्त्तिमिमां पथिकस्य मे भवति सा शरणां ॥ ३५ ॥

उचितोपयोगविरडादङ्गलं वितरामि तावद्विडं भिम्भङ्गलम् ।
मदनाश्रवस्य परितश्चरतो भवतः कथं भवतु विज्वरता ॥ ३६ ॥

सुदृढास्तवैव कर्योरुचिता एति ये त्वया सुघटिता वलयाः ।
त्वयि निर्गते सपद्वि तैर्गलितं वचनं कथं नु तव विश्वसिमः ॥ ३७ ॥

वलयान् प्रदाय करिदन्तमयान् न मणिर्न काञ्चनमयायि मया ।
अपि काञ्चिकार्यनमभूद् विङ्गलं त्वयि मे प्रतिश्रुतमपीड कथम् ॥ ३८ ॥

मम देहि विद्रुममयान् वलयान् मम देहि विद्रुममणिं प्रथमम् ।
मम देहि दन्तवलयान् विमलांस्तव तन्वि! वेदि न हि दन्तपदम् ॥ ३९ ॥

एति सँल्लपन् सरसमिन्दुधरो विचरन् गृहेषु विविधेषु विशाम् ।
करपल्लवव्यतिकरेण तदा सङ्गलीयकार जननं सुदृशाम् ॥ ४० ॥

अथ ता मुनीन्द्रदयिता न यिरात् तनयोपलम्भमुदिताः शतशः ।
परिमृष्टशापकलुषाः प्रमथैर्गिरिशो निनाय कलधौतगिरिम् ॥ ४१ ॥

स कदाचिदास्त वटमूलतले सनकादिभिः शमधनैर्नियतैः ।
अणिमादिसिद्धिकृतमद्रिसुतायराण्यार्थनोपनिषदं कथयन् ॥ ४२ ॥

उपदेशमेनमतिभक्तिवशाद्गुपशर्णवतां शमवतां सविधे ।
अपि यक्षिणीरनवधानपराः कुपितः शशाप कुमुमास्त्रधरः ॥ ४३ ॥

क्वचिदत्र पाण्ड्यविषये विपिने विजने तले वटतरोर्मलतः ।
उपलत्वमेत्य वसतेति ततः प्रससाद ताभिरसकृत् प्राणतः ॥ ४४ ॥

स समाः सलस्रमतिलङ्घ्य ततः परिगृह्य देशिकतनुं गिरिशः ।
अणिमादिसिद्धिमनुगृह्य पुनर्नयति स्म यक्षवनितास्त्रिदिवम् ॥ ४५ ॥

कुलभूषणोऽपि धरणीरमणः शङ्करेक्षणपण्डयरायनया ।
अथ राजपूर्यपदमिन्द्रमसौ लभते म्म शिक्षितनयं तनयम् ॥ ४६ ॥

अपि राजसिंह एति कश्चिदभूदनुजोऽस्य दूर्विषयलुभमतिः ।
समनन्तरं पितुरयं सलजं सुतवद् ररक्ष तमपि क्षितिपः ॥ ४७ ॥

समयेऽत्र योलनृपतिः प्रथितः कुलशत्रुरस्य किल पाण्ड्यविभोः ।

मधुरेशदर्शनकुतूहलिना मनसान्वतप्यत तपांसि यरन् ॥ ४८ ॥
 स्वपने कदाचिदथ योलनृपं प्रतिबोद्ध्य गूढमुपयातमिमम् ।
 विघटय्य गोपुरकवाटयुगं निजमानिनाय निशि धाम शिवः ॥ ४९ ॥
 स निमज्ज्य डेमनलिनीसलिले प्रणिपत्य मीननयनागिरिशौ ।
 तदनुग्रहेण नगराख्य बह्निर्नरगात् तदैव निशि योलनृपः ॥ ५० ॥
 स पुनश्च गोपुरकवाटयुगं घटयञ्छिवो वृषभमुद्रिकया ।
 परिशिङ्खयन् मनसि पाण्ड्यविभोरतनिष्ठ संशयभभेद्यतरम् ॥ ५१ ॥
 स परेद्युराप्तसखिवैर्विमृशन्नपि किञ्चिदध्यवससो न यदा ।
 नृपतिस्तदा निभिलमोडडरं शरणं यथौ शशिकलाभरणम् ॥ ५२ ॥
 अपदानमेतदधिगत्य नृपः सकलं गिरा गगनसम्भवया ।
 सभिन्नामिषेष गुणगृह्यतया स तदैव योलधरणीपतिना ॥ ५३ ॥
 अथ राजसिंहनृपतिर्नृपतेरनुजो विगृह्य कियदप्यपदे ।
 उपयम्य योलनृपतेस्तनयामपि तेन सप्यमकरोत् सुदृढम् ॥ ५४ ॥
 अथ तौ समेत्य मधुरानगरीमभिजग्मतुर्बुड्यमूसडितौ ।
 दृष्ट्वा निदाघसमयोऽपि तदा परिशोषयन् सलिलशब्दमपि ॥ ५५ ॥
 अपि शुष्यति त्रिदिवसिन्युजले तृषया डतेषु तुरगेषु भृशम् ।
 गतिमान्द्यतो गगनसीम्नि रवर्दिवसेषु दैर्घ्यमजनिष्ठ तदा ॥ ५६ ॥
 तपने जगत् तपति निष्करुणं समये समस्तमयशो निहितम् ।
 सखिवः भलः शिथिलयन् प्रकृतीर्नृपतिं किलापदि निमज्जयति ॥ ५७ ॥
 भित्तरेषु विश्वजयिनः कुसुमेष्वतनोः शिरीषमवशिष्टमिदम् ।
 तदपि प्राणश्रयतु किमस्य गतं प्रभवोऽपि किं परमुभादरिणः ॥ ५८ ॥
 कुयकुम्भमेव मदनः सुदृशामवलम्ब्य पूर्वमजयद् भुवनम् ।
 अधुनापि येत् स कुशली तदलं किमनेन धर्मडतकेन शुना ॥ ५९ ॥
 अविचारितारिसममित्रकथे समये जगत् तपति दुर्ललिते ।
 मदनस्तदाशुगडताश्च समं शरणं ययुः स्तनगिरिं सुदृशाम् ॥ ६० ॥
 मदने प्रवर्तयति वारयति श्रमवारिश्रीकरकिरे समये ।
 अलभन्त कामिषु गतागतिकामसङ्ग्यरा षव दृशः सुदृशाम् ॥ ६१ ॥

अनवेक्ष्य नाथभियमम्बुजिनी शिशिरे यदास्त विदितं डिल तत् ।
परया श्रिया ज्वलति तत्र रवौ कथमद्य ज्वनकथापि गता ॥ ६२ ॥

विकथेषु सूरकिरणोष्मभिया मुकुलीकृतेषु य निवाततया ।
कमलोदरेषु शयितुं भ्रमरो न शशाङ्क तममधुसेवनतः ॥ ६३ ॥

अपि नारिकेलसलिलेक्षुरसैरजडत् तृषो रविकरकवधितैः ।
अपिभन्नःपरिणतौ सुदृशामधरं प्रियाः प्रणयशीतलितम् ॥ ६४ ॥

करिणोऽपि कर्णवलयांसङ्ग्यलयाम्भभ्रूवुरनिलाय मुधा ।
ववृते न कूट्टतिषु वामदृशां व्यजनेऽपि लुप्तं धव गन्धवडः ॥ ६५ ॥

अनवग्रहैरपरदिक्पवनैः समुदस्यमानमपदिश्य रजः ।
सलिलाशया मरुमरीचिषु किं धरणी दिगन्तमगमत् तृषिता ॥ ६६ ॥

अतिथिण्डपश्चिमसमीरुदृतैरभितोऽपि तिग्ममडसः किरणैः ।
अनुषङ्गिता धव वनावलयो दवसङ्गता ददृशिरे शतशः ॥ ६७ ॥

सरसीषु पल्लवदशा दृशे भुवि पल्लवेष्वपि य शाङ्गलता ।
अपि शाङ्गलेषु चिरजाङ्गलता परतो वयं न वदितुं प्रभवः ॥ ६८ ॥

पवनेन संवलितं येव शिभी परिश्रुभते न परथेत्ययशः ।
परिभार्ष्टुभेव पवने विरमत्यदड् वनं वनमडो दडनः ॥ ६९ ॥

क्वथितं जलं क्षितितलं ज्वलितं मरुतश्च भूर्भुरकिरः परितः ।
गगनं य दूर्विषडमर्कडरैरिति पर्यणस्तं जगदग्निमयम् ॥ ७० ॥

अपनीय कञ्चुकमडविरमे मरुदाशया रडसि मुग्धवधूः ।
समवस्थिताः समुपलभ्य उठात् परिरेभिरे सुकृतिनस्तरुणाः ॥ ७१ ॥

रजनीमुभादृतमृणाललतादलयैः शशाङ्ककिरणस्नपितैः ।
उषसि स्वयं प्रियतमोपदृतैः सरसीष्ववर्तयत यङ्गलाः ॥ ७२ ॥

धयतापि तावद्विदमापतितं प्रलयं तरेम पयसेति दृढम् ।
अवगत्य यत्र शङ्करैरुषितं लुलितं सरस्तदपदे मडिषैः ॥ ७३ ॥

अवगाढ्य पद्ममकरन्दजरीष्वडिमधुतावनुदिते भ्रमराः ।
अजपन्नपांशु कृतजङ्करणा मदनपमृत्युडरमन्त्रमिव ॥ ७४ ॥

धृतमल्लिकाकुसुमडारलता, धनसारयन्दनरसार्द्रकुयाः ।
वनिता दूकुलवसनाभरणास्तरुणानुपासत दिनपगमे ॥ ७५ ॥

कटकं प्रविष्टवति यद्दकरे कटकं तदव्यथत योणपतेः ।
 ववृषे तु पाण्ड्यनृपतेः समये मडसां निवेशिव मडः परुषम् ॥ ७६ ॥
 अथ सुन्दरेशमभिवन्ध नृपः कलयन् प्रसादबलमस्य बलम् ।
 निरगाद्यथोपनतसैन्यवृतो नगरादरातिविजयाय तदा ॥ ७७ ॥
 शिरसम्प्रदुद्धृढमत्सरयोरजनिष्ट जन्यमथ तत्र तयोः ।
 अपि विस्मयाय हृदि यद् द्युसदामपि नारदस्य यदलम्मतये ॥ ७८ ॥
 असिक्तुन्तशूलपरशुश्रुरिकापरिधाभिघातविगलद्रुधिरम् ।
 अविचारितस्वपरसैन्यमभूत् प्रथनं तदस्थिरजयापजयम् ॥ ७९ ॥
 समरे भुजाभुजि कयाकचि य प्रहरद्वयं यलति तद्बलयोः ।
 तदवेक्षितुं गगनमध्यतलं रविरध्यरोडदतितुङ्गमिव ॥ ८० ॥
 मधुमासपुष्पितपलाशवनाप्रतिमं तुरङ्गाप्पुरधूलिवृतम् ।
 तदुदन्थया परुषयाभिडतं बलयोर्द्धयं सममभूद् विरतम् ॥ ८१ ॥
 परिपूरितां शिशिरकुम्भशतैर्विपुलां प्रपां क्वयन पाण्ड्यबले ।
 अधिरुड्य मौलिसारिदम्बुभरैस्तृषितानतर्पयत भूतपतिः ॥ ८२ ॥
 करुणामृतेन मधुराधिपतेर्मधुरैश्च मौलितटिनीसलिलैः ।
 परिपोषिताः सपदि पाण्ड्यभटाः पुनराडवाय मतिमादधिरै ॥ ८३ ॥
 अथ सिंहादमुभरा युगपन्नृपतेर्भटाः परिनिपत्य रणे ।
 सड राजसिंहादरणीपतिना जगृहुः करे सपदि योलनृपम् ॥ ८४ ॥
 जयं समासाद्य निवर्तमानः प्रपां पुनः क्वाप्यनवेक्षमाणाः ।
 राजेन्द्रपाण्ड्यो मधुरेश्वरस्य वीलायितं तत् कलयाम्बभूव ॥ ८५ ॥
 सभ्यं प्रदाय मधुरेश्वरभक्तियोगात् सत्कृत्य योलनृपतिं विससर्ज पाण्ड्यः ।
 तं राजसिंहादपि दुर्मदमुन्मदिष्युं भ्रातेति जातकरुणो बिभराम्बभूव ॥ ८६ ॥
 अम्भोभिः केवलैरप्यवनिपतियमूं तर्पयन् जातु तमां
 प्यातिं धत्ते यदीशः क्रियदिव न यशो नित्यमन्नप्रदायाः ।
 द्रव्या मीनेक्षणाया छति नगरशुषामद्भुतान् भक्तिवादान्
 शर्ष्वन् राजेन्द्रपाण्ड्यः सकलमपि मडीयकमेकः शशास ॥ ८७ ॥
 ततो राजेशपाण्ड्योऽभूद्राजगम्भीर छत्यतः ।

पुरुडूतजिद्यस्मादस्मादासीत् कुलध्वजः ॥ ८८ ॥

सुन्दरेशप्रसादेन सुन्दरेशाङ्घ्रिशेभरः ।

ततो जज्ञे यतो जज्ञे तारेन्दुविमलं यशः ॥ ८९ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलाएवि समदशः सर्गः ।

अथ अष्टादशः सर्गः ।

स डयान् सडस्रमयुतं ढटोत्तमान् करिणः शतं दश मडास्थानपि ।

परिगुड्य सैन्यमुचितं व्ययं यरन्नवशिष्टमन्यदभिलं शिवे ददौ ॥ १ ॥

अथ धाम्नि पुष्पवननाम्नि धूर्जटेरविदूरवर्तिनि कदम्बकाननात् ।

अजनिष्ट कापि डिल डेमनायिकेत्यभिविश्रुता जगति रुन्द्रकन्यका ॥ २ ॥

शिवढक्तपूजनपरा शिवप्रता शिवभिम्बमेकमभिलोत्सवोचितम् ।

परिकल्य सिध्यकमयं प्रयकमे परिशुद्धताम्रकणसञ्चयाय सा ॥ ३ ॥

अथ नाचिरादनुपलब्धसाधना दधती तमेव सुदृढं मनोरथम् ।

मधुरेशमेव धृतसिद्धविग्रहं मदिरक्षणाालढत भाग्यतोडतिथिम् ॥ ४ ॥

प्रणिपत्य तं परिचरन्त्यनेकधा रससिद्धिदर्शनपरेण तेन सा ।

अनुकम्पिता सकलमायसं गृडे ढसितेन तस्य नयति स्म डेमताम् ॥ ५ ॥

कृतविस्मयाथ गिरिशे तिरोडिते परिकल्य तां प्रतिकृति डिरण्मयीम् ।

अवलढ्य गण्डतलमङ्गुलीमुषैः परिचुम्बति स्म गण्डिकातिसुन्दरम् ॥ ६ ॥

अधुनापि तन्नभपदं यदीक्ष्यते विमले कपोलङ्गलडे मडेशितुः ।

श्रमवारिलेशवति तत्र सङ्गतं शकलं विधोरिव जटापरिच्युतम् ॥ ७ ॥

अपि यन्मडाकतुभिरामदक्षिणैरपि वा त्रयीपरिचयैरडर्निशम् ।

अनवाच्यमस्ति पदमैन्दुशेभरं तदवाप सा तदनुकम्पिता ततः ॥ ८ ॥

गजवाजिथोधरथयूथभीषणां परिगुड्य योलनृपतौ पताडिनीम् ।

अभिगच्छति स्वयमनन्यसाधनः शिवमारराध शिवपादशेभरः ॥ ९ ॥

तमुवाच वागाथ नढस्समुदृढवा न भिभीडि तस्य मडती यमूरिति ।

अभिषेणाय त्वमरिमल्पसैनिको विजयस्तवैव ढवितेति पार्थिवम् ॥ १० ॥

अथ पाण्ड्यमल्पढलमढ्ययात् ढली सरितं समुद्र एव योलपार्थिवः ।

नृपतिश्च निश्चलमतिर्व्यवस्थितः कलयन् पुरः डनकशैलकार्मुकम् ॥ ११ ॥

अथ युद्धमुद्धतमवर्धत क्षणाद् दृढरुढगूढतरवैरयोस्तयोः ।
 अशिपातपाटितपतन्मतःसुगजस्रवदस्रसिन्धुलुतसैन्धवव्रजम् ॥ १२ ॥
 निशितेषु तत्र निपतत्सु सायकेष्वभितो भयादतिविदूरवर्तिनः ।
 निडतान् उयद्विपभटान् निनीषवो मुडुराढ्यन् यमभटाः प्रसान्त्वनैः ॥ १३ ॥
 वपुरानिलं न पिशिताशनक्षमं यद्वि पार्थिवं शरशतैर्विभेत्स्यते ।
 धममुत्तरेभ कथमर्थकृच्छ्रमित्यवलन्त दूरमभितः पिशाचिकाः ॥ १४ ॥
 प्रथमं उता युधि दिवं समुद्रताः पुनरर्धवर्त्मनि शरैर्निपातिताः ।
 पुनरुद्रता द्विगुणभागभाजिनः कतिचिद् भटा दिवि कृताः सुधाशनैः ॥ १५ ॥
 अगुडीतशक्तिकतया मिथः कथास्ववबद्रमौनकृतलस्तयेष्टिताः ।
 अमरस्त्रियो रणलताश्च तद्भटाः पशुवत् सुभं निभिलमयभुञ्जत ॥ १६ ॥
 धवलातपत्रवलयाश्चकाशिरे रदनाश्च मत्तकशिणं निपातिताः ।
 यशसो द्विगन्तमभिपूरयिष्यतः प्रथमोद्रता रणतलेऽङ्कुरा एव ॥ १७ ॥
 तुरगैः समं तुरगसादिनो उता दिवमुद्ययुः समधिरुड्य तान् पुनः ।
 अतिसाहसेन दिवमभ्युपेयुषामपि वाज्यवाहकदशा न शाम्यति ॥ १८ ॥
 अवभिधो भिम्भमडिमधुतेर्दिवं प्रति गच्छतां युधि भटाश्चदन्तिनाम् ।
 गाणनाममर्थगाणका वितेनिरे यरमाङ्गसीम्नि निभृता विवस्वतः ॥ १९ ॥
 शरपञ्जरस्थगितभूनभोन्तरे समाराङ्गणो धनतमस्समावृते ।
 अभिसारिकेव विजयेन्दिरा यरन्त्यवृणीत तं तमविशेषदर्शिनी ॥ २० ॥
 बलयोर्द्धयोरपि मद्योद्भटा भटा बलवस्तथा रणमुभे निपातिताः ।
 सकलं यथाजनि पुरं शतकतोर्लुतदारमन्दिरविमानभूषणम् ॥ २१ ॥
 उतशिष्टमल्पमवलोकयन् बलं प्रययाल पाण्ड्यनृपतिर्यदा पुरः ।
 तरसावपत्य उयसादिद्रुपतः पुरतश्चयाल पुरशासनस्तदा ॥ २२ ॥
 परुषं रुषा परिरटन् करेण य भ्रमयन् युधि त्रिशिभमुन्निषच्छिभम् ।
 प्रयलन पदानि कतिचित् पुराडितः शिथिलीयकार निभिलं बलं द्विषाम् ॥ २३ ॥
 अपविद्धकुन्तलमयिन्तिताटवीसलिलानलप्रदरगर्त्तकण्टकम् ।
 अनवेक्षितस्वजनमानशो दिशो अधिरन्धमूकमिव तद् बलं द्विषाम् ॥ २४ ॥
 सल धावतो निजजनान् परभ्रमादभिगम्य केचिदभयं यथाचिरे ।

अपरे क्षताः स्म एति मूर्च्छिताः स्वयं क्षतजोक्षितान् पथि समीक्ष्य धावतः ॥ २५ ॥

अधियुद्धरङ्गमसवस्तृणीकृताः शिवपादशोभरवदृथिनीभट्टैः ।

एति किं प्रतीक्ष्य रुषिताभिलं तृणं पृतना यथर्व पथि योलभूतः ॥ २६ ॥

अथ मुक्तकेशमपथेन विद्रवन् सरसि क्वचित् सतुरगः ससैनिकः ।

निममज्ज योलनृपतिर्निमज्जयन्नभिलं कुलं स्वमयशःपयोनिधौ ॥ २७ ॥

अतुलानि डेममणिभूषणाम्भराण्युपलृत्त्य तस्य कटकान्मडीपतिः ।

अभिलानि तान्युपददे मडाशयो डरिणाङ्गुय्यरणारविन्दयोः ॥ २८ ॥

अथ भक्तसौम्य एति कश्चिदर्थयन्ननिशात्रदाननियमेन शङ्करम् ।

अनुवर्तयन् प्रतमृणार्णधारयाप्यवसीदति स्म विधनः स सर्वथा ॥ २९ ॥

प्रतभङ्गभेदविवशं तमग्रतः पतितं जिडासुमपि दुर्लभानसून् ।

प्रतिपाद्य तण्डुलनिधानमक्षयं परिरक्षति स्म मधुरेश्वरो डरः ॥ ३० ॥

अथ कश्चिदर्थपतिरित्यभिभ्यया विदितो विशामधिपतिः पुरे वसन् ।

असुतो धनानि भगिनीसुते दिशन् दशमी जगाम तपसे वनाश्रमम् ॥ ३१ ॥

अभिलं धनं तदपडर्तुमिच्छवो भगिनीसुते विनिडितं सनाभयः ।

पृथुकं यदा तमधिकं बभाधिरे शरणं यथौ स मधुरेश्वरं तदा ॥ ३२ ॥

अथ तस्य मातुलवपुः परो भवन्नभिजित्य तान् नृपसमे विरोधिनः ।

सडसा यदा पुरडरस्तिरोदधे सकलैस्तदा सडसि विस्मितं जनैः ॥ ३३ ॥

तनयं ततो वरगुणं तपोभलाच्छिवभक्तमेत्य शिवपादशोभरः ।

अभिलं मडीवलयमर्पयन् सुते शङ्करेक्षणायरणयोरवीयत ॥ ३४ ॥

स कदाचिदेत्य मृगयां परापतन् शयितं क्वचिद् द्रुमतले पथि द्विजम् ।

निडतं तुरङ्गभुरघट्टनैर्विदन् बिभयाम्भलूव जगृडे य डत्यया ॥ ३५ ॥

वसुधेश्वरो वरगुणोऽथ द्रुःमितः सकलं निनाय सथिवेषु भूभरम् ।

जपदानडोमविधिभिर्जगत्पतिं सततं यजन्नपि न शान्तिमाप सः ॥ ३६ ॥

अशृणोत् स वायमशरीरिणीं ततः करुणालयस्य डरिणाङ्गुधारिणः ।

मधुराकृतस्य डि मडत्वमंडसः सुकृतस्य वा न पथि वर्तते गिराम् ॥ ३७ ॥

मम विङ्गमर्जुनतरोरधस्तले मडदस्ति सड्यतनयातटे शुभे ।

तदुपासनेन तव तात! दृष्टुं सकलं प्रयाति विलयं क्षणादिति ॥ ३८ ॥

स तथेति कार्यमवधार्य निस्सरन्नपदिश्य योऽनरपालविग्रहम् ।
शिवमर्जुनेशमाभिवन्द्य तत्क्षणादभवन्निवृत्तकलुषो महीपतिः ॥ ३८ ॥
स पुनः समेत्य नगरीमकल्मषः कृष्टिवङ्कमुक्त एव पार्विको विधुः ।
प्रशशास वासव एव त्रिविष्टपं वसुधेश्वरो वरगुणः क्षमातलम् ॥ ४० ॥
अथ भद्र इत्यभिमतः क्षमापतेरतिविश्रुतश्च भुवि गायकाग्राणीः ।
उपवीणायन्ननिशमुत्पलप्रियं चिरमास्त कश्चन कदम्बकानने ॥ ४१ ॥
अथ तं विज्ञेतुमपरस्तु गायकः प्रथयन् यशो विरुदडिष्ठिमस्वनैः ।
नृपतिं ददर्श स यदा तदा शिवः स्वयमेव लक्तमवितुं मनो दधे ॥ ४२ ॥
स निधाय मूर्ध्नि शशिभ्राण्डमाण्डने सुमडान्तमिन्धनभरं नराकृतिः ।
दिवसावसानसमयावधि भ्रमन् परितश्चचार मधुरापुरे हरः ॥ ४३ ॥
एदमिन्धनं धनमिवाहृतं चिरादतिशुष्कमप्राणमकण्ठकं गुरु ।
क्षममस्य मूल्यमुपकल्प्य गृह्यतामिति घोषयन् परिचयार शङ्करः ॥ ४४ ॥
उपगायतोऽस्य पथि गानवैभवाद्गुपजातपल्लवतयातिकोमलम् ।
अपि मस्तकस्थसरिदम्भसार्दितं न तद्विन्धनं जगृह्णिरे पुरौकसः ॥ ४५ ॥
यरतोऽस्य तत्र नगरे ततस्ततश्चरणाब्जविन्धसन्भावितं रजः ।
यतुराननप्रभृतिभिः समं सुरैः प्रणिपत्य सञ्जगृह्णिरे मलर्षयः ॥ ४६ ॥
करगुमसङ्गमितभारमन्धरं घटितश्रमाभ्युक्कणमस्य वीथिषु ।
क्यवादनार्दजितकोडिलारवं गतमागतं च न गतं ममाशयात् ॥ ४७ ॥
अथ काष्ठभारमवरोप्य दुर्भरं स अडिगृहादभिनवस्य गायतः ।
उपविश्य वीतभरणश्रमः शनैरुपगायति स्म मधुरं यदृच्छया ॥ ४८ ॥
अथ षाडवौऽवविभेदि सर्वमध्यवलम्ब्य रागकुलमस्तसङ्करम् ।
स जगावनुल्लिप्पितानधोरणीमधुरं ह्रिये हृदि भिये च गायताम् ॥ ४९ ॥
अथ विस्मयादभिनवस्य गायतो गुरुसम्प्रदायमभिगम्य पृच्छतः ।
स जगाद भद्रसदने गतागतैरदसीयगीतिगुणरीतिमाहृताम् ॥ ५० ॥
तद्गुदीरितश्रवणलब्धसाध्वसे प्रपलायिते सपदि तत्र गायके ।
उपगम्य भद्रमुच्यितैर्विभूषणैर्बहुमन्धते म् नृपतिर्धनैरपि ॥ ५१ ॥
स ददौ समस्तमपि तन्मलेश्वरे विततार यद् वरगुणोऽस्य पार्थिवः ।
अपि सञ्चितं वसु दिशन् शिवाश्रमिष्वधनो बभूव बहुधार्ज्यन्नपि ॥ ५२ ॥

कविगायकाभिमतकल्पशाप्तिनः सविधे कदाचिदथ येरभूपतेः ।
 प्रवितीर्थं पुत्रमपि भक्तमात्मनः प्रजिघाय भद्रममृतांशुशेभरः ॥ ५३ ॥
 स्वपने पुरैव स य तत्समागमं प्रतिबोधितः पुरउरेण पार्थिवः ।
 अभिगम्य भद्रममितैर्विभूषणद्रविणाम्बरैः सपदि पर्यपूजयत् ॥ ५४ ॥
 एति कन्धलत्यडरडर्यारसे शङ्करेक्षणसडयरस्य गायके ।
 भवति स्म भक्तिरपि तस्य तावती यरमं शरीरमधितष्ठुषस्तदा ॥ ५५ ॥
 उषसि प्रगे तदनु सङ्गवे ततो दिनमध्यगे दिनमणौ निशामुभे ।
 रजनीदले य नियमादसेवत प्रमथाधिनाथमुपवीणायत्रयम् ॥ ५६ ॥
 समथेषु षट्सु नियमेन यज्जगौ स बडिर्वृषात् स्वयमनावृते वसन् ।
 द्रढिमानमस्य नियमे परीक्षितुं जलदानथोदयत वृष्टये डरः ॥ ५७ ॥
 स्तनितारवैर्बाधिरतामगुर्दिशस्तटितां त्विषा तनुभृतां लृता दृशः ।
 अपतन् क्षितावशनयः पटे पटे तिमिरं निरन्तरमरुद् रोदसी ॥ ५८ ॥
 जगदास्त बह्ममिव जातसाध्वसं समये यदा स तु तदैव गायकः ।
 अवगाढ्य डेमकमलाकरे शनैरभिगम्य सन्निधिमगायदैश्वरम् ॥ ५९ ॥
 अथ मेघरञ्जिमडिरञ्जिमुभ्यतन्मृदुगानसंवलितरागवैभवात् ।
 द्रवतां प्रपन्नमिव भूनभोन्तरं ददृशे तदा जलधरैर्निशात्यये ॥ ६० ॥
 करकोपवैर्विघटिता विपञ्चिका करजा न तस्य वशवर्त्तिनोऽभवन् ।
 अपि कम्पमानवपुरप्रकम्पिनीमवलम्ब्य भक्तिमयमुज्जगौ पुनः ॥ ६१ ॥
 धनकर्मद्रवनिमग्नमग्रतश्चरणद्वयं यलयितुं य नाशकत् ।
 स यदा तदास्य विपुलं समुन्नतं स्वयमुद्भूय माण्डिचित्रमासनम् ॥ ६२ ॥
 स निविश्य तत्र शिवसक्तया दृशा निरवर्त्तयन्नियममत्वरो यदा ।
 विरतं धनैर्विमलमम्बरं बभौ विललास दिक्षु य तदैव डौसुदी ॥ ६३ ॥
 इलकं तददभुतमवेक्ष्य पार्थिवः प्रणिपत्य भद्रमसकृत् प्रशस्य य ।
 शिवलिङ्गतोऽपि शिवयोगिषु स्थिरां शिवभावनामकृत तत्प्रभृत्ययम् ॥ ६४ ॥
 अथ राजराज एति दिक्षु विश्रुतं तनयं बडुश्रुतमसावविन्दत ।
 तपसा प्रसाद्य तरुणेन्दुशेभरं मलयध्वजान्वयमडानिधिं नृपः ॥ ६५ ॥
 अवरोय भारमभिलं भुवः सुते लघुरुत्पतन् वरगुणः शिवान्तिकम् ।

अवनीभृतः पुनस्त्थात् कृष्णाधरानियमस्य भूभरणवासनेदृशी ॥ ६६ ॥

उदितोदितं विविधया सपर्यया भजतां स्वमेव भुवि पाण्ड्यभूभुजाम् ।

अपवर्गमेकविधमर्षयन्नयं मधुरेश्वरोऽपि मलतीं स्त्रियं दधे ॥ ६७ ॥

अथ राजराज एति लब्धमाप्स्यया पुरभिन्साभत्वमतिशय्य वर्त्तितुम् ।

पितरौ गुरुं सुदुष्टमात्मनः प्रभुं कुलदैवतं च कुरुते स्म तं नृपः ॥ ६८ ॥

निममज्ज तस्य लृष्टयं निसर्गतः शङ्करेक्षणसाड्यराङ्घ्रिपद्मयोः ।

कुलशेभरान्वयभुवां शिवव्रते कुत अेष कारणगवेषणश्रमः ॥ ६९ ॥

अथ भद्रनामनि चिराय गायके शिवलोकमेयुषि तदीयगोहिनी ।

यतुरा ततोऽपि डिल गानविद्यया शिवमारराध समयेषु षट्स्वपि ॥ ७० ॥

अवरोधगडमधिजग्मुषी विभोरवनीपतेर्दयितया कयाचन ।

कलडायते स्म निजगानविद्यया दृढया मलेशदयया च जातु सा ॥ ७१ ॥

तदुपक्रमं धरणिवल्लभोऽपि तामवमन्तुमाहितकुतुललश्चिरात् ।

स्वयमानिनाय जलराशिमध्येतः सुदृशं स काञ्चिदथ गानकोविदाम् ॥ ७२ ॥

जगतुस्ततः सदसि ते महीपतेरधिडेत्यगृह्यत तु तत्र नूतना ।

मनसाधिगम्य मधुरेश्वरं श्रुत्या भवति स्म भद्रगुहिली पुनर्नृपम् ॥ ७३ ॥

सदसि स्थिता मधि चिरादमर्षिणो यद्वि किञ्चिदाडुर्लिड किं ततः क्षतम् ।

अभिगम्य सन्निधिमनङ्गशासितुः कथयन्त्वमी तरतमत्वभावयोः ॥ ७४ ॥

विजयेत या भवतु सात्र भट्टिनी विजिता तु मा भवतु सात्र डिडुरा ।

एति सा यदाड तदनिश्चतोऽप्यभूदभिनन्दनीयमवनीभुजस्तदा ॥ ७५ ॥

अथ ते समेत्य सविधं मलेशितुः सड पार्थिवेन सदसि स्थितैरपि ।

जगतुर्गिरा मधुरयादितस्ततः परिवदिनीमुरलिकाविपञ्चिभिः ॥ ७६ ॥

अधिका तु यद्यपि नवैव तत्त्वतस्तदपि प्रपन्नजनपक्षपातिनः ।

मधुरेश्वरस्य डिल मायया वृता भडुधा समस्तुवत भद्रगोहिनीम् ॥ ७७ ॥

जयभङ्गयोर्विदितयोर्विपर्ययादपि तत्र नीपवनभर्तुराज्ञया ।

विजिता नवैव विजितं तु भद्रयेत्यगदीदभीक्ष्णमवशो महीपतिः ॥ ७८ ॥

अवलम्ब्य दास्यमथ सिंललागता सदसि स्वयं परियथार भद्रिकाम् ।

स च पार्थिवः कनकभूषणाम्भरैर्विविधैरपूजयत विस्मयेन ताम् ॥ ७९ ॥

धति राजराजधरणीपतेः क्षितिं परिरक्षतः प्रणिडितेन येतसा ।
विनयो विवेकत धवातिविश्रुतस्तनयोऽभवत् सुगुण धत्यभिष्यया ॥ ८० ॥

तारुण्य अेव विनयावनतं कुमारं

तं राजराजनृपतिः सकलागमज्ञम् ।

पश्यन्नभ्रिडितपराङ्ममभ्यषिञ्चत्

सम्प्रार्थितः प्रकृतिभिः किल यौवराज्ये ॥ ८१ ॥

धति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णविऽष्टादशः सर्गः ।

अथैकोनविंशः सर्गः ।

तनूभवे वडति ततो वसुन्धरां शिरादसौ नृपतिरुपेत्य विश्रमम् ।

वनेथरैः सड मृगयाकुतूडली वनंवनं व्यथरदधिज्यकार्मुकः ॥ १ ॥

परिभ्रमश्छ्वगणविद्वृष्टशङ्खलावलीधनध्वनिजनितप्रबोधनाः ।

ततस्ततस्तरुतलकुञ्जपुञ्जतो विनिर्ययुर्विवृतमुभा मृगाधनाः ॥ २ ॥

पुनः पुनः परिपततः शुनः कुधा जिघृक्षवः भरनभरास्तरक्षवः ।

प्रयङ्गुः डिमपि यदा तदा शरैर्निरन्तरानकृततरामिमान् नृपः ॥ ३ ॥

स्तनग्रडग्रडिलतया निरुन्धतस्तनन्धयन् सपदि विलङ्घय सम्प्लुता ।

मृगी मृगं क्षितिपतिपाणिगोयराधपालयत् स्वयमभिपेतुषी पुरः ॥ ४ ॥

स्वसायकाधपि यललक्ष्यपातिनः स्वयं पुरः परियलता मडीभृता ।

अरुध्यत प्रथममविध्यत त्वथ त्वरोच्यलत्तुरगभुरक्षता मृगी ॥ ५ ॥

सटासु तच्छबरभटावलम्बितः प्रकम्पितुं डिमपि न यक्षमे स्वतः ।

अवैक्षत भ्रुकुटिविटडुलीमया दृशा पुनस्तधपि मृगान् मृगाधिपः ॥ ६ ॥

वृथा नयन् विपिनयरान् शराडतान् विषाधमावडत यमन्तरन्तकः ।

स तस्य ते मडिषगणान् निपातयन्नपाडरट् वनभुवि वाडनार्पणात् ॥ ७ ॥

गणङ्गणं यमरवराडगण्डकान् वृकानपि क्षपयति तत्र पार्थिवे ।

किटिर्जटित्युपनिपपात कश्चन कुधा ज्वलन्नयलगुडागृडात् ततः ॥ ८ ॥

स दंष्ट्रया कुलिशनिशातधारया परिक्षिपन् शबरभटानितस्ततः ।

गणं शुनामविगणयन् पदपदे धरापतेस्तुरगसमीपमापतत् ॥ ९ ॥

अवस्थितं धुरि तमवेक्ष्य पार्थिवः स सन्धे धनुषि न यावदाशुगम् ।

स तावदुच्यलितविषाणोकोणतो व्यदारथय्यरगतले तुरङ्गमम् ॥ १० ॥
अवप्लुतः सपदि तुरङ्गमात् ततः पतिः क्षिते रथमधिरुढ्य तं पुरः ।
अवाकिरज्जवलितमुभैः शिलीमुभैर्धराधरं जलद एवाम्बुवृष्टिभिः ॥ ११ ॥
स तद्धनुर्वलयविनिरस्युतैः शरैः समाश्रितः शललगाणैरिवाभितः ।
अयूर्णयन्मुभमसकृद् विधूर्णयन् ससारथिं सतुरगमभ्य तं रथम् ॥ १२ ॥
ततः प्लुतः सपदि रथान्मडारथस्तमुद्धृतं गिरिमिव जङ्गमं क्तिम् ।
अनुद्धृतं प्रियतमया नृपो रयादपातयत् स भुवि कृपाणपाटितम् ॥ १३ ॥
ततः प्रभृत्यजनि वराडशैल एत्यभिष्यया धरणिधरः स विश्रुतः ।
उपत्याकामुपरुरुधे स यस्य तां पतन् क्तिः पृथुरिव पादपर्वतः ॥ १४ ॥
गते पुरं धरणिपतौ सविस्मये क्षुधार्दितस्तदनु वराडपोतकाः ।
प्रसूस्तनप्राणयकृतातिकूजिता दशापतन् द्विसमधिकास्तदावशाः ॥ १५ ॥
तपस्यिनामवनकृते तपस्यतां गिरेस्तटे कृततरितत्र शङ्करः ।
कृपालयः क्तिपृथुकानपालयत् स तत्प्रसूतनुरमितैः स्तनामृतैः ॥ १६ ॥
पुरा युगे वृषलकुमारका छि ते तदाश्रिताः शमधनशापतो वपुः ।
समुद्धृताः पुरमथनस्तनामृतैः क्षाणाद् दधुः क्तिवदन मनुष्यताम् ॥ १७ ॥
कलासु ते दधुरभिलासु कौशलं विशिष्य य क्षितिपतितन्त्रवैदुषीम् ।
न सूकरः शिवयरणे कृताशयः स सूकरः पुरमिदि यः पराज्मुभः ॥ १८ ॥
वराडताभरणविलासवासनावशादिव श्रुतिशतमौलिलालितम् ।
विमार्गितुं यरणयुगं पुराद्वेषः कुतूहलं सततममी वितेनिरे ॥ १९ ॥
अनुज्ञया तदनु कदापि धूजटेरवस्थितानयलगुडासु तान् नृपः ।
समानयन् सशिवपदे न्यवेशयद् वयम्बिनो नरपतितन्त्रकोविदान् ॥ २० ॥
सभाजिता नृपतिवरेण सर्वथा चिरायुषो द्विसमधिका दशापि ते ।
शिवाश्रमव्यतिकरधूतकल्मषाः शिवं ययुः प्राणतशिवङ्करं ततः ॥ २१ ॥
ततो गते पितरि पदं मडेशितुस्तदात्मजः सुगुणनृपालशेभरः ।
अपालयय्यिरमवनीं ससागरामयञ्चलामकृत य भक्तिभीश्वरे ॥ २२ ॥
अछिर्भमन् क्षुद्रुपशमाय सर्वदा अलीयसा करटकुलेन ताडितः ।
अयञ्चलं यरणयुगं शिवस्य कोऽप्यकिञ्चनः शरणयति स्म भञ्जनः ॥ २३ ॥

विडङ्गमः करटभिया शिवालये निलीय स ड्वयन विटङ्कुसीमानि ।
 सकृत् पतन् कनकसरोजिनीपयस्थुपोषितः कतिचिद्वृत्तवास वासरान् ॥ २४ ॥
 जुडाव किं किमयमयष्ट किं ददौ जजाप किं मलिनतनुर्विडङ्गमः ।
 तपस्तदध्यजनि तदस्य येष्टितं परन्तपप्रपदनतः किमन्ततः ॥ २५ ॥
 स मृत्युभीशमनमनूपदेशतो बलीयसामपि बलिनं यकार तम् ।
 बलान्धमी डिल बलवत्सु विश्रुताः प्रसादशीकरपरमाणवोऽस्य ये ॥ २६ ॥
 स सर्वमध्यकुरुत पक्षिमाण्डलं परित्रडात् प्रमथपतेर्विडङ्गमः ।
 तदादि अल्विदमधुनापि लक्ष्यते तदन्वये विडङ्गुलाधिकं बलम् ॥ २७ ॥
 ततस्ततः सरसि निरीक्ष्य यादसां परम्परप्रतिडतिपातकं बकः ।
 निवृत्तजात्युचितविचेष्टितः स कोऽप्यगाडत प्रियकवनं कदाचन ॥ २८ ॥
 विगाडते कनकसरोजिनीजले विलोकते न तु शङ्करान् दृशापि सः ।
 बिभर्ति तु स्वकमुदरं बिसाङ्कुरैः प्रदक्षिणं भ्रमति सदा य शूलिनः ॥ २९ ॥
 षति प्रतं दृढतरमेष धारयन्नुपास्त तन्निपुरडरं यदा चिरम् ।
 तदा स्वयं तरुणशशाङ्गमौलिना सरः कृतं विगतसरोजसङ्कुथम् ॥ ३० ॥
 स वल्गातो नवनवनीतकोमलान् समीपतः शङ्करशिशून् विलोकयन् ।
 क्षुधा डिल क्षुभितमना मनागिव प्रयकमे पिशितपरिग्रहकमे ॥ ३१ ॥
 समुत्प्लुतं वदनपुटे स्वयं ततः शरारिरादित शङ्करार्भकं यदा ।
 तदा ञटित्यवबुबुधे प्रतक्षति विवेडिषु प्रभवति किं चिरं तमः ॥ ३२ ॥
 परित्यजन्नपि पललं ञटित्ययं प्रवर्तनात् क्षणमपथे कृतव्यथः ।
 असूनपि व्यथितुमिथेष दृस्त्यजानडो सतां प्रकृतिरपत्रपिष्णुता ॥ ३३ ॥
 स रक्षितुं बकभकरोधथापुरं सरस्तदुल्लसितमृणालपल्लवम् ।
 तदादि याकृत तपनीयपभिनीं विवर्जितां डियदपि यादसां गणैः ॥ ३४ ॥
 स भञ्जनः स य बकशाबकः प्रभोरनुग्रडात् परममवापतुः पदम् ।
 द्विजे द्विजो यदि दयते क्षमं छि तद् द्विजो ड्ययं विबुधगणेषु गीयते ॥ ३५ ॥
 दिवं गते सुगुणनूपे दयानिधावुपर्युपर्युपचितसद्गुणोत्तराः ।
 तदन्वये धरणिबुजो मडारथाः परश्शता धरणिभिामपालयन् ॥ ३६ ॥
 युगे युगे कुलमुदितोदितं छि तत् प्रवर्तितं प्रथममनङ्गवैशिण्ण ।
 प्रियङ्करं प्रियकवनीपतेरभूदभग्नमादिवसपरिक्षयं विधेः ॥ ३७ ॥

उपस्थिते युगविगमे पृथग्विधाः समुद्रता द्दिशि द्दिशि धूमकेतवः ।
 अरुद्ध य धूमशिखिर्भुजे सदा कबन्धवत् किमपि निरन्तरं तमः ॥ ३८ ॥
 समन्ततोऽजनि शतवार्षिकः क्षिताववग्रहः स्वयमनवग्रहस्ततः ।
 यतुर्विधं जनुरपि भूतसंसदां विलुप्यते जगति निरन्वयं यथा ॥ ३९ ॥
 विवस्वतो विदधति सप्त रश्मयो जगत्सु ये जलतुङ्गिनाभिवर्षाणम् ।
 समेऽपि ते तपनतया पृथक्पृथक् प्रतापने प्रववृतिरे समन्ततः ॥ ४० ॥
 द्रवीकृतैः प्रथममथोपशोषितैः स्थलीकृतैर्हिमशिखरैः समन्ततः ।
 डिमालयो मृदुपलमात्रशेषितो विद्विद्युते भुवि डिल वेत्रदण्डवत् ॥ ४१ ॥
 प्रतापिताः प्रथममभिन्धनाग्निना विशोषितास्तदनु करैर्विवस्वताम् ।
 उपर्यधः क्वथितजलौघपायितैस्तिमिङ्गलैर्जलनिधयः कषायिताः ॥ ४२ ॥
 विशोषिताम्भसि विधुमण्डले तदा विसृत्तरा अपि किरण्णा विवस्वतः ।
 भरातपा निशि परिणाम्य यन्द्रिकाप्रवर्त्तनप्रतिष्ठतशक्तयोऽदृष्टन् ॥ ४३ ॥
 पराकृतद्रुमतृणगुल्मसङ्कुथे पयोधरस्मृतिविधुरे युगात्यये ।
 अपि त्रिवृत्तरणपथोपपादितं पयः क्षितावजनि कथावशेषितम् ॥ ४४ ॥
 कृष्णीशितुर्वदनसदस्रनिस्सृता विषानलोद्भवनविशेषभीषणाः ।
 समीरणाः सरभसताडितस्मलत्परस्परा ववुरपरस्परास्ततः ॥ ४५ ॥
 विषानलव्यतिकरशोषितान्तरद्रवत्स्फुटदृढतरसन्धिबन्धनाः ।
 शिलोभ्यया अपि डि रजश्छटात्मना दिशन्दिशं पवनवशेन निन्धिये ॥ ४६ ॥
 प्रदीपिता षव पवनेन ताडिताः प्रतिक्षणावसितपुनस्समुद्रताः ।
 प्रज्ज्वल्युः कथमपि याऽरश्मयः पटे पटे स्मलितरथा वियत्यथे ॥ ४७ ॥
 पयः किल प्रतिष्ठतकल्मषं सुधेत्युदारुन्त्युदकरुस्यकोविदाः ।
 पयःकथामपि पवनेन लुम्पता सुधुधा-न्धसोऽप्यज्जुडसून् गतान्धसः ॥ ४८ ॥
 प्रसर्पता धरणितालादसातलं मलोष्मणा युगविगमाडिमत्विषाम् ।
 प्रतापिताः पुनरशनातिमात्रयाप्यसूनडो ज्जुडरुथो मडानिलैः ॥ ४९ ॥
 अधस्पटे कमठवराडभोगिनामवस्थितस्तदनु ललाटलोचनः ।
 डिमेतदित्युपरि दृशं द्रयाधिकामवाकिरद् दरेदलितामवज्ञया ॥ ५० ॥
 ततोऽग्निना कमलभवाण्डमूलभूनिविष्टधूर्जटिनिटिलाक्षिजम्भना ।

यटय्यटय्यटदिति लूर्भुवस्वरित्यदुष्यत त्रिजगदपि प्रसज्य तत् ॥ ५१ ॥
 उदन्वतामुदरतलेषु शोषितास्तदीरिता लवणामया मडाद्रयः ।
 समन्ततः सदसि विधातुरुद्युर्भुषोपला षव युधि यन्त्रनिस्सृताः ॥ ५२ ॥
 नभस्वतामजनि विवस्वतामपि क्षण्णादुो भसितदशा तदर्थिषा ।
 बलीयसामपि बलिभिर्भुवः क्षयः परं त्वसौ भवति किञ्चिद्विलम्बितः ॥ ५३ ॥
 तदर्थिषा गिरिशिपरस्कुलिङ्गया जना मडःप्रभृतिषु जातसञ्ज्वराः ।
 शिरायुषः सनकसनन्दनाद्यः प्रदुद्रुवुः पदमकुतोभयं विधेः ॥ ५४ ॥
 अवस्थिताः प्रियकवने युगात्ययेऽप्यविद्धिया मदनजितः प्रभावतः ।
 विशङ्कते कनकसरोजिनीतटे विशङ्भलाः प्रमथगणा विजडिरे ॥ ५५ ॥
 कपर्दिनस्तदनु कपर्दमाडलात् समुद्रता नभसि घना घनाघनाः ।
 नजृम्भिरे जगदभिलं उविर्भुजा परिश्रितं प्रशमयितुं समन्ततः ॥ ५६ ॥
 कणानपां करिकलमानिव व्युतान् पटत्पटदृध्वनिमुपरान् पयोमुयाम् ।
 प्रसारयन्निव रसनां शिभाश्छलात् पपौ शनैस्सिमिसिमिति क्षयानलः ॥ ५७ ॥
 पयःकण्ठाप्रशमितकल्पपावकप्रसृत्वरप्रतिनवधूममाडलैः ।
 समन्ततः पुनरपि सान्द्रतां गता वलाडका ववृषुरपो निरन्तरम् ॥ ५८ ॥
 ततस्ततो जलदकुले तटिद्रुणाश्चकाशिरे थपलमरीशिवीथयः ।
 विडाय भूतलमिव तद्विधक्षया विनिस्सृताः प्रलयडुताशनार्थिषः ॥ ५९ ॥
 ततोऽयुतायुतयुगयोजनोन्नतास्तदर्थिषः सलिलनिपातकुण्डिताः ।
 उसीयसीमुपगमिता दशां तदा निरीक्षिताः प्रियकवनाश्रितैर्गणैः ॥ ६० ॥
 परस्परं प्रलयडुताशमेधयोर्भयानके प्रयलति साम्परायिके ।
 समागता भुवि समये उविर्भुजा सनाभयः किमशनयः पयोमुयः ॥ ६१ ॥
 उभावपि प्रलयदशानिरडुशावुभावपि त्रिपुरदरस्य गात्रजौ ।
 तथापि तु व्यजयत वारिदोऽनलं जयः कथं जगदुपतापिनो भवेत् ॥ ६२ ॥
 भयानकैरशनिनिपातनिस्वनैः प्रतिक्ष्णक्षुम्भितदृष्टः पयोमुयाम् ।
 अपि क्षपामनुभवतः पटे निजे प्रजागरः परिणामति स्म वेधसः ॥ ६३ ॥
 अयन्द्रमस्तपनमपेततारकं प्रशान्तपावकमवसन्नमारुतम् ।
 अकालदिग्भुवनमसञ्छुभाशुभं तमोमयं पयसि ममज्ज तज्जगत् ॥ ६४ ॥

यदण्डतो बहिरबलिश्च यज्जलं तद्रेकतां गतमिव सर्वतस्तदा ।
 अगाधमप्रयलमपारमस्वनं प्रवृद्धमाध्रुवपदमारसातलम् ॥ ६५ ॥
 जडाजडे जगति गते रसातलक्षमानभस्सुरनरतिर्यगात्मनि ।
 जलास्तरे वटदलतल्पमाश्रितो जगन्निधिर्युद्धरत कोऽपि बालकः ॥ ६६ ॥
 समन्ततो जगति समावृतेऽम्भसाप्यमज्जति प्रियकवने निजज्ञया ।
 स बुद्धुदीदर एव सार्धमम्बया समं गौरपि विजडार शङ्करः ॥ ६७ ॥
 यतुर्भुषे स्वपति विलुप्तसङ्घे यरायरे विरमति कालकल्पने ।
 अनुश्रवैः परमधिगम्य तुष्टुवुर्भर्षयः कतियन तं मर्डी गतम् ॥ ६८ ॥
 जलप्लवैर्बहिरवलिश्च धूर्जटेजटाटवीडिमकरयन्द्रिकाङ्कुरैः ।
 जडीकृतो सति मधुरेश्वरालये जगुर्गण्णा जडसुरनर्त्तिषुः सुभम् ॥ ६९ ॥
 परिक्षये प्रलयनिशस्ततश्चिरात् पयोज्जभूः सलिलशयस्य शार्ङ्गिणः ।
 निदेशतो निम्बिलमिदं जगत्त्रयं यथापुरं पुनरसृजत् प्रयत्नतः ॥ ७० ॥
 प्रकल्पयन् प्रथममर्द्धनिशाकरौ प्राणाशयन् कबलितविष्टपं तमः ।
 विशेषयन् सलिलमशेषमुत्थितं विनिर्ममे विधिरमरालयं पुनः ॥ ७१ ॥
 ततः क्षितौ कथमपि धाम शाकरं तद्रेकमक्षतमभिजानतामुना ।
 सरिद्धिरिस्थलसरिदीश्वरादिकं सुमेधसा निम्बिलमकल्पि वेधसा ॥ ७२ ॥
 ततः सृजन् स विबुधमर्त्यभोगिनो निवेशयन् निजनिजधामसु स्थिरम् ।
 प्रवर्त्तयन् सुपरिचितेषु कर्मसु व्यधत्त तच्छयितमिवोत्थितं जगत् ॥ ७३ ॥
 ततश्चिरादजनि तु वंशशेभरो मडीपतिर्द्रमिऽकुलेषु कश्चन ।
 प्रभुत्वमावडत स पाण्ड्यमाण्डले मडेश्वरार्पितदृष्टयो मडाशयः ॥ ७४ ॥
 स सुन्दरेश्वरसदनैकशपिणीं लजन् पुरीं लुवि मधुरेति विश्रुताम् ।
 निवेशयन् क्वचिदपि काश्चन प्रजाः क्वचित् स्वयं न्यविशत कल्पितालयः ॥ ७५ ॥
 दिनेदिने मदनजितः सपर्यया समृद्धया स धरणिवल्लभश्रिया ।
 यथापुरं पुरमचिकर्षिदुच्छ्रितैः समन्ततो नृपगुडसालगोपुरैः ॥ ७६ ॥
 स वेदितुं पुरपरिमाणमुत्पुको जःऽमे जगत्यविदिततत्पुरस्थितौ ।
 दृढप्रतो द्रमिऽकुलाब्धियेन्द्रमाः समाहितः शरणयति स्म शङ्करम् ॥ ७७ ॥
 कृपानिधिसतदनु शशाङ्कशेभरः कृतादरः क्षितिभृति वंशशेभरे ।
 प्रदर्शय स्थलपरिमाणमित्यशाद् विभूषणं भुजगवरं विनिक्षिपन् ॥ ७८ ॥

स पुष्पकाननभुवि वालमर्षयन् प्रदक्षिणं परिचलितः कृष्णीश्वरः ।
 शिरस्पर्धु पुनरपि तत्र योजयन्नदर्शयत् पुरपरिमाणमद्भुतम् ॥ ७९ ॥
 उरित्स्वसौ यतसृषु पुष्पकाननं गुडायलं भुजगगिरिं वृषायलम् ।
 अनुकृमादङ्घ्रितिलकः प्रदर्शयन् द्वियोजनं पुरमवदत् समन्ततः ॥ ८० ॥
 तिरोडिते पुरउरभूषणोरगे तदाकृतिं वरलामयं प्रकल्पयन् ।
 विशङ्कुटैर्विपण्णियैः शिरोगृहैरलङ्कृतं पुरमकरोद् यथापुरम् ॥ ८१ ॥
 डालाडलास्यपरिवेष्टनलब्धसीमं
 डालास्यमित्यभिधया नगरं तदासीत् ।
 भोगाभिवेष्टिततयापि य भोगभूमिः
 डैवल्यभूरपि बभूव मडीविभागे ॥ ८२ ॥
 आसाद्यन्नश्रपतिं सडायमथैकदा विङ्कमथोलदेवः ।
 विचार्य विस्रब्धममुं नृपालमायोधनायोपजगाम सैन्यैः ॥ ८३ ॥
 अतर्कितसन्नमरातिसेन्यमाकर्णयन् पाण्ड्यनृपो विशङ्कुः ।
 कृताभ्यनुज्ञो मधुरेश्वरेण जयं करम्यं कलयन् प्रतस्थे ॥ ८४ ॥
 धनुर्धरेष्वेकतमो भवन् उरः शितैः शरैर्वैः शिवनामलाञ्छितैः ।
 अवाकिरत् सैन्यमदृश्यपातिभिर्विशङ्कुभलं विङ्कमथोलभूपतेः ॥ ८५ ॥
 अनुग्रहं स तमनवग्रहं विभोर्विचिन्तयन् क्षितिभृति वंशशेभरे ।
 परित्यजन् गजतुरगान् पलायितो विना । रणं डियदपि थोलभूपतिः ॥ ८६ ॥
 पराङ्कमेणाप्रतिभेन पार्थिवान् गिरा सुधासारडिरा कवीनपि ।
 जयन्नयं सप्तसमुद्रमुद्रितां बभार पृथ्वीं मधुरेश्वरार्पिताम् ॥ ८७ ॥
 एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलार्णव ओकोनविंशः सर्गः ।

अथ विंशः सर्गः ।

कपिलकीरभुभाः कवयस्ततः कतिचिदासत ताम्रनदीतटे ।
 द्रुडिणशापवशाजननी गिरामवततार पुरा छि यदात्मना ॥ १ ॥
 अथ यतुर्गुणित्वा व्यधिका दश त्रिदशदेशिकधिक्करणक्षमाः ।
 प्रति ययुर्मधुरामभिवन्दितुं प्रमथनाथममी कविपुङ्गवाः ॥ २ ॥

कविशरीरभृता कवयस्तु ते समधिगम्य हरेण पुरस्कृताः ।
 समवगाढ्य सुवर्णसरोजिनीं दृष्टशुरद्रिसुताद्यितं मलः ॥ ३ ॥
 दृढविनीतधियः सुधियस्तु ते द्रमिडसूत्ररुच्यविवेचने ।
 मृदुसुगन्धिवयःकुसुमञ्जलि विविधया मधुरेशमपूजयन् ॥ ४ ॥
 अकवयः कतिचिद् विभुधाधमाः कुकवयश्च परे कृतसंविदः ।
 कविभिरप्रतिमैर्भुवनेषु तैः कलहमाद्यिरेडय वितर्क्या ॥ ५ ॥
 शब्दार्थौ दोषनिर्मुक्तौ सालङ्कारौ गुणोत्तरौ ।
 काव्यमातिष्ठमानेभ्यः कविभ्योऽयं कृतोऽञ्जलिः ॥ ६ ॥
 आद्यं हि शब्ददोषाणामसाधुत्वं मतं य वः ।
 स्वरमश्रद्धधानानां स्वरूपे केव साधुता ॥ ७ ॥
 काव्यार्थादपि किं दृष्टं कामिदुश्चरितोत्तरात् ।
 अत एव हि काव्यानामालापः सद्भिर्गुञ्जितः ॥ ८ ॥
 अथान्य एव कल्पन्ते गुणदोषा निजेच्छया ।
 काकदन्ताः परीक्ष्यन्तां गृह्यन्तां ग्राम्यसूक्तयः ॥ ९ ॥
 तत्र तत्र पुराणेषु तन्त्रेषु य यदि स्फुटम् ।
 काव्यालापानुवादोऽस्ति का जिगीषा ततोऽपि वः १० ॥
 सर्वा वायो वदन्तीति सप्ततन्तौ मलाप्रते ।
 ग्राम्योक्तयोऽपि किं शास्त्रे कृत्वद्गत्वेन नोदिताः ॥ ११ ॥
 अयोग्यानां हि काव्यानामग्निसेकादिवाक्यवत् ।
 मूकतैव हि दुर्भेदा मुख्यन्त्येषु कथं जनाः ॥ १२ ॥
 कथञ्चिद्यदि सार्थक्यं कथञ्चित्तैव दूषणम् ।
 सकृलः क्लेश इति य सम्प्रदायागतो लमः ॥ १३ ॥
 अक्लेशेन क्ले लभ्ये न क्लेशो युक्तिमर्हति ।
 यस्मै क्लेसाय सा गौणी तदेव स्फुटमीर्यताम् ॥ १४ ॥
 अर्थानपि व्यापूवती उतसर्वनियन्त्राणा ।
 व्यञ्जना शब्दवृत्तिश्चेद् वेश्या पत्नी न किं भवेत् ॥ १५ ॥
 धूमेन ध्वन्यतां वह्निश्चक्षुषा ध्वन्यतां घटः ।
 अर्थश्चेद् ध्वनयेदर्थं का प्रमाणाव्यवस्थितिः ॥ १६ ॥

दुःखतोऽपि तु काव्योक्तः सुभायार्थो भवेद्यदि ।
सुभं भवन्तः शृण्वन्तु स्वनिन्दां कविभिः कृताम् ॥ १७ ॥

अखो भावव्यक्तेः परिणतिरखो गूढरस ध-
त्यलीकव्यामीलत्रयनविगलद्वाष्पसलिलैः ।
उदञ्चद्रोमाञ्चैरुदरलुलितामैरिव मुहुः
कथं व्यासा भूमिः काविभिरपटुज्ञानपशुभिः ॥ १८ ॥

धति निगदितमेवाभीक्ष्णामावर्तयद्भिः
प्रतिकथकवयांसि क्वाप्यनाकर्णयद्भिः ।
अपथथिरविनीतैर्बालिशैरात्तगन्धाः
शरणाभिसमीयुश्चन्द्रयूः कवीन्द्राः ॥ १९ ॥

नान्धाश्चक्षुस्समेता न य भलु बधिरा आक्षिपन्तः परोक्षीः
नाप्येते नाथ! मूका विह्वलमविरलं यत् तदुच्यैः स्वनन्तः ।
तत्तत्सौहृदान्तिडोक्षतीरभिदधत धव क्वाप्यनाघ्राततत्त्वा
दृश्यन्ते केचिदेते शिव शिव कुधियामेष सर्गोऽद्भुतस्ते ॥ २० ॥

काव्यागमज्ञाः सुभमाक्षिपन्तु का तत्र यिन्ता भवतः प्रसादात् ।
अखो वयं प्रव्यथिता अमीभिः काव्याध्वदुष्टश्चभिरैऽमूकैः ॥ २१ ॥

दन्तोल्लेभनभक्षताद्विदयितव्यापारपारम्परी-
निगलानापि छि कामिनी दिनमुषे निस्सीममानन्दति ।
मार्जरी नभराङ्गुराभुदशनव्याविध्यमाना मना-
गायुर्वेदविदोऽभिगच्छति रुदत्यासन्नमृत्युर्यथा ॥ २२ ॥

तदलं तरुणोन्मुयुड! नः परितापार्तिपरीक्षयानया ।
परिवर्जय परिऽताधमैरिदमैकाधिकरण्यमध नः ॥ २३ ॥

विज्ञापितः कविवरैरिति सुन्दरेशः
स्मित्वा ददौ ह्वलकमेकमदृष्टपूर्वम् ।

यत्रासते कवय अेव यथाभिलाष-
मन्ये तु नाङ्घ्रिमपि विन्यसितुं क्षमन्ते ॥ २४ ॥

अध्याऽढाः पीठमीशाद्वामं दुर्दृशं तद् दुर्यियां दूरतोऽपि ।
अष्टायत्वारिशदाधाः कवीन्द्राश्चकुर्भोजितं भूयसीं चन्द्रयूः ॥ २५ ॥

वंशयूडामणिः पाण्ड्यो वंशशेखरकस्ततः ।
 जज्ञे यत्र भुवं न्यस्य जज्ञौ स परमामृतम् ॥ २६ ॥
 स तु कदायन यम्पककोरुः परिचरन् प्रमथाधिपतिं मधौ ।
 अजनि यम्पकपाण्ड्यं धृति प्रथामभिवडन् कविलोकशिखामाणः ॥ २७ ॥
 स कामिनीरत्नसङ्घस्रभोगभाग्योन्नतश्चम्पकपाण्ड्यदेवः ।
 मासे मधौ मन्मथमारराध नवोढया नर्मपरो मञ्जिष्ठा ॥ २८ ॥
 अपारयन्ती त्रपया गलन्तीं नीवीं नियन्तुं समुपेक्षितुं वा ।
 पत्युर्भुषं नाभिपदं य बाला पर्यायितः डेवलमालुलोके ॥ २९ ॥
 आलिङ्गितुं युम्भितुमन्ततस्तं स्प्रष्टुं समाभाषितुमीक्षितुं वा ।
 नार्यै ददौ नावसरं कदाचिद् ग्रीडा सपत्नीव निभद्भवैरा ॥ ३० ॥
 आस्थाद्य भिम्भाधरमङ्गुलीभिराभद्भुग्धाञ्जलिना करेण ।
 मा मेति मन्दाक्षरमर्थितं यदतः किमस्या मधुरोऽधरोष्ठः ॥ ३१ ॥
 अेकत्र विस्रम्भकथाविधातः पक्षोऽपरः शङ्कितुमेव नार्हः ।
 इच्छे तदस्मिन्नधरं कृशाङ्ग्या गृह्णातु वा मुञ्चतु वा युवायम् ॥ ३२ ॥
 दृष्टाधरोष्ठा सुदृढं पुरैव पत्युः पुनश्चुम्बनलालसस्य ।
 याटूसङ्घस्रं शपथाञ्छतं य तन्वी विशश्वास न लेशतोऽपि ॥ ३३ ॥
 आभद्भुसमाष्टनिष्ङ्गमन्वगासञ्जितद्वित्रकराङ्गुलित्रम् ।
 आमर्दितैकद्वशरासमासीदन्याद्गूष्मायितमङ्गजस्य ॥ ३४ ॥
 विन्यस्य गाढं भुजयोर्भुञ्जौ सा भुषं मुष्पे वक्षसि यापि वक्षः ।
 आलिङ्गति स्म स्मरभाणवर्षाद्याश्छाद्यन्तीव तनुं प्रियस्य ॥ ३५ ॥
 सङ्घ्नभाग्रोल्लसितः कयौधः श्वथाश्वथं संयमिता य नीवी ।
 सा याङ्गयष्टिर्मुदिता तरुण्याः सत्यं मुनीनानामपि मोल्लेतेः ३६ ॥
 अेकाकिनीं तामपलाय लज्जा याता पुरा यत् किल मारयुद्धे ।
 ततोऽपराधादिव तामुपेतां पुरेव तन्वी न पुरश्चकार ॥ ३७ ॥
 सा गन्तुमैच्छच्छयितुं स काल्ये साधत्त संव्यानमयं जडार ।
 सा नीविमामुञ्चयद्यं व्यमुञ्चद् भावेऽपि तुल्ये विभिदे द्विधाभिः ॥ ३८ ॥
 ससर्ज तस्यां डियतो विलासांश्चक्रे कथं नाम निशां त्रियामाम् ।
 शङ्कारसारं कलयामि वेधाः किं वेद वेदाक्षरञ्जुर्लोकेशः ॥ ३९ ॥

अनन्यजे वर्षति काममित्यमपव्यवस्थं शरमाडलानि ।

आदिर्निशादिः सुरतस्य यूनोरन्तो निशान्तोऽपि य पर्यंसीत् ॥ ४० ॥

स जातु प्रासादे शयनमधिगच्छन् क्षितिपतिः

समाजघ्नौ गन्धं कुसुमकुलदृष्ट्वापमतुलम् ।

मच्छिष्याः पद्मिन्या मलयपवमानैरुपलृतं

प्रसूतं केशान्तात् प्रशिथिलदृढग्रन्थिशिथिलात् ॥ ४१ ॥

पद्मसौरभ्यजातीयं पद्मिनीकेशसम्भवम् ।

अनाघ्रातयरं गन्धमवासासीत् स तं नृपः ॥ ४२ ॥

मनोगतं मे कवयत्यवेत्य यः स अेतदग्र्यं लभतां सुधीरिति ।

अलम्बयद् द्वादि सुवार्णमुद्रिकासलस्रमाब्धय स पाण्ड्यभूपतिः ॥ ४३ ॥

उभ्यावयाभिरपि भङ्गिभिरुल्लिखन्तो

नाद्राक्षुरभ्य लुदयं कवयो मलान्तः ।

आसाधे कश्चन वटुः पुनरादिशैवः

पद्यं प्रभोरधिसाभं पठति स्म लृधम् ॥ ४४ ॥

तस्मै किलार्थितवते मुचिरं प्रसाधे

दारडिक्यार्थमधनाय धनं समग्रम् ।

पद्यं ददौ नृपतिभावनिभन्धलुध-

मार्यामयं तदभिलाशयविन्मडेशः ॥ ४५ ॥

जानासि पुष्पगन्धान् भ्रमर ! त्वं भ्रूडि तत्त्वतो मेऽद्य ।

देष्याः केशकलापे तुल्यो गन्धेन किं गन्धः ॥ ४६ ॥

एति तावदिमामार्यामिन्दुकलाभराणवदननिर्गलिताम् ।

पठति द्विजे सभायां प्रभोरभूद् विस्मयो भूयान् ॥ ४७ ॥

तदनुज्ञया स वार्णी तत् कनकं सद्यसि यावदादत्ते ।

तावत् तदसलमानः प्रत्यवतस्थे कविः कीरः ॥ ४८ ॥

अपरिफुते प्रसूनैरस्ति क्येऽपि किमसृज्मले गन्धः ।

किं चिन्तितमवनिभृता किं दृष्टं धीमता भवता ॥ ४९ ॥

एति तस्य दुराक्षेपाद्यप्रतिभे ब्रह्मयारिणि स्तब्धे ।

प्रादुर्भूयालु डरः कविवेषधरः पुरस्तेषाम् ॥ ५० ॥

केन कुधिया सभायामन्तेवासी ममायमाक्षिमः ।
 प्रकृतिः सा पद्मिन्याः पङ्कजगन्धः शरीरे यः ॥ ५१ ॥
 पार्थिवकुसुमविडीने भवति शयीकुन्तले कथं गन्धः ।
 कः शङ्कितोऽप्युपाधिः क्मते कबरीपरीमले गौर्याः ॥ ५२ ॥
 कार्मणामलात्ममूर्तिषु घटते यद्दि पार्थिवेषु सौरभ्यम् ।
 किमिव भवतु पद्मिनीनामपकृतमसृजं मलैः केशैः ॥ ५३ ॥
 एति विजित्य तमुद्धतमुद्धतैः कविवरे परिगर्जति भाषितैः ।
 अलभत द्रविणं स वटुर्जटित्यवानिपोऽप्यवरोधगृहं यथौ ॥ ५४ ॥
 कविष्वेकीभूय स्वयमपि उरः सङ्घिषु यरन्
 कथाः कुर्वन् लृथाः स्वयमपि वसन् सङ्घङ्गलके ।
 वृतस्तैः स्वामित्वे विविधरथनाभिर्भाषितिभिः
 कदाचिद् गौरीशः कलङ्गमभजत् कीरकविना ॥ ५५ ॥
 अविश्रान्ते स कीरेऽस्मिन्नाक्षेपाभासदुर्गडात् ।
 प्रादर्शयत् स्वमात्मानं पञ्चवक्त्रं त्रिलोचनम् ॥ ५६ ॥
 भक्तोऽपि करिः परमाद्भुतं तत् पश्यन्नपि प्रत्युत दुर्भभाषे ।
 मौढ्यान्निरुद्धादपि पामराणां मौढ्यं शिवाभासगतं गरीयः ॥ ५७ ॥
 यतसृष्वपि दिक्षु पश्यता यतुरेणापि मछेन्नर ! त्वया ।
 कविकर्माण नैक्षि दूषणं कथमुद्भावितमप्यडो मुहुः ॥ ५८ ॥
 भावत्स्यः कृतयः श्रुतिः श्रुतिरिति प्रौढिं परां प्रापिता
 अध्याहारविपर्ययप्रकरणात्कर्षानुषङ्गादितिभिः ।
 तात्पर्यान्तरवार्णनेन य समर्थ्यन्ते यदस्माद्देशै-
 स्तज्जनन् कवितासु नः पशुपते! दोषेक्षिका मा कृथाः ॥ ५९ ॥
 एश! त्वमसि ननु ध्रुवमीशानः सर्वविधानाम् ।
 कीरकृते त्वाक्षेपे कीरवदनुभाषणं ज्यायः ॥ ६० ॥
 ज्ञानाज्ञानव्यतिकरपरीणाभमीशोऽस्य पश्यन्
 भक्ताज्ञानप्रशममकृतं चिन्तयित्वा स्वमागः ।
 कालेनास्य स्मृतिक्लृप्ततामुद्दिश्योर्पुस्तिरोऽभू-
 देतावन्तो यदिति न गुणाः कः स नश्चन्द्रयूः ॥ ६१ ॥

शिवातिवाद्यप्रभवेन पाप्मना स तापितो द्रुर्विषडेण दुर्मतिः ।
पपात गाङ्गेयपयोजिनीजले तदेव जानन्नभिपज्यभेषजम् ॥ ६२ ॥

नित्याधमर्षस्य सङ्कल्पप्रत्या नीपाटवीसन्निहितस्य धाम्नः ।
कारुण्यतः सञ्जनितानुतापभृष्टाव कीरस्तुङ्गिनांशुयूडम् ॥ ६३ ॥

अपि प्रणोता निगमागमानामाधः कविस्तस्य तुतोष सधः ।
विज्ञानभयोतविजृम्भिताभिर्वाग्भिः स लुब्धन् गुणगन्धतोऽपि ॥ ६४ ॥

उत्तार्यमाणो कनकाम्बुजिन्याः कीरे करालम्भसमर्पणेन ।
उत्तारितं तं भवसागराद्यप्यूढाम्भूवुर्मुनयः पुराणाः ॥ ६५ ॥

अज्ञानमस्य कवितापदसम्पृष्ट-

माधः कविः शमयितुं कलशोद्भवेन ।

उद्भोधयन् द्रमिडसूत्ररुडस्यसार-

मुञ्चैर्यशो जगति कीरकवेर्यतारीत् ॥ ६६ ॥

अधीत्य कीराद् द्रमिडागमार्थमथापरे सङ्घकविप्रवेकाः ।
वृत्तीर्विचित्राः स्वयमारथय्य पस्पर्धिरे ते तु परस्परेण ॥ ६७ ॥

स्वस्य प्रबन्धोत्तममध्यमत्वे संशय्य सर्वे कृतसंविदस्ते ।
सर्वज्ञमीशं शरणां प्रपन्नास्तस्मिन्नतिष्ठन्त कृतप्रणामाः ॥ ६८ ॥

आविर्भूय ततो लिङ्गादाड तान् मधुरेश्वरः ।
तदीयेषु प्रबन्धेषु तारतम्यविवेचने ॥ ६९ ॥

अस्ति रुद्र एति प्यातो वैश्यः स्कन्दांशसम्भवः ।
शापान्मे मूकतां प्राप्तः स वशैत्यति संशयम् ॥ ७० ॥

शृण्वतस्तस्य यां लर्षात् स्थन्दते बाष्पनिर्जरः ।
सकण्ठकानि याङ्गानि सा वृत्तिर्गुह्यतामिति ॥ ७१ ॥

तदनु तमुपगम्य श्रावयन्तः स्वसूक्तैः

पृथगुपयित्वाष्वाः कण्ठकोद्रेदरम्याः ।

कपिलभरणाकारैः कल्पिता येव वृत्तीः

परिजगृहुरथान्यास्तत्यजुर्दूरतस्ते ॥ ७२ ॥

द्विवं गते यम्कपाण्ड्यदेवे ततश्चिरात् कोऽपि तदन्ववाये ।

राजा कवीनामपि पार्थिवानां राजा कुलेशो धरणीं बभार ॥ ७३ ॥

अथ सङ्घिषु कस्यचित् कवेरवमेने स यदा सरस्वतीम् ।

मधुराधिपतेर्मनस्यभूत् प्रतिधो भक्तदधानिधेस्तदा ॥ ७४ ॥

कदम्बमूलमुत्सृज्य कविभिः सड शङ्करः ।

स्थानमुत्तरडालास्यं प्राप वेगवतीतटे ॥ ७५ ॥

क्षितिपतिरथेशानं जानन् रुषा परिनिर्गतं

कविकुलमशेष कविभिः सड शङ्करः ।

प्रतिनवसुधाधारासारास्यदैर्वचनैः स्तुवन्

नगरमनयद् भूयः श्रेयस्करं जगतां डरम् ॥ ७६ ॥

कालेन केनापि तु कारणेन देवीं क्वचिद् दाशकुलेऽवतीर्णाम् ।

पाणौ ग्रीष्मन् प्रमथाधिनाथस्तीरं ययौ दक्षिणवारिराशेः ॥ ७७ ॥

स दाशमाशंसितकन्यकावरं समेत्य देवो मधुरेश्वरो युवा ।

सुतां यथाये स्वयमुद्गिरन् गिरा स्वमद्भुतं वागुरिकत्वकौशलम् ॥ ७८ ॥

अदृष्टचरमद्भुतं वपुरमुष्य पश्यन्नपि

प्रभावमवधारयन्नपि ततः स्फुटं धीवरः ।

परीक्षितुममुं पुनर्जलधिगर्भसञ्चारिणं

मया समुपदर्शितं मकरमाडरेत्यादिशात् ॥ ७९ ॥

आसाद्य वैसारिणतां यरन्तमभोनिधौ नन्दिनात्मशापात् ।

सन्दर्शितं दाशकुलेश्वरेण सानन्दमालोकित यन्द्रयूऽः ॥ ८० ॥

मडामायाजालं मडदपि निजं स्वप्रपदनाद्

विजित्य स्वच्छन्दं पयसि विडरन्तं जलनिधेः ।

ग्रीडितुं शैलादिं डिल करुणया वागुरिकया

विशालं चिक्षेप त्रिपुरमथनो जलमुदधौ ॥ ८१ ॥

तद्भक्तिवागुराभद्धस्तरुणेन्दुशिषामणिः ।

आक्षिप्य करुणाजालमायकर्षं तमर्णवात् ॥ ८२ ॥

मीनग्रीडयापि डृतप्रवृत्तिं मृगाडुभौलिं वनितादरेण ।

पश्यन्नङ्गो विजयध्वजं स्वं प्रायेण यडे तदुपकमं तम् ॥ ८३ ॥

आसाद्य सञ्चरं देडमागमान्वेषणोचितम् ।

आलुलोके परं तत्त्वमागमान्विष्टमैश्वरम् ॥ ८४ ॥

पर्युपासितपादोऽयं प्रकृतिस्थेन नन्दिना ।

डैवर्तकन्यां जग्राह डैरवप्रियशेखरः ॥ ८५ ॥

समुत्सृजन् स मत्स्यतां ननन्द नन्दिकेश्वरः

स धीवरश्च भूतले सुधीवरत्वमागतः ।

विमानमागमय्य तां समागते पुरं शिवे

तदा तदाशये मुदं ददाश दशकन्यका ॥ ८६ ॥

एति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलावर्णवे विंशः सर्गः ।

अथैकविंशः सर्गः ।

कुलेशमाराधयतो मलेशं कुलेशपाण्ड्यादभवत् कुमारः ।

अन्यथर्थन् स्वामरिर्मर्दनाभ्यां बभार पित्रा विधृतां भुवं यः ॥ १ ॥

आस्थानभूषामणिरस्य राज्ञः सर्वागमज्ञः सखिवः सुमेधाः ।

आसीद् द्विजो वातपुरीशनामा वायस्पतिर्वासवसंसदीव ॥ २ ॥

स सञ्जिघृक्षुस्तुरगानुदारान् सर्वैर्धनीधैरपि पाण्ड्यदेवः ।

तमादिशद् वातपुरीशमेव योलेषु गन्तुं तटमम्बुराशेः ॥ ३ ॥

लब्धाभ्यनुज्ञः सखिवः स गच्छन् द्वित्रैर्दिनैः प्रेक्षत योलदेशम् ।

स्तोतुं प्रसज्ते विषयान्तरेऽपि जागर्त्ति यास्मिन्नुपमानभावाः ॥ ४ ॥

कान्तासलश्रोपगतस्य सिन्धोः डा वा रतिः प्रावृषि सेवयेति ।

सङ्गच्छते तेन निदाघ अेव सख्यात्मजा यत्र छि निस्सपत्नम् ॥ ५ ॥

वर्षास्ववज्रैव शरद्युपेक्षा द्वेषो छिमे वाद्य छिमात्यये वा ।

यत्राप्यसु रागः सुरभौ शुक्यौ च तत्रैव यस्मिन् सरितो वडन्ति ॥ ६ ॥

प्रावृद्धिर्मर्दो दिशि पश्चिमायामुत्पीडपीडा पुनरुत्तरस्याम् ।

स्वैरोपयोगो यद्वि सख्यजाया यत्रैव सौभाग्यमितः किमस्य ॥ ७ ॥

प्रत्यग्रपूगाभिगतेषु यस्मिन् प्रस्निग्धरम्भावनमेदुरेषु । (प्रत्यग्रपूराभिगतेषु)

कवेरकन्यातटकाननेषु कामः समुन्मीलति धर्म अेव ॥ ८ ॥

उव्याय यत्रापततां सुराणामातिथ्यनिर्वर्त्तनतोऽनुवेलम् ।

गन्धर्वविद्याधरकिन्नराद्या निर्विद्य निन्दन्ति पथि स्थितिं स्वाम् ॥ ९ ॥

अध्येतुमध्यापयितुं य तन्त्राण्यालर्तुमर्थानथ योपभोक्तुम् ।
 स्वर्गापवर्गौ य वशे विधातुं जात्यैव यस्मिन् द्रमिडा निरुढाः ॥ १० ॥
 स्वादीयसी यत्र कवेरशैव ततस्तत्रां केरकुलोदकानि ।
 ततस्तत्रां याथ गिरां विलासाः प्रसन्नगम्भीरपदाः कवीनाम् ॥ ११ ॥
 द्रष्टुं न रम्भापनसाम्रकेरच्छायावृते यत्र छि शङ्कमर्कम् ।
 शङ्कं तु सम्भावयितुं सरोजसौरभ्यसम्भारुचैः समीरैः ॥ १२ ॥
 ये जातिभेदाः कमुकामकेरशालीक्षुरम्भाङ्गिणिवल्लरीणाम् ।
 व्युत्पित्सवस्त्रेषु यरन्ति पान्था विश्रम्य विश्रम्य विराय यस्मिन् ॥ १३ ॥
 आदाय शस्त्राण्यवगाह्य सिन्धुं तपांसि विक्रीय य तन्त्रयन्ते ।
 यत्रान्यतस्तत्र कलौ यदीया यजन्यविच्छिन्नमधीयते य ॥ १४ ॥
 सान्ध्र सिन्धुर्नु यात्र कुल्या तेऽन्ध्र धन्या एव ये कट्याः ।
 अत्यस्तविद्या एव येऽत्र किञ्चिदन्यत्र विद्यागुरवस्त एव ॥ १५ ॥
 गच्छन्नलोभिः कतिभिश्चिदस्मिन् स पश्चिमे योजनतः पयोधेः ।
 माकन्दरम्भावनसान्द्रमेकं माडेश्वरं धाम समालुलोके ॥ १६ ॥
 अध्यासितं पाशुपतैर्भद्रमिरालोक्य वल्मीकपतेः पदं तत् ।
 अप्राङ्गतीं भाग्यवशात् ततोऽयमाध्यात्मिकीं तामपि शुद्धिमूढे ॥ १७ ॥
 आस्थाय कारुण्यरसैकगुणामार्यभूर्ति मधुरैर्वयोभिः ।
 प्रबोधयन्तं शतशो मदर्षान् प्रत्यक्षमैक्षिष्ट स यन्द्रयूऽम् ॥ १८ ॥
 अङ्गैः क्षितावष्टभिरानमन्तं तं दूरतो भाष्यतरङ्गिताक्षम् ।
 दृष्ट्या दयाशीलतयानुगृह्णन् देवः समीपस्थितिमादिदेश ॥ १९ ॥
 उत्प्रेक्षितस्योद्भवाशक्तिपातं शुद्धाध्वलिप्सासुभगैर्वयोभिः ।
 सम्भावयन् नैष्ठिकदीक्षया तं यन्द्रार्धयूऽः स्वयमन्वगृह्णात् ॥ २० ॥
 आरुह्य माडेश्वरमाश्रमं सः सञ्चिन्नपाशः सखिवः क्षणेन ।
 अश्राय नीतैर्द्रविणैर्भडेशमाराधयन् पार्थिवमप्यरक्षत् ॥ २१ ॥
 आकारितो दूतमुपेन राज्ञा कर्णोपावापकलङ्कितेन ।
 अश्वैः सडैवागमनं स्वकीयं शम्भोर्निदेशेन स सन्दिदेश ॥ २२ ॥
 अश्वानसङ्ख्यानलमानयेयमासीद राजानमपेतशङ्कः ।
 एति स्थिर व्यालृतमिन्दुमौलेर्विश्वस्य भूयः स पुरीमविक्षत् ॥ २३ ॥

अश्वानमूल्यानमितान् समीपमासादितानप्यरिभर्दनाय ।
निवेद्यन् वृत्तमिदं स सर्वं न्यवेद्यन्नीपवनेश्वरेऽपि ॥ २४ ॥

पन्थानमालक्ष्य तुरङ्गमाणां पाण्ड्ये परेधुः स्वयमादिनान्तात् ।
कुङ्क्ष्यत्युदाकुर्वत राजभृत्याः क्रूराशया मन्त्रिणि लब्धरन्ध्राः ॥ २५ ॥

कृताभ्यनुज्ञैः कुपितेन राज्ञा क्रूरैश्चिरद्वेषिभिरस्य भृत्यैः ।
कदर्थ्यमानः करुणं स भूयो विसृज्य घैर्यं विललाप धीरः ॥ २६ ॥

व्यासज्जसे किमधुना विधिदेशवाधै-
व्यासज्जसे किमथवा ललितैर्भवान्याः ।
कन्दन्ति कत्यशरणा छल मादृशोऽन्ये
कर्णातिथिर्भवतु कस्य तवार्त्तनादः ॥ २७ ॥

अद्भ्यस्य दृष्यशिरुदरैर्मलकर्ममाया-
अन्यैस्त्रिभिर्मम चिरादपि दीनबन्धो! ।
अन्धं उरिष्यसि डिलेति घृतक्षणास्य
अन्धं तुरीयमपि डा कथमद्य दत्से ॥ २८ ॥

कर्मेति काल एति वापदिशन्ति येऽन्ये
किं तैरिति त्रिजगतीं तृणवद् विचिन्त्य ।
त्वामेव संश्रितवतोऽपि दशा यदीयं
त्वं बुध्यसे क्वनु भवत्ययशो यशो वा ॥ २९ ॥

नाडं बिभेमि नृपतेर्नय तद्भटेभ्यः
कुर्वन्ति नाम किममी परतोऽपि मृत्योः ।
एत्थं कृतान्तवशादपि छि मथ्युपेक्षा
किं ते भवेदिति विधीदति किन्तु येतः ॥ ३० ॥

ओकं विधेयमवलम्बनमित्युपेक्ष्य
नीतिं श्रितोऽस्मि यशसौ तव यन्द्रमौले! ।
आतः किमित्यभियमापदि मे मडत्या-
मन्योऽन्यदत्तभरयोरनयोरुपेक्षा ॥ ३१ ॥

किं ज्ञानयोगविभवैः शिव! किं तपोभिः
किं कर्मभिश्च लृद्यं तव रञ्जयेयम् ।

ऋन्ल्लुठलृपाणदर्शनकौतुकं वा

निर्वर्त्य द्वास्थपदवीं तव निर्वडुयम् ॥ ३२ ॥

प्रारब्धकर्मणि यलत्यविलङ्घनीये

भाक्तिः करिष्यति किमीशपदार्पितेति ।

दुर्निश्चयो ङतधियाभिडु द्दुःश्रवोऽयं

निन्देव ते मनसि मे परिर्वर्तमानः ॥ ३३ ॥

किं मलृतेऽवतरितव्यमशिक्षितं ते

किं वा भुजाभुजि परैः कलङ्घयितव्यम् ।

सङ्कल्पमात्रमपि येन चिकीर्षसि त्वं

शम्भो ! ममैव तु जितं दुरितैर्दुरन्तैः ॥ ३४ ॥

भक्तिर्दृढा यद्वि ममास्ति भवेत् किमेवं

को वेद तत्त्वमिदमस्ति तु मेऽन्तरङ्गे ।

लोकस्तु भक्त षति मां जगुडुर्यथा ते

त्वां भक्तवश्यमवयन्ति तथा द्येथाः ॥ ३५ ॥

कः स्वापराधिषु पराङ्कमते न लोकः

शृङ्गेण ङन्ति ननु गौरपि दण्डस्तम् ।

भक्तापदक्षमतयैव तपेश्वरत्वं

तां नाशय द्रढय वा समयस्तवायम् ॥ ३६ ॥

यत् प्रालपं यरणयोस्तव यत्तद्वित्थं

मुग्धो विदग्ध षव मुग्धशशाङ्गुमौले ! ।

तत् क्षम्यतां मम तु को वयनेऽधिकारः

स्वामी परामृशतु वा स्वमुपेक्षतां वा ॥ ३७ ॥

षति निशम्य स वातपुरीशितुः करुणामालपितं करुणानिधिः ।

तुरगलक्षभुरक्षतरैणुभिः परिपतन् दृष्टे विधुशेभरः ॥ ३८ ॥

शिवे तुरगसादित्वं श्रिते भक्तानुक्म्यया ।

शिवा स्वयं तुरगतां शिश्राय ङडुधा तदा ॥ ३९ ॥

कुमुदकज्जलकुङ्कुमदाडिमीकुसुमडेमडुवेलसमत्विषः ।

परुषडेषितभीषितशात्रवा दृष्टिशिरे दिशि दिश्यपि सैन्धवाः ॥ ४० ॥

समुत्तुङ्गत्वङ्गततरतुरगरिङ्भाशतङ्गत-

क्षमारेणुश्रेणिक्षणायुलडितैरम्बुनिधिभिः ।

स्थलीभूतैः सधः सति धरणिभागे द्विगुणिते

भविष्यन् कैमुत्यादृजनि विशदस्तस्य विजयः ॥ ४१ ॥

यदि मरुद् विजितं विजितं मनो यदि मनो विजितं विजितं जगत् ।

जितवतां मरुतं य तदर्वतां किमभिधेयमतस्त्रिजगज्जये ॥ ४२ ॥

उदात्तेष्वारोडन प्रसभमनुदात्तेष्ववतर-

ञ्छनैः क्षामन्नेव स्वरितपथमेकश्रुतिमपि

समुधन्मीमांसाद्वयमयम्पलीनेकविधृतः

पुरः प्रादुर्भूतः पुरमथितुराम्नायतुरगः ॥ ४३ ॥

तत्र कञ्चिदतिथित्रतेजसं सादिनं प्रपतनप्रसादिनम् ।

पश्यति स्म बहुमानविस्मयस्मेरदृष्टिररिर्मर्दनो नृपः ॥ ४४ ॥

श्रीडानुतापव्यथितोऽथ पाण्ड्यः प्रकाशयन् वातपुरीशमत्रे ।

समीपमासेदुषि सादिवर्ये प्रत्युद्ययौ तेन समं प्रलुष्टः ॥ ४५ ॥

कृतप्रणामेन कृतप्रणामः स्तुवन् नृपेण स्तुवता स भूयः ।

कृताः कथाः काश्चिदथान्ततोऽश्चान् विक्रीय यञ्छन्नदमाययक्षे ॥ ४६ ॥

आनीतमासीद् धनमश्चछेतोरनेन यत् ते सथिवेन राजन् ! ।

तत् सर्वमादाय तवैव भूत्यै मयाहृताः पश्य शिवास्तुरङ्गाः ॥ ४७ ॥

गुल्फेषु कुञ्जेषु वनोदरेषु डेदारकेषूपवनेषु यामी ।

स्वच्छन्दयारा लघुविक्रमाश्च तरन्ति तोयेष्वपि दुस्तरेषु ॥ ४८ ॥

न श्रोऽयमस्तीति डिलाश्रशब्दस्तन्त्रैर्निरुक्तो विदितस्तवापि ।

सम्यक् परीक्ष्य त्वमिमं गुडाण धनं ममैतत् तुरगास्तवेमे ॥ ४९ ॥

तथेति तस्य प्रतिनन्द्य वायं तं भूषणैर्दुर्मभिरम्बरैश्च ।

सम्भाव्य सद्यो विसृजन् नृपालस्तृप्तिं न लेभे तुरगान् स पश्यन् ॥ ५० ॥

आज्ञापिता द्रागरिर्मर्दनेन पाण्ड्येन भृत्याः परितो भ्रमन्तः ।

अबन्धुरश्चानथ मन्दुरासु सार्धं विनीतैस्तुरगैः पुराणैः ॥ ५१ ॥

परेद्युरश्चावसथे नियुक्ताः प्रातः समैक्षन्त नृपालभृत्याः ।

समन्ततोऽश्चान् दशतः पुराणाञ् शब्दायमानाञ् शतशः सृगालान् ॥ ५२ ॥

आकण्ठ्यं वृत्तं मडदद्भुतं तत् पाण्ड्यः प्रजज्वाल रुषा स भूयः ।

धत्थं डिलेदं कृतमिन्द्रजालमनेन नूनं मयि मन्त्रिणोति ॥ ५३ ॥
 दृष्टैः स्वतो राजनिदेशरुक्मैः कदर्थितो राजभटैः स भूयः ।
 आत्मानमात्मन्यनुसन्धधानो न क्लेशलेशं गणायाम्भूव ॥ ५४ ॥
 अत्रान्तरे भक्तमनुग्रीतुमालोच्य कारुण्यनिधिमंडेशः ।
 भयानका दूर्लक्षितैस्तरुङ्गैः प्रावर्त्तयद् वेगवतीमकाण्डे ॥ ५५ ॥
 सा निष्पतन्त्येव पुरं समस्तं कल्लोलजालैः कबलीचकार ।
 संरुध्य ये मन्त्रिणमभ्यर्द्धिसन् सम्भ्रम्य दूरे परिदुद्रुवुस्ते ॥ ५६ ॥
 पूरेण तस्याः पुरशासनस्य कारुण्यपूरेण विनिर्यतेव ।
 निर्मोचितो वातपुरीश्वरोऽपि ङावास्याथान्तिकमाससाद ॥ ५७ ॥
 तां बध्यमानां शतशोऽपि मर्त्यैः पात्रोदरे वेगवतीममन्तीम् ।
 आलक्ष्य बन्धुं नृपतिः स पौरानाबालवृद्धाङ्गनमादितेश ॥ ५८ ॥
 बध्नत्सु पौरेषु विभज्य सीमामापूपिडी काञ्चिदतीव श्रुत्वा ।
 निर्बध्यमाना नृपतेर्भुजिष्यैर्विचिन्वती कर्मकरं यथार ॥ ५९ ॥
 सा पिष्टकानेव सदा पथन्ती निवेद्यन्ती मनसा मडेशे ।
 तद्विड्येणापि य वर्तयन्ती दयास्यदं भूतपतेर्भूव ॥ ६० ॥
 गवेषयन्ती जरती समन्ताद् गवेषमाणं निगमैः समस्तैः ।
 औक्षिष्ट सा कर्मकरं युवानमंसोपरिन्त्यस्तम्भनित्रमेकम् ॥ ६१ ॥
 तामाल वृद्धामभिगम्य देवः किं कर्म कुर्यां तव शंस मातः! ।
 अनाश्रयः कर्मकरो जनानामासे शिरादत्र हि नाथकामः ॥ ६२ ॥
 आपूपिडी किं धनमर्थयिष्ये भक्ष्येण मे कर्मकृतो हि भाव्यम् ।
 विड्डीय पूर्णान् वितरत्वपूपान् क्षामानथामाञ्छिथिलांश्च मज्ज्यम् ॥ ६३ ॥
 कियानयं वेगवतीनिरोधः कियानयं राजभटानुरोधः ।
 प्रतीहि मातः! पथ पिष्टकं त्वं विन्त्यस्य भारं मयि वीतशङ्का ॥ ६४ ॥
 आमन्त्रणैरेव विमोहयंस्तामभ्येति देवीति पितामहीति ।
 विसंसयन्नूष्मलभूष्मलं स जग्राड तत् सर्वमपूपजतम् ॥ ६५ ॥
 जगौ जडास प्रणनर्त्त शित्रं ववल्ग वल्गूनि वयास्यमाणीत् ।
 व्यासञ्जयन् कर्मकृतः समस्तान् विस्रब्धमेको विजडार देवः ॥ ६६ ॥

छंदं भनित्रं पिटकोऽयमेष राशिर्मृदामध मयोपनीतः ।
 पश्यति राज्ञो गण्डकान् सभेतान् प्रसारयंस्तान्दसीन्निवृत्तान् ॥ ६७ ॥
 उच्छृङ्खलैर्गुर्मिभिरुत्पतन्तीं भूयोऽप्यभान्तीं तटयोः स्रवन्तीम् ।
 भीता भटा भूमिभुजे शशंसुः पाण्ड्योऽपि तां प्रेक्षितुमाजगाम ॥ ६८ ॥
 आलक्ष्य राजगममप्रमत्तान् कर्मान्तिकान् कर्मकृतः स पश्यन् ।
 भनन्निव क्ष्मां मृदमापगायां क्षिपन्निवान्तः स्वयमप्यथारीत् ॥ ६९ ॥
 ततस्ततस्तत्र तटीर्निबद्धाः परामृशन् पाण्ड्यनृपोऽतिरुष्टः ।
 अपूरितं क्वापि स वीक्ष्य निम्नं केनेदमित्थं कृतमित्यपृच्छत् ॥ ७० ॥
 आपूपिडीकर्मकरं युवानमालक्षयन्तो गण्डकास्ततस्तम् ।
 उस्ते गृहीत्वा पुरतः क्षिपन्तो विवप्रिरे तस्य विचेष्टितानि ॥ ७१ ॥
 आपूपिडी काचिदतीव श्रुत्वा सेयं दृढं कर्मकरं न्ययुक्त ।
 अयं नियुक्तोऽपि भृतोऽपि सम्यग् न स्पन्दते किञ्चन दुर्विनीतः ॥ ७२ ॥
 भूते पुरस्ताद् विनयोऽस्तिमेव किञ्चिन्नृपते गण्डके तु भूयः ।
 विऽम्भयन् भाषितयेष्टितैस्तं पार्श्वस्थितान् डासयते विशङ्कः ॥ ७३ ॥
 दत्तं कियद् दारुणया जरत्या दत्ते तु किञ्चिच्छिथिलानपूपान् ।
 अहो ममाभाग्यमियं किलासीन्नाथेति शेते मुडुरातशोकः ॥ ७४ ॥
 किं मेऽस्ति तातो जननी किमास्ते किमास्पदं किं धनमस्ति किञ्चित् ।
 किं राजभृत्याः कृपणेषु कुर्यातेति नोऽधःकुरुते कदापि ॥ ७५ ॥
 अन्यायवृत्ते नृपतावमुष्मिन्नाप्लाव्यते किन्नगरं न तोयैः ।
 किं ताऽितैः कर्मकरैरिडेति तत्त्वं भ्रवीतीव कदापि मन्दम् ॥ ७६ ॥
 आकर्णयन् वृत्तमिदं स सर्वमन्तर्दसन्तं य तमीक्षमाणः ।
 आवर्त्य वेत्रेण तमाजधान पाण्ड्यः कुधा प्रस्कुरिताधरोष्ठः ॥ ७७ ॥
 अङ्गं त्रिलोकीमयमिन्दुमौलेरभ्याहतं तेन यदा तदैव ।
 वक्ता य उन्ता य निरीक्षिता य वेत्राहतं विश्रमभूत् समस्तम् ॥ ७८ ॥
 आलभ्य संज्ञां कथमप्यथैनमालोकते यावदयं नरेन्द्रः ।
 तावत् तिरोऽभूत् तरुणोऽनुभूतिः सा य स्रवन्ती विरराम सद्यः ॥ ७९ ॥
 आलोक्य लीलायितमद्भुतं तदानन्दभाष्यस्थगितैर्वयोभिः ।
 अस्ताविषुः स्वस्वधियोऽनुभूतैः पौराः सपाण्ड्याः पतिमम्बिकायाः ॥ ८० ॥

यूडाभध्दुभुजङ्गपुङ्गवशिरोविन्यस्तपृथ्वीभर-
 प्रान्तप्रस्मलितैः कण्ठैः कतिपयैरीषत्करे पूरणे ।
 मिथ्यारोपितयत्नगौरवकथाविज्ञापनायातुरी-
 सम्मुड्यज्जरतीगृहीतशिथिलापूपाय तुभ्यं नमः ॥ ८१ ॥

योगक्षेमभरः समस्तजगतां न्यस्तस्तवाङ्घ्रिद्वये
 कुक्षौ त्रीणि जगन्ति मूर्ध्नि शशभृद्गङ्गाकपालस्रजः ।
 वोढव्यस्तदुपर्ययं यद्वि मृदां भारोऽपि गौरीपते!
 कस्ते मद्भरणे श्रमः क एव मे त्रासस्तदव्यर्थने ॥ ८२ ॥

डे सन्तः शृणुताधुनैव मिलितैरस्माभिरेतच्छिने
 वाच्यं वेत्रडतिं विभज्य न वयं भोक्तुं समर्था एति ।
 नो येत् पादडतिः शिलाप्रडरणं कोदण्डएडाडति-
 र्गाण्डूषोदकसेक एत्यपि भवेत् सर्वं विभाज्यं छि नः ॥ ८३ ॥

ध्याय-ध्यायमुपायकोटिभिरुलं त्वत्प्राभ्युपायं चिरं
 निर्विण्णो निरशेषमेकमधुना ढालास्ययूडामणो ! ।
 दिष्ट्या वेगवतीतटे यद्वि पतेद्वैतद्रुपुर्मासकं
 संरोडेदपि जातु तत्तटमुदा साकं त्वदीयं शिरः ॥ ८४ ॥

धूलीधूसरितं शशाङ्कुशकलं जम्बालिता जह्ववी
 भग्नं भ्रमकपालदाम इणिनो भूषोचिताः क्लेशिताः ।
 मृद्भारोद्धनं कुतोऽभ्युपगतं को वा गुणः पिष्टके
 सा दृष्टा जरती किमौषधमदात् तत्रेति न ज्ञायते ॥ ८५ ॥

पब्धां किन्निडतः सुतो दिनमणोर्भग्राश्वपेटाडतै ।
 र्दन्ताः किं तरणैः किमित्यपडुतं धातुः शिरः पञ्चमम् ।
 कामं त्वं जगदीश्वरो भव ततः कर्मापि किं श्रुयति
 प्रत्यक्षं निनु पाण्ड्यवेत्रलतिकाघातोऽयमासादितः ॥ ८६ ॥

देवा दूरतरं प्रयात मुनयो गृहीत मौनं क्षणं
 मातुः शंसत मा चिरं गणवरा देवस्य दृष्टां दशाम् ।
 पुष्पैश्चनसम्भृतैरपि सुरैर्यन्मन्मभ्यर्थ्यते
 तद् दृष्ट्यं वपुरैश्चरं विलुलितं पाण्ड्यस्य वेत्राडतैः ॥ ८७ ॥

अम्भ! स्विद्यति वडमम्भ! किमपि श्रान्त्या गतिर्मन्थरा

मातः! सीदति शङ्करे प्रहृतवान् वेत्रेण पाण्ड्यो विभुः ।
 धत्यावेदयतां मुष्णानुपदं श्रुत्वा गणानां शिवा
 प्रेमोदीर्णपतिप्रतप्रशमितकोधा कथं वर्तते ॥ ८८ ॥

त्राणो योऽधिभूतः समस्तजगतां तस्याम्बुराशौ सुषुं
 निद्राणस्य तथाविधेऽपि समये प्रथैव नालक्ष्यते ।
 विष्टिं कृर्वति ताम्यति श्रमभराद्धेत्राडतिस्त्वय्यभूत्
 कस्याग्रे कथयिष्यसीममनयं स्वामिन्ननाथो ह्यसि ॥ ८९ ॥

लीलाधारितसिन्धुतीरसिकताभारान्तरालस्थितो
 भूयासं मशकोऽप्यहं पशुपते! तावथ्य नार्डामि किम् ।
 यत् कीदृज्विधमैश्वरं शिर धति प्रष्टुं प्रवृत्ते विधा-
 वीदृक् तादृगिदं तदित्युपदिशंस्तस्यापि य स्यां गुरुः ॥ ९० ॥

पाण्ड्यो दण्डयितास्तु पाण्ड्यतनया द्रष्ट्री कथं वर्तते
 कामं सा जन्नी ममैव किमतो युक्तां तु वाथ्यं मया ।
 सव्ये स्थापय मूर्ध्नि मृद्भरमभुं सव्यं वपुर्दृश्य
 प्राप्ते वेत्रलताडते य तदनु द्रक्ष्यामि देव्याः स्थितिम् ॥ ९१ ॥

वोढुं प्रवृत्ते त्वयि वेगवत्याः शीर्षेण शम्भो! सिकतावितानम् ।
 भारं द्रयोः पर्यवसन्नमूढे यित्ते यतीनां शिरसि श्रुतीनाम् ॥ ९२ ॥

अर्धं पौरुषमर्धमेव भवति स्त्रैणं य यत् तावडं
 साम्राज्यं गूढकर्म वा किमपि तन्नायाति निर्व्यूढताम् ।
 त्वं राज्ञी मधुरापुरस्य दधितस्तत्रैव ते ताड्यते
 त्वं मातः! स्वयमन्नदासि जगतां कान्तस्तु ते भिक्षते ॥ ९३ ॥

आभेटधर्ममनुपालयतानुभूतः
 पार्थप्रडार धति यत् तदवैमि युक्तम् ।
 आयासवृत्त्यनुगुणं भृतिमथ्यविन्द-
 न्ङ्गीकरोषि किमपार्थमभुं प्रडारम् ॥ ९४ ॥

वेत्राडति विभक्तुं विश्वात्मकता प्रदर्शिता भवता ।
 करगतकबलग्रासे पुनरभिनीतं शिवाद्भैतम् ॥ ९५ ॥

वेत्राडतिमतिघोरां विभज्य ये भुञ्जते जना नियतम् ।
 भवतापतापितेष्वपि तेषूपेक्षैव ते कथं लीला ॥ ९६ ॥

आनम्यानम्य मौलि त्वयि किरति मृदं संसते भूर्ध्रि गङ्गा

बद्ध्वाबद्ध्वा कपर्दं स्मृशति कृष्णधरा दारुणं निश्चसन्ति ।

औत्सुक्यात् ताज्यमाने त्वयि जगदभिलं ताज्यते वेत्रयष्ट्या

भक्तस्यैकस्य रक्षा भवति पशुपते! सर्वलोकस्य शिक्षा ॥ ७७ ॥

अस्मत्तो बहुधो गृहीतमधुनाप्यस्मद्भवस्रोतसां

संरोधे न किमप्ययं प्रयतते देवः प्रमाणं ततः ।

धृत्यत्रे विनिपत्य पाण्ड्यनृपतेर्भूमो वयं येत् ततः

कोपात् कोपमुपेयुषः क्षितिपतेः किं भावि सम्भाव्यताम् ॥ ७८ ॥

वोढव्यानि वडानि ते सुस्नदीवेधःकपालाटिका-

न्यात्मानं य निवेदयाम्यथ भवद्भक्त्यामृतेनाप्लुतम् ।

धृत्यभ्यर्थयमानमीषदपि मामप्रेक्षमाणो भवान्

पिष्टापूपकृते मृदं वडसि येद् देवः प्रमाणं ततः ॥ ७९ ॥

प्रहृतं प्रहृतमिति त्वं पाण्ड्य! विषीदसि किमम्बिकारमणो ।

प्रहृतं यद्वि साधु कृतं पाशुपतं गाणय सिद्धमस्त्रं तत् ॥ १०० ॥

पाण्ड्येन प्रहृतोऽसि वेत्रलतया पार्थेन गाण्डीवतः

पाटेनापि किरातकेन वटुना केनापि य प्रस्ततैः ।

तत्तत् प्रत्युत तेषु तेषु तप धृत्यग्राहि मत्पूजने

त्वागांस्येव पटे पटे गणयसे दैवं ममैवविधम् ॥ १०१ ॥

धृत्यं स्तवोक्त्या मुभरेषु पोरेश्वाश्रयमग्रेषु गाणाः पुरारेः ।

आपूपिक्कीमद्भुतवेषरुपां निन्दुर्दिवं दिव्यविमानरुढाम् ॥ १०२ ॥

अथावसीदन्नरिर्मर्दनोऽपि पाण्ड्यः स्वयं पाशुपतापयारात् ।

पादप्रणामैः प्रियभाषितश्च प्रसादयामास स मन्त्रिवर्यम् ॥ १०३ ॥

वैडायसीं गिरमथाकलयन् पुरारेर्भातस्तदैव सखिवं प्रजिघाय पाण्ड्यः ।

वैराग्यमेव हृदि वातपुरीश्वरोऽपि कृत्वा शिद्यम्बरमगाढत सर्ववेदी ॥ १०४ ॥

धति मडाकविश्रीनीलकण्ठदीक्षितप्रणीते शिवलीलार्णव ओकविंशः सर्गः ।

अथ द्वाविंशः सर्गः ।

अथाविरासीदरिर्मर्दनस्य कुले नृपः कोऽपि गुणैरुदारः ।

अप्युन्नतं स्फारतरैर्यशोभिरायक्षते यं डिल कुब्जपाण्ड्यम् ॥ १ ॥

स पाण्ड्यवंशप्रभवोऽपि देवः संसर्गदोषाच्चिरमार्द्धतानाम् ।
अवाप दीक्षामपि तन्मतेन दुरुत्तरो दुर्जनसम्प्रयोगः ॥ २ ॥
आशङ्कनीयोऽपि न वेदवेद्योराभ्रज्ज्वालो यत्र किलान्तरायः ।
तस्मिन् विशुद्धे शिवदासवंशे सम्बन्ध इत्याविरभूत् कुमारः ॥ ३ ॥
तं मातृहीनं शिशुमुल्ललन्तं स्तन्येन गौरी बिभराम्भ्रभूव ।
यं ज्ञानपूर्णापरनामधेयं तदादि लोकाः समुदाहरन्ति ॥ ४ ॥
स्कन्दांशजः स द्विजसार्वभौमस्तारुण्येन अवाभिलतन्त्रवेदी ।
त्रय्यन्तसिद्धान्तदृशा पुरारेरुत्कर्षमुख्यैर्विशदीयकार ॥ ५ ॥
तं भस्मरुद्राक्षयऽक्षराणां तत्त्वावबोधैकनिधिं मलान्तम् ।
आराध्य केचित् कलिमभ्यजैषुः पथेतिमप्राक्तनपुण्ययोगात् ॥ ६ ॥
तथागताचार्यकट्टुर्विपाकतमोवृते राजकुले तदानीम् ।
मन्त्री य राज्ञो मडिषी य तस्य भक्तिं परामूढतुरिन्दुयुडे ॥ ७ ॥
सम्बन्धनाथाङ्घ्रिसरोजयोस्तावाबध्य भक्तिं मडतीमनन्याम् ।
प्रायस्यतां त्रातुममुं प्रदर्श्य मत्रं नृपं बाल्यमतान्धकूपे ॥ ८ ॥
कदाचिदासीद्य कुब्जपाण्ड्यस्तापज्वरेण ज्वलताभिभूतः ।
यत्रार्द्धतानां नृपदैशिकानां यत्रः समस्तो विह्वलीभ्रभूव ॥ ९ ॥
देवी तदा ऐशिकसार्वभौममारोग्यतेतोऽरवनीश्वरस्य ।
सर्वज्ञमभ्यर्थनया मडत्या सम्बन्धनाथं स्वयमानिनाय ॥ १० ॥
स ज्ञानपूर्णाः प्रविशन् दृशा तं सम्भावयामास रुजाभितप्तम् ।
कोटीरकोटीन्दुगलसुधार्द्रमन्तःस्मरन् देवमडङ्गलेण ॥ ११ ॥
अत्याश्रमस्थो मुनिरस्य राज्ञो भाग्येन कृाले भसितं निधाय ।
पस्पर्शा उस्तेन य तं मडेशपादारविन्दार्थनभावितेन ॥ १२ ॥
स स्पृष्टमात्रो भगवत्तरेण शिवाभिमर्शेन गुरोः करेण ।
तत्याज विश्वत्रयभेवजेन तापज्वरार्तिं सडसा नरेन्द्रः ॥ १३ ॥
औदर्यवह्निज्वलनोत्थितां तामार्तिं निवृत्तां मुमुदे स पश्यन् ।
देवी तु शान्तं विदती जडर्ष भवज्वरज्वालमडाभिषङ्गम् ॥ १४ ॥
तापज्वरो भूमिभूतः शरीरात् तस्यापनीतः करुणादृशायम् ।

तथागतानां द्विगुणस्तदादि चिन्तात्मना येतसि सञ्जजम्भे ॥ १५ ॥
 अष्टौ सडस्राणि तथागतानामष्टासु शैलेषु कृतास्पदानाम् ।
 जतेऽभिषङ्गे मधुरामवापुर्जल्पेन जेतुं शिवदेशिकं तम् ॥ १६ ॥
 पारीशमेनं पदवाङ्मयमाने त्रयन्तसिद्धान्तगुरुं मडान्तम् ।
 आसाधे जल्पाय सकृत् प्रवृत्ता आसन् क्षणादप्रतिभा जिनेन्द्राः ॥ १७ ॥
 उत्सृज्य सर्वाण्युपबृंहणानि भीमांसितन्यायदृढीकृतानि ।
 उल्लङ्घय तर्कानपि पामरास्ते सम्भूय तं प्रत्ययतोऽजिगीषन् ॥ १८ ॥
 संसारतापान्भिलान् निहन्तुं शक्नोत्यडिसैव डि शाङ्गदृष्टा ।
 नार्यो मडेशो न शिवा विभूतिरित्यार्ढताः स्वामलिषन् प्रतिज्ञाम् ॥ १९ ॥
 वेदाः प्रमाणां सड कामिकाद्यैर्विश्वाधिकः शङ्कर ऐक ऐव ।
 भस्मैव धार्यं भुवि मोक्षमाणैरित्यालिषत् स्वां स गुरुः प्रतिज्ञाम् ॥ २० ॥
 जैना अथोर्युर्ज्वलने क्षिपामो द्वये वयं स्वस्वकृतान्तलेषम् ।
 दाडाददाडादपि सर्वलोकाः पश्यन्तु नो भङ्गजयाविडेति ॥ २१ ॥
 तथेति सम्बन्धकार्पितेन लेषेन जगदेऽपि न डव्यवाडे ।
 अदड्यत द्राङ् पुनरार्ढतानां लेषः सडायुर्लिपिभिस्तु तेषाम् ॥ २२ ॥
 पराजये शूलशिभाधरोडं पाणं वृणानाः स्वयमेव जैनाः ।
 विचिक्षिपुः स्रोतसि वेगवत्याः पत्रं प्रवाडाभिमुषं यलेति ॥ २३ ॥
 तत् स्रोतसा सत्क्षणमेव सिन्धोरनीयत प्राग्दिशमासमुद्रात् ।
 प्रत्यगृशा तद् गुरुणार्पितं तु प्रत्यङ्मुषं स्रोतसि सञ्चयाल ॥ २४ ॥
 ततः क्षणाद् देशिकसर्वभौमविज्ञानसिन्धोरिव वीचिघोषः ।
 समन्ततः शङ्करडिङ्गराणां समुज्जजम्भे विजयाट्टडासः ॥ २५ ॥
 यार्वाकशिष्या विजितास्ततस्ते सौत्रान्तिका माध्यमिकाश्च जैनाः
 अवीक्षितान्योन्यमुषाः प्रथेलुरारोढुकाभाः स्वयमेव शूलम् ॥ २६ ॥
 ते बोध्यमाना अपि शैवधर्मं शूलाधरोडाय रुचिं बभन्धुः ।
 प्राणान्तिकां निङ्कृतिमेव युक्तां पश्यन् स यैतेषु तथानुमेने ॥ २७ ॥
 पाण्ड्यस्ततः प्रत्ययदर्शनेन सम्बन्धनाथं शरणां प्रपन्नः ।
 अशेषपापच्छिदुरामयायद् दीक्षां शिवज्ञानविधानदक्षाम् ॥ २८ ॥

आचार्यवर्योऽप्यधिवासितं प्राङ् छिष्यं शुभस्वप्ननिरस्तशोकम् ।
आराधितस्य ज्वलने पुरारेरनुज्ञया सन्निधिमानिनाय ॥ २९ ॥

षडध्वनः पञ्च कलाश्च तस्य संशोधयन् देशिकसार्वभौमः ।
दुर्दीक्षया दूषितमप्यथत्वात् सम्भावयामास शरीरकोशम् ॥ ३० ॥

शरीरमाविश्य स तस्य नाडीसन्धानमार्गेषु गुरुः पुनानः ।
जातिं समुद्भृत्य दयासमुद्रश्चक्रे शिवज्ञाननिधानमेनम् ॥ ३१ ॥

वित्तं शरीरं दुष्टयं च तस्य विन्यस्य पाण्ड्यश्चरणारविन्दे ।
अभ्यर्थयन्नर्घशशाङ्कयूः शैवाध्वपात्थः प्रशशास पृथ्वीम् ॥ ३३ ॥

शिवप्रतस्थाः शिवमन्त्रसक्ताः शिवागमज्ञानसुधारसङ्गाः ।
प्रजा बभूवुः सकलास्तदानीं प्रजेश्वरे शैवपदाधिपुढे ॥ ३३ ॥

अध्यात्मविद्याभिरयं प्रबुद्धान् मन्दान् विचित्राभिरुपासनाभिः ।
आड्यार्थनैरेव परांश्च शम्भोर्धोरोऽनुजग्राह यथाधिकारम् ॥ ३४ ॥

अधीष्व वेदानवधारयार्थानधीळि शम्भुं वल्लभूतिमङ्गे ।
तपांसि तप्यस्व सुरान् यजेति सर्वे जनाः शङ्करमारराधुः ॥ ३५ ॥

काले ततो वैश्यकुले बभूव कश्चिन्महार्थो मधुरानगर्याम् ।
करग्रहं मातुलकन्यकायाः कर्तुं प्रतस्थे स कदापि योवान् ॥ ३९ ॥

अतीतयोर्मातुलयोस्ततस्तामादातुकामः स्वजनानुमत्या ।
वैश्यस्तया साकमनूढ्यैव भूयः स्वभावासमभिः प्रतस्थे ॥ ३७ ॥

मध्येपथं क्वापि मलेशधाम्नि शैवानि तीर्थाऽन्यटता स दिष्ट्या ।
सम्बन्धनाथेन समाजगाम सञ्छितश्चात्र स सर्पदृष्टः ॥ ३८ ॥

सम्बन्धनाथेन तदा नियुक्तः स आलिकोद्ग्राहकृते कुमारः ।
पाणिग्रहं साक्षिषु बान्धवेषु चिकीर्षमाणः समशेत किञ्चित् ॥ ३९ ॥

शम्भुः शमी कूपं धत्ति त्रयं तत् तत्र स्थितं साक्षिपदे वृणानः ।
अग्राहयत् पाणिमनेन सद्यः स देशिको मातुलकन्यकायाः ॥ ४० ॥

स तां समादाय वधूं नवोढां सम्प्राप्य भूयो मधुरां विशालाम् ।
आराधयन्नार्तशरण्यमीशं ङालास्यनाथं मुमुदे चिरेण ॥ ४१ ॥

कालेन तस्यास्तनया बभूवुः कारुण्ययोगेन शशाङ्कभौलेः ।
स्तनन्धयांस्तानपथे द्विषत्या सा जातु लेभे कलहं सपत्न्या ॥ ४२ ॥

वेश्येव काचित् त्वमसीड गेडे करग्रडे कस्तव द्वासि ! साक्षी ।
 एति प्रवृत्तं कलडेडतिवाधमेषा सपत्न्या ममृषे न साध्वी ॥ ४३ ॥
 सा बाष्पमत्यूष्मलमुद्गलन्ती सद्यो विनिर्गत्य गृहाद् विषण्ण्णा ।
 आपन्नबन्धोश्चरणं पुरारेर्डावास्थनेतुः शरणं प्रपेदे ॥ ४४ ॥
 साक्षी भवानेव करग्रडे मे शम्भो ! शमीकूपसमीपवती ।
 साक्ष्यं न घत्से यदि मे सपत्न्याः सद्यो विडास्यामि तनूमिडेति ॥ ४५ ॥
 डालास्थनाथान्तिकमभ्युपेत्य सम्पश्य पाणिग्रहसाक्षिणो मे ।
 एति त्वमाकर्षं बलात् सपत्नीमित्याड तां व्योमगिरा मडेशः ॥ ४६ ॥
 सा प्रेयसा बन्धुजनैश्च साकं तामानयन्ती प्रसभं सपत्नीम् ।
 यावच्छिवस्यान्तिकमेति तावत् तत्र स्वयं तत् त्रयमाविरासीत् ॥ ४७ ॥
 एमे समेताः सदनं पुरारेरीशानकोण्डस्य कदाप्यदृष्टम् ।
 अन्धुं शमीवृक्षमनाथबन्धुं लिङ्गं य दृष्ट्वा भिभयाम्भूवुः ॥ ४८ ॥
 भोगाङ्गपूजावसरे पुरारेः समागतास्तत्र सुराः समस्ताः ।
 आलोक्य लीलायितमद्भुतं तद् भक्त्या नतास्तुष्टुवुरिन्दुयूडम् ॥ ४९ ॥
 क्व ते दया वाऽभनसातिभूमिः क्व दुर्लभो वा त्वदवाभ्युपायः ।
 अडो जितं सुन्दरनाथ! मत्स्यैरडो जितं तत्र य दीनदीनैः ॥ ५० ॥
 गुभं वृथा कोटिभिरागमानां गुभं वृथाडो गुरुभिः पुराणैः ।
 कोण्डे यदत्र त्वमिडानुकम्पाडोशालयद्धारमपावृणोषि ॥ ५१ ॥
 अस्माभिरज्ञानपि तारयदृभिः डियान् प्रकर्षो विभुषेषु कार्यः ।
 एति त्वया चिन्तयता डिमीश! प्रतारिता स्मस्त्रिदिवार्पणेन ॥ ५२ ॥
 पाण्ड्यप्रियं त्वां विदती शिवापि पाण्ड्यात्मजासीधदिति का कथा नः ।
 पाण्ड्येषु जायेमडि भञ्जरीटाः डोयष्टयः डोलडिशोरका वा ॥ ५३ ॥
 लीलासु ते लब्धसङ्गपभावा आम्ना एमे पाण्डुषु यन्द्रमौले! ।
 जिघ्रन्ति डेशिद्दं विलिभन्ति डेशिच्यर्वन्ति डेशिच्य वतंसमिन्दुम् ॥ ५४ ॥
 त्वं तावदत्यन्तमृदुः प्रजासु त्वत्तोऽपि मृद्वी गृडिणी तवेयम् ।
 अधायतौ वा यरतोः डिलैवमात्मैकशेषो भविता ध्रुवं वाम् ॥ ५५ ॥
 डैवल्यदानाय कृतप्रतिज्ञौ काशीपतिः पाण्ड्यपतिर्युवां द्वौ ।

शिष्यैकविश्रान्तममुष्य दानं सार्वत्रिकं तावकमेव शम्भो! ॥ ५६ ॥
 विश्वस्य दीर्घां श्रवणादिभङ्गी वीतोद्यमाः स्मश्चिरमीश! मोक्षे ।
 सम्प्रत्यवाबुध्यत वाक्यशेषपञ्चाक्षरीयं मधुरा विनेति ॥ ५७ ॥
 ये ये जना यद्यद्विडार्यन्ते तत्तन्निरस्तोपधि तेषु तेषु ।
 मोमित्यलोभादनुजानतः किमोमित्यभिष्यैव तवेयमासीत् ॥ ५८ ॥
 अन्वेषणीयं किमनाडते ते तत्त्वं उताः स्मो वयमागमौघैः ।
 विस्पष्टमत्राडत अेव तत्त्वं वेत्रेण पाण्ड्यस्य यदीक्षितं तत् ॥ ५९ ॥
 स्वर्गपमेतत् तव सुन्दरेश! शुद्धा द्येत्येव तु लक्ष्यामः ।
 कदम्बमूलन्तु तटस्थलक्ष्म कारुण्यसिन्धो! तव तर्क्यामः ॥ ६० ॥
 यद्भ्रामसीमाकममात्र अेव वृत्रद्रुडस्तत् कलुषं विलित्ये ।
 सकृद् विगाड्यैव यदीयतीर्थे शापं मुनेरिन्द्रगजो मुमोय ॥ ६१ ॥
 नीपाटवीं यः कुलशेभरेण निर्मापियामास य राजधानीम् ।
 प्राभा शिवा पाण्ड्यकुलेऽवतारमनुज्ञया यस्य तटातकेति ॥ ६२ ॥
 उपायत स्वं युधि जेतुकामामुपायतस्तामपि लीलया यः ।
 पतञ्जलेभक्तिभवेत्य नृत्तं प्रादर्शयद् इष्यसामान्तरे यः ॥ ६३ ॥
 कुण्डोदरस्थोदरपूरणोऽपि कुण्डोद्यमा येन कृतान्नपूर्णा ।
 नालं पिपासोपशमाय यस्य नदी य सा वेगवती यतोऽभूत् ॥ ६४ ॥
 समाहृताः काञ्चनमालिकायाः स्नानाय येनाम्बुधयः समस्ताः ।
 मडीपतिं यो मलयध्वजं य दित्वं गतं दर्शयति स्म पत्नीम् ॥ ६५ ॥
 मीनेक्षायां सुतमुग्रपाण्ड्यमवाप यः सुन्दरपाण्ड्यदेवः ।
 तस्मै य यं शक्तिधराय वज्रं यण्डायुधं यकमपि व्यतारीत् ॥ ६६ ॥
 उद्वेलमध्यार्णवमुग्रपाण्ड्यो यदत्तया शोषयति स्म शक्त्या ।
 वज्रेण मौलिं बिभ्रिदे मघोनश्चाण्डायुधेनापि जघान मेरुम् ॥ ६७ ॥
 आचष्ट यश्चाशयमागमानां जिज्ञासमानेषु तपोधनेषु ।
 यदत्तरत्नाडितमौलिनैव पाण्ड्यार्बको राजपट्टेऽभिषिक्तः ॥ ६८ ॥
 उपर्द्वैर्यस्य घनाङ्गौघैः पपे पयोधिः परिशृम्भमाणः ।
 प्राप्तैश्च तैर्यः पटमण्डपत्वमवारयद् वृष्टिमतिप्रवृद्धाम् ॥ ६९ ॥

सिद्धात्मना यो विततार सर्वाः सिद्धीः प्रजानां मधुरानगर्याम् ।
 यः सुन्दरेशानविमानसक्तं शिलागजग्याशयदिक्षुकाण्डान् ॥ ७० ॥
 अस्त्रेण तुर्यावतरेण शौर्यस्ती हतो येन तथागतानाम् ।
 श्वश्रुदुरावापविवासिताया यः प्रादुरासीद् द्विजकन्यकायाः ॥ ७१ ॥
 व्यत्यस्य नृत्तं विदधे दयालुः पाण्ड्यस्य यः प्रार्थनया मडत्या ।
 पान्थद्विजस्त्रीवधपापवाहं व्याजेन यो व्याधवटोरडार्षीत् ॥ ७२ ॥
 स्वमातृजारं पितृघातिनं च विप्राधमं यो विमलीचकार ।
 अङ्गस्य भार्याडरमस्त्रशिष्यमङ्गात्मनैवाजयदाडवे यः ॥ ७३ ॥
 मायोरगं यः शमयाम्बभूव मायागर्वी यस्य पुनर्मडोक्षः ।
 यः पाण्ड्यसेनान्यमनुग्रहीतुं सन्दर्शयामास यमूं नृपालम् ॥ ७४ ॥
 पाण्ड्याय यः प्रादित डेम यश्च वैश्याङ्गनाभ्यो वलमान् द्यार्द्रः ।
 अष्टापि सिद्धीः प्रतिपादयन् यो यक्षाङ्गनासु प्रससाद भूयः ॥ ७५ ॥
 द्वारं समुद्राट्य निशि स्वयं यश्चोलाय सेवामद्विशन्निगूढम् ।
 पानीयदानेन च पाण्ड्यसेनामुज्ज्व्य योलेन्द्रमजापयद् यः ॥ ७६ ॥
 स्वर्णं दिशन् सिद्धरसं प्रयुज्य पुपोष वेश्यां शिवधर्मिणीं यः ।
 पाण्ड्यस्य यः स्वैकपरायणस्य साटी भवन् साधयति स्म योलम् ॥ ७७ ॥
 अक्षय्यमप्यक्षतमर्षयन् यो भक्ताय भक्तार्पणमन्वगृह्णात् ।
 येनादृतो । मातुलरूपभाजा वैश्यो वटुर्जतिजनान् विजिग्ये ॥ ७८ ॥
 आस्थाय यश्चार्जुननाथविङ्गं पाण्ड्ये मडत् पातकमुन्ममार्ज ।
 काष्ठानि मूर्धा कलयन् न्यधत् काष्ठां परां गायति यः स्वभक्ते ॥ ७९ ॥
 भद्राय भूरि द्रविणं दिदेश पुत्रं ददौ चेरमडीभुजे यः ।
 भद्राय दिव्यं झलकं दिदेश वृष्टौ मडत्यामपि गायते यः ॥ ८० ॥
 द्वीपान्तरीयामवमापि गीत्या भद्रा विजिग्ये यदनुग्रहेण ।
 वाराडमास्थाय वपुर्ददौ यः स्तन्यामृतं कोलकिशोरकाणाम् ॥ ८१ ॥
 प्रापय्य मानुष्यकमदृभुतं यः पाण्ड्यस्य तान् मन्त्रिपट्टेऽभ्यषिग्यत् ।
 यः षण्शरीटे शरणं प्रपन्नं यके बलिभ्यो बलिनं षण्भ्यः ॥ ८२ ॥
 जडार डोयष्टिमनुग्रहीतुं यादांसि यः काञ्चनपङ्कजिन्याः ।
 कल्यान्तलुमां कटकाडिना यः सीमा विवने मधुरानगर्याः ॥ ८३ ॥

प्राद्रावयत् पाण्ड्यकृतेऽरिसेनां बालैः स्वनामाक्षरलाञ्छितैर्यः ।
 दुरासदं दृष्टविभिः स्ख्यं यः प्रादाद् विचित्रं क्लृप्तं कवीनाम् ॥ ८४ ॥
 पाण्ड्यस्य चिन्तानुगुणं निबध्य पद्यं ददौ यश्च निजार्थकाय ।
 विद्याविवादे विडितातिवाद् कीरं कविं यः पुनस्त्वगृह्णात् ॥ ८५ ॥
 अपि स्वयं कुम्भभवेन यस्तमभोधयद् द्रामिऽसूत्रतत्त्वम् ।
 व्यवेययन्मूकमुष्पेन यश्च तत्तद्धृता द्रामिऽसूत्रवृत्तीः ॥ ८६ ॥
 भक्ते कवी क्वापि विमाननेन पाण्ड्याय कुप्यन्नगराद्यथौ यः ।
 दाशो भवन् दाशकुलेऽवतीर्णा जग्राह पाण्डौ जगदाम्बिकां यः ॥ ८७ ॥
 आचार्यमूर्तिं परिगृह्य नम्रमदीक्षयद् वातपुरीश्वरं यः ।
 अदर्शयद् यस्तुरगान् सृगालानभ्यर्थितो वातपुरीश्वरेण ॥ ८८ ॥
 प्रावर्तयद् वेगवतीमथैनं पाण्ड्येन यः पालयितुं निरुद्धम् ।
 विश्वात्मता यो विशदीयकार वेनाडतिं स्वां भुवने विवृण्वन् ॥ ८९ ॥
 सम्बन्धनाथस्य मुष्पादकार्षीर्य्छान्तं ज्वरं पाण्ड्यमडीपतेर्यः ।
 विद्याविवादे विजिताननेन यः शूलमारोपयति स्म भौद्धान् ॥ ९० ॥
 आनीय यः कूपशमीमडेशान् वैश्याविवाडे विववार साक्ष्यम् ।
 लीलास्वनन्तास्वपि यस्य दृष्टा लीला यतुष्पष्टिरियं पुराणे ॥ ९१ ॥
 आलम्बमेकं जगतां त्रयाणामव्याजकारुण्यसुधानिधानम् ।
 तं तादृशं त्वामपलाय शम्भो! किं तावदन्यैरिड किम्पयानैः ॥ ९२ ॥
 षति स्तवोक्त्या मुदितः सुराणामीशः स वेश्यां सल वल्लभेन ।
 निर्विषभोगामवनौ चिराय निन्ये परं धाम दयार्द्रयेताः ॥ ९३ ॥
 षत्थं समस्तार्त्तिलरः प्रजानामीशः कदम्बद्रुममूलधामा ।
 आस्ते त्रिलोकीमनुकम्पमानः साविव्यतो मीनविलोचनायाः ॥ ९४ ॥
 श्रोतव्यं निधिरस्ति कोऽपि निडितो ढालास्य षत्यग्रतो
 मन्तव्यं स निधिर्जगन्निधिरिति न्यायैरथोय्यावयैः ।
 ध्यातव्यं लुटि मूलविल्ङ्गमथ य श्रीसुन्दरेशाभिधं
 द्रष्टव्यं शङ्करेक्षणासलयरं तत्त्वं ततः शाङ्करम् ॥ ९५ ॥
 लीलां यतुष्पष्टिभिमां प्रणीतां ढालास्यनेतुस्तरुणेन्दुमौलेः ।

श्रीनीलकण्ठे मयि कर्णजालमानीय मीनाक्षि ! चिरं द्येथाः ॥ ९६ ॥

कृतिः समर्था विरसा मयेति कस्यैष दोषः स परं भवान्याः ।

रभ्यां कृतिं सा यदि रोययेत तथानुगृह्णातु निवारितं कैः ॥ ९७ ॥

मा भूवन् नव य रसाः कविप्रणीताः

काव्येऽस्मिन् पदकमलार्पिते पुरारेः ।

आस्ते तु ध्रुवमभिलाभिन्न्नीयां

कारुण्यामृतसकन्दली जनन्याः ॥ ९८ ॥

डालास्येशितुरीशितुर्यदि सभे! लीलासु शुश्रूषसे

तत्सर्वागमगुप्तमस्य यदि वा तत्त्वं विजिज्ञाससे ।

पारं वाथ दिदृक्षसे यदि परं काव्यागमस्रोतसां

तत् कर्णो कुरु नीलकण्ठमभिन्नो वाचं शिवैकाग्रयाम् ॥ ९९ ॥

मलयध्वजपाण्ड्यकन्यका-

चरणद्वन्द्वनिवेशितात्मना ।

शिवयोः कविनेदमार्पितं

शिवलीलावर्णवकाव्यमद्भुतम् ॥ १०० ॥

एति श्रीमद्भरद्वाजकुलजलधिर्कौस्तुभश्रीकण्ठमत्प्रतिष्ठापनाचार्य-

चतुरधिकशतप्रबन्धनिर्वाडकश्रीमन्महाप्रतयाजि-

श्रीमदप्पयदीक्षितसोदर्याय्यान्दीक्षित-

पौत्रेण नारायणदीक्षितात्मजेन भूमिदेवीगर्भसम्भवेन मडाकवि-

श्रीनीलकण्ठदीक्षितेन विरचिते शिवलीलावर्णवे मडाकाव्ये द्वाविंशः सर्गः ।

समाप्तश्चायं

शिवलीलावर्णवः ।

दृष्टेष्विवानुश्रविकेषु यस्मिन् धीरा वितृष्णा एति नादृताय ।

स्वर्गाधिके धामनि संवसन्तः स्वर्ग्याणि कर्माणि

Proofread by Rajesh Thyagarajan

pdf was typeset on June 29, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

